

UITGESPEELD

Uitgespeeld

Mel Wallis de Vries



the house of books

Eerste druk, mei 2005
Vierde druk, juni 2006

Copyright © Tekst 2005 Mel Wallis de Vries
Copyright © The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vormgeving omslag
Marlies Visser

Foto omslag
Hollands Hoogte/Imagestore

Foto auteur
Aernout Faber

Zetwerk
ZetSpiegel, Best

ISBN 90 443 2613 0
NUR 284
D/2005/8899/86

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.thehouseofbooks.com

's Nachts kijk ik vaak door het open raam van mijn slaapkamer naar buiten. Ik houd van de koele avondlucht die zacht over mijn gezicht strijkt; het voelt als de rustige ademhaling van de wereld die slaapt. Alles is stil. Uitgestorven. De nacht is van mij en van mijn gedachten.

Boven mijn hoofd strekt zich een oneindige sterrenhemel uit. Het leven en de zin daarvan lijken zo dichtbij, bijna tastbaar. Maar ik weet dat het een ongrijpbaar verlangen is. Altijd als ik mijn armen strek, is er niks anders dan leegte. Soms maakt me dat gek. Meestal glimlach ik om de zinloosheid van mijn poging. Het besef dat het leven slechts een toevalligheid is, kan ook heel bevrijdend werken. Er is in ieder geval niemand die teleurgesteld op me neerkijkt.

Een sirene klinkt in de verte, schel en hoog, een geluid van de dag. Elke nacht weer hoop ik dat de dag vergeet te komen. Maar tevergeefs. Mensen ontwaken en komen uit hun huizen. Als mieren verspreiden ze zich razendsnel en luidruchtig door de straten en nemen de stad in alsof hij van hen is. Het daglicht stroomt over hun gezicht en hun huid weerkaatst het licht met een vanzelfsprekendheid alsof de zon speciaal voor hen schijnt. Ze praten te luid, lachen te hard en hebben geen oog voor iets anders dan hun eigen bestaan. Ik haat hun zelfingenomenheid. De wereld wordt erdoor verpest.

In de nacht kom ik tot rust. Het maanlicht tekent een fijn web van zilveren strepen en schaduwlijnen op de verlaten straten

en wast elk teken van de dag weg. Het houdt een belofte van hoop en een nieuw begin in. Maar elke ochtend, als de duisternis verdwijnt en de stad ontwaakt, vult mijn hoofd zich weer met donkere gedachten. De laatste tijd worden ze steeds groter en overheersender. Mijn lichaam is als een zwarte leegte waarin al mijn gevoelens van vreugde en blijdschap zijn verdwenen. Het maakt me radeloos.

Overdag laat ik niets van mijn wanhoop merken. Er is niemand die het weet. Maar diep van binnen verteren mijn duistere gevoelens me. Ik ben bang voor het gat dat zich langzaam in mijn lichaam brandt. Ik ben bang voor wat naar buiten kan komen; voor de onvoorspelbaarheid en kracht die dan vrijkomen. Ik weet dat het slechts een kwestie van tijd is. Tot dat moment doe ik alsof ik hoor bij het leven van alledag dat ik zo verafschuw. Misschien is dat nog wel het ergste.

Proloog

Maart

Anna Verkoos was op weg naar huis. Een gure storm blies door de straten en maakte dat ze moeizaam vooruitkwam op haar fiets. De koude wind had haar voorhoofd en handen gevoelloos gemaakt. Anna wenste dat de storm ook de rest van haar gevoelens kon wegblazen. Het was tien verschrikkelijke dagen en nachten geleden dat Tessa was verdwenen. Zomaar opeens, zonder een briefje achter te laten of even te bellen. Ze hadden eerst gedacht dat Tessa weer een van haar buien had. Maar toen kwam de politie om hun te vertellen dat Tessa werd vermist. De politie had een grote zoekactie gestart. Iedereen op school was ondervraagd, een speciaal zoekteam met honden had de omgeving uitgekamd en in elke greppel en sloot gedregd. Tessa was onvindbaar. Anna klemde haar kaken open en dwong zichzelf aan iets anders te denken.

Terwijl ze de weg insloeg die naar haar huis leidde, begon het te regenen. Grote, koude druppels sloegen in haar gezicht. Ze kneep haar ogen tot spleetjes, waardoor de omgeving veranderde in een grijze, wazige watermassa. Waarom moest het altijd regenen als ze naar huis fietste? Ze veegde een sliert nat haar van haar voorhoofd en trapte verbeten verder.

Anna zag de politieauto die voor hun huis stond pas toen ze er bijna tegen opbotste. Het blauwe zwaailicht

schoot als een vuurtorenlicht door het dichte regengordijn. Ze gooide haar fiets tegen het hek en bleef staan. Regendruppels roffelden op haar hoofd, gleden naar beneden, haar nek in en kropen als ijskoude riviertjes over haar rug. Ze merkte het niet. Anna zag alleen het flikkerende licht. *Aan. Uit. Aan. Uit.* In haar hoofd vervaagde het tot een ander ritme: *Tessa. Anna. Tessa. Anna.*

Wat zou Tessa nu gedaan hebben? Ze was vast en zeker niet blijven staan. Tessa wist altijd precies wat ze moest doen. Ze had zo vaak moeten lachen om Anna's twijfels en gepieker.

De voordeur ging open en Anna's moeder kwam naar buiten. Ze huilde.

'Ze hebben Tessa gevonden.'

Vreemd, dacht Anna, dat zo weinig woorden alles konden vertellen. Ze voelde twee armen om zich heen geslagen worden. Haar moeder duwde haar zachtjes naar binnen.

Aan de keukentafel zat een politieagent. 'Jij bent Anna.' Zijn stem klonk zacht en aardig, maar zijn ogen stonden waakzaam en over zijn jonge gezicht liepen strakke, zorgelijke lijnen.

Anna knikte. Het speet haar bijna dat deze vriendelijke agent haar het nieuws moest gaan vertellen.

Hij leunde naar voren. Zijn mond bewoog amper toen hij zei: 'Tessa is dood.'

Weer knikte Anna. Haar voorhoofd en handen begonnen te tintelen door de warmte in de keuken. Anna stelde zich voor dat er duizenden kleine spelden in haar huid werden gestoken.

'We hebben haar dertig kilometer verderop gevonden op een verlaten bouwterrein. Het spijt me verschrikkelijk. Ze is in een bouwput gesprongen en heeft haar nek gebroken.'

Anna voelde haar maag zich omkeren. Elke spier in haar lichaam leek te verkrampen. Tessa had zelfmoord gepleegd. Op een bouwterrein.

Van ver weg hoorde ze de stem van de politieagent komen. 'We zien wel vaker dat jonge meisjes een eind aan hun leven maken. Het is afschuwelijk en hartverscheurend.' De stem zweeg even.

'Mag ik je misschien wat vragen stellen over je vriendin? Ze heeft geen briefje achtergelaten, en het is voor haar familie een raadsel waarom ze het heeft gedaan.'

'Moet dat nu?' onderbrak Anna's moeder hem scherp. 'Ziet u niet hoe erg het nieuws Anna heeft aangegrepen? Ik heb liever dat u over een paar dagen terugkomt.'

'Mevrouw, ik snap hoe moeilijk dit is voor u en uw dochter. Maar een paar vragen zouden ons, en Tessa's familie, enorm helpen.' Zijn toon was aardig maar dwingend, zoals volwassenen soms tegen kinderen praten.

Hij hield zijn hoofd scheef en keek Anna aan.

Anna's keel kneep samen. Ze voelde een regendruppel over haar wang glijden. Of was het een traan? Anna wist niks meer zeker. Ze hoorde zichzelf 'Oké' fluisteren.

'Hoe oud ben je?' vroeg de agent.

'Zestien,' antwoordde ze schor.

'Hoe lang ken je Tessa al?'

'Vanaf augustus vorig jaar. Ik ben toen bij haar in de klas gekomen.' Het verbaasde Anna dat haar stroperige gedachten als normale zinnen uit haar mond rolden.

'Heeft ze ooit laten blijken dat ze ongelukkig was? Was haar gedrag de laatste tijd anders dan je van haar gewend was? Heeft ze het wel eens over zelfmoord gehad?'

'Nee,' antwoordde Anna uiteindelijk. Tessa had nooit over zelfmoord gesproken. En voor alle andere vragen was dit het meest eenvoudige antwoord dat ze kon geven.

‘Heb je enig idee waarom ze voor een bouwterrein heeft gekozen?’

‘Nee,’ zei Anna weer, maar nu iets sneller. Ze hoopte niet dat hij aan haar brandende wangen kon zien dat ze loog. Ze kon onmogelijk vertellen wat ze op het bouwterrein hadden gedaan waar haar moeder bijstond. En daarbij, deed het er iets toe waar Tessa zelfmoord had gepleegd? Ze zou er niet door terugkomen.

De agent schudde zijn hoofd alsof hij nadacht over wat ze had gezegd.

‘Goed. Ik weet genoeg.’ Hij glimlachte en stond op. Uit de zak van zijn overhemd pakte hij een kaartje dat hij aan Anna gaf. ‘Mijn naam en telefoonnummer. Voor als je nog iets te binnen schiet.’

Hugo Koetsier, Recherche, las Anna. Ze dacht niet dat ze hem ooit zou bellen.

Hugo stond al bij zijn auto toen hij zich omdraaide en riep: ‘Niemand treft schuld bij een zelfmoord. Je moet het jezelf nooit kwalijk nemen. Dat doe je toch niet, Anna?’

Anna hoorde zijn woorden nog toen ze op haar kamer zat. Ze rookte haar vierde sigaret in een half uur. In haar kamer hing een blauwe waas van sigarettenrook. Het kon haar vanavond niks schelen als haar ouders erachter kwamen dat ze rookte. Haar mobiele telefoon ging. Het was Charlotte. Waarschijnlijk had ze het nieuws over Tessa gehoord. Ze zat vast ergens met Wouter en misschien was Julian er ook. Anna drukte haar telefoon uit. Ze zouden het er ooit over moeten hebben, maar niet nu. Haar hoofd leek uit elkaar te barsten van de felle pijnsteken. Wat was er gebeurd? Hoe had het kunnen gebeuren? Anna wist dat ze deze vragen haar hele leven niet meer zou kwijtraken.

DEEL I

Augustus
Zeven maanden eerder

Hoofdstuk 1

Zou er iets erger zijn dan een eerste schooldag op een nieuwe school in een nieuwe stad waar je niemand kent? Anna dacht van niet. Ze stond in de badkamer en keek in de spiegel.

'Wie ben ik?' vroeg ze. Het meisje in de spiegel gaf geen antwoord en staaarde haar strak aan.

Anna vond zichzelf niet knap. Ze had steil, asblond haar dat sloom naar beneden hing en waarmee helemaal niets te beginnen viel. Daarbij waren haar mond en neus iets te groot waardoor haar smalle, puntige gezicht extra opviel. Maar het ergste vond ze haar ogen. Ze waren saai blauw en werden omringd door fijne, blonde haartjes. Pas na drie lagen mascara werden haar wimpers zichtbaar.

Anna keek weer naar het meisje in de spiegel. 'Tot vanavond,' zei ze en liep naar beneden.

In de keuken zaten haar ouders. Tegen de muur stond een stapel met onuitgepakte verhuisdozen. Het was nog geen week geleden dat ze waren verhuisd.

'Je vader heeft een nieuwe baan,' had haar moeder begin juni gezegd. 'In Amsterdam.'

Anna had eerst gedacht dat ze het niet goed had verstaan. Ze woonden nu in Nijmegen.

Maar haar moeder had doorgepraat: 'We verhuizen in de zomervakantie. Dan kan je de vierde klas op je nieuwe school beginnen. Leuk, toch?'

Er waren allerlei gedachten door Anna's hoofd geschoten, maar het woord 'leuk' zat daar niet bij.

'Ik vind het afschuwelijk,' had ze geschreeuwd. 'Klote. Shit. Verschrikkelijk. Hoe kunnen jullie me dit aandoen? Ik wil hier helemaal niet weg.'

'Anna,' had haar moeder geroepen. 'Je weet niet wat je zegt. We verhuizen naar een andere stad, niet naar de andere kant van de wereld. Je krijgt vast allemaal nieuwe vrienden.'

Ze had uit haar tas een stapel met foto's en brochures gehaald. 'Kijk eens, dit wordt ons huis. Het ligt bij het Vondelpark en we hebben een tuin met een vijver. En dit is je nieuwe school.'

Anna had de folder uit haar moeders handen gegrist en was huilend naar haar slaapkamer gerend. Ze had uren doorgebracht met het bestuderen van de brochure van haar nieuwe school: het Amsterdams Lyceum. Ze zag plaatjes van schitterende sportvelden, groepen scholieren die lachend op het schoolplein stonden, een kantine, klaslokalen, leraren. Het zei haar helemaal niks.

Vorig jaar was er een nieuw meisje in haar klas gekomen. Iedereen had haar de eerste maanden links laten liggen. Ze praatte anders, met een accent, en ze droeg belachelijke, ouderwetse kleren. Uiteindelijk bleek ze best aardig te zijn, maar nog steeds hoorde ze er niet echt bij. Anna had de folder in stukjes gescheurd en een dag niet meer met haar ouders gepraat.

De weken die volgden waren voor Anna één eindeloze, ellendige tijd van afscheid nemen, tranen, inpakken, en nog meer tranen. En nu was die verschrikkelijke eerste schooldag dan toch echt aangebroken. Ze had vanochtend een uur voor haar kledingkast gestaan. Niks stond leuk en zat lekker. Uiteindelijk had ze voor een "veilige"

outfit gekozen: een oude spijkerbroek en een strak, wit T-shirtje. Ze had haar haren los laten hangen en er twee schuifspeldjes in gestoken.

Haar vader keek haar aan over de krant die hij in zijn handen had. 'Zal ik je zo met de auto voor school afzetten? Ik moet toch die kant op.'

Anna rolde met haar ogen en griste een broodje van tafel. 'Nee, dank je wel. Ik ga nu. Doei.' Ze rende naar buiten voordat haar vader haar kon tegenspreken.

De ochtendlucht voelde koel en vochtig aan. Anna stapte op haar fiets en reed de straat uit. Ze luisterde naar de geluiden van de nieuwe stad. Bussen reden toeterend voorbij, een winkel werd met veel kabaal bevoorraad, een tram schoot rinkelend langs.

Anna hoorde haar nieuwe school al voordat het gebouw zichtbaar werd. Hoge, lachende stemmen dreven door de lucht en zwollen snel aan tot een oorverdovende sterkte. Ze haalde diep adem en fietste de bocht om.

Voor de school stonden scholieren die elkaar luidruchtig begroetten op de eerste dag na de zomervakantie. Twee jongens voetbalden op straat, waarbij ze behendig de passerende auto's ontweken. Een groep meisjes op scooters blokkeerde de ingang van de fietsenstalling. Ze rookten een sigaret.

'Sorry,' mompelde Anna. 'Zou ik er langs mogen?'

De meisjes gingen opzij zonder hun gesprek te onderbreken. Ze leken haar niet gezien te hebben. Anna kon zich niet herinneren dat ze zich ooit zo eenzaam en onhandig had gevoeld.

De eerste dag kon Anna niks vinden. Ze doolde door eindeloze gangen die allemaal op elkaar leken en kwam te laat binnen in haar eerste les. De hele klas had haar aangestaard. Ze was met een rood hoofd gaan zitten aan het enige vrije tafeltje in de klas: vooraan. De

leraar had haar glimlachend verwelkomd en gevraagd of ze zich wilde voorstellen. Anna had een onsamenhangend verhaal gemompeld. Toen de leraar vroeg of iemand nog iets van haar wilde weten, had niemand gereageerd. Ze had wel door de grond kunnen zakken van schaamte. De pauze had ze alleen doorgebracht.

Toen Anna 's middags thuiskwam, was ze doodmoe. Haar vader was nog op zijn werk en volgens het briefje op de keukentafel was haar moeder planten aan het kopen voor de tuin. Anna was blij dat ze niet de vraag hoefde te beantwoorden hoe haar eerste dag was geweest.

Ze smeerde een boterham – ze had de hele dag geen hap door haar keel kunnen krijgen – en liep naar haar kamer. Ze ging op bed liggen en toetste op haar mobiele telefoon het nummer in van haar beste vriendin Simone. Het duurde eindeloos voordat Simone opnam.

'Hai Moon, hoe is ie?' vroeg ze.

'An, lieverd, wat leuk dat je belt. Alles is top. En met jou? Zitten er lekkere jongens op je nieuwe school?' Ze giechelde en Anna hoorde op de achtergrond muziek en een luid geroezemoes.

'Mwah, ik heb ze nog niet gespot,' antwoordde Anna.

'Oh An, het is zo jammer dat je er niet meer bent. We zitten nu met een hele groep op het terras bij De Wilde. Het–'

'Waar zijn jullie?' onderbrak Anna haar.

'De Wilde. Ach stom, dat ken je natuurlijk niet. Het is een nieuw café dat vorige week is geopend. Hartstikke hip.'

Er klonk een luid gekraak en iemand riep iets tegen Simone. 'Wat zeg je Hester?' schreeuwde haar vriendin.

'Gaan we?'

Tegen Anna zei ze: 'Ik moet ophangen. Ik bel je vanavond nog wel. Doei.'

Anna wilde zeggen dat ze zich afschuwelijk voelde en Simone nu nodig had, maar ze luisterde naar een schelle pieptoon. Anna gooide haar telefoon weg en staarde naar het plafond. Wie was Hester? Waar zat De Wilde? Het leek wel alsof ze een jaar in plaats van een week geleden was verhuisd. Anna wachtte de hele avond op een telefoontje van Simone. Ze werd één keer gebeld. Het was iemand die een verkeerd nummer had ingetoetst.

Er ging meer dan een week voorbij. Anna begon langzaam te wennen aan haar nieuwe school. Ze had wat mensen leren kennen. Maar echte vrienden waren het niet. Ze liepen samen naar de lessen, dronken koffie in de kantine, maar ze trokken vooral met elkaar op omdat niemand van hen alleen wilde zijn.

Anna had het gevoel alsof ze in een lange, saaie winterslaap was beland, toen er iets gebeurde wat haar aandacht trok.

Het gebeurde in de les Duits. Ze waren net de derde naamval aan het oefenen toen de deur openvloog. Twee jongens en twee meisjes stapten binnen.

De langste van de twee jongens had donker haar en een groot, vierkant gezicht. Hij droeg een vaal T-shirt met lange mouwen en een wijde, linnen broek die laag op zijn heupen hing. Zijn bruine ogen keken de leraar aan zonder enige uitdrukking.

'De les is twintig minuten geleden begonnen, Julian.'

'Dat weet ik,' antwoordde de lange jongen. Hij sloot zijn ogen alsof hij niet kon geloven dat iemand zoiets doms tegen hem durfde te zeggen.

De leraar trok zijn wenkbrauwen op en verplaatste zijn

aandacht naar de jongen die naast Julian stond. 'Wouter, jij hebt vast een beter antwoord dan je vriend.'

Wouter zoog zijn wangen naar binnen en leek diep na te denken. Zijn blonde haar hing warrig over zijn voorhoofd en hij stak zijn handen in de zakken van zijn gescheurde, legergroene broek.

'Nee, eigenlijk niet,' zei hij en glimlachte. Voor zijn kleine, wat gedrongen lichaamsbouw had hij een opvallend harde stem.

Een van de twee meisjes barstte in lachen uit. Ze was uitzonderlijk mooi. Lang, blond haar viel krullend over haar tengere schouders en haar groene, amandelvormige ogen schitterden vrolijk. Ze droeg een wit zomerjurkje. Anna had al gehoord dat ze Tessa heette.

Tessa's vriendin schudde haar steile, zwarte haar naar achteren. Ze had een licht olijfkleurige huid en een groot, stevig lichaam dat volledig werd bedekt door zwarte kleren. De tientallen zilveren armbanden om haar polsen rinkelden toen ze zich naar Tessa boog en iets in haar oor fluisterde. Tessa knikte en grinnikte.

'Charlotte, zou je dat misschien ook voor de klas kunnen herhalen?' Er waren rode plekken in de nek van de leraar verschenen.

'Oh nee,' antwoordde ze met een zware, zangerige stem.

'Dat kan echt niet.' Ze leek oprecht geschrokken.

De rode vlekken kropen omhoog naar de wangen van de Duitse leraar. 'Dan lijkt het me ook niet nodig dat wij deze les met jullie gaan delen,' beet hij hun toe. Hij liep naar de deur van het klaslokaal en trok hem open. 'Er-uit. Nu.'

'Wat u wilt,' zei Julian zonder veel interesse en hij slenterde naar buiten. Tessa en Charlotte liepen giechelend achter hem aan. Wouter draaide zich in de deuropening om en hief zijn hand op. 'Wiedersehen,' riep hij grijnzend.

De deur vloog met een knal dicht. Een zacht gegniffel trok door de klas.

De leraar liep met grote stappen naar zijn tafel en pakte een stapel papier. 'Overhoring van hoofdstuk drie,' zei hij afgemeten en begon de lege velletjes uit te delen.

Het gegniffel ging over in een zacht gekreun.

Naast Anna zat een meisje in een wijd, vormeloos batik gewaad. Anna wist dat ze Mirjam heette. Ze was alleen naast haar gaan zitten omdat er geen andere plek meer vrij was.

Mirjam boog zich naar Anna toe en siste: 'Wat een ongehooflijke rotstreek. Die lui denken echt dat ze alles kunnen flikken. Ik heb ze nooit gemogen. Vooral die Julian niet. Ik vind hem een arrogante zak.' Ze friemelde aan haar neuspiercing.

'Oh ja?' zei Anna en ze probeerde niet naar Mirjams neus te kijken.

'Ik zal je 'ns wat vertellen,' snoof ze terwijl ze nog dichterbij naar Anna kroop. 'Hij vroeg laatst aan me of hij mijn aantekeningen biologie mocht kopiëren. Dat is een van mijn lievelingsvakken, weet je wel. Maar hij wist niet hoe ik heette. Terwijl ik al drie jaar bij hem in de klas zit. Ik heb gezegd dat hij op kon lazeren. Hij keek dwars door me heen met die enge blik van hem. En dan zijn vriendin Tessa, met haar mooie blonde haren en grote onschuldige ogen. Maar ze weet donders goed dat elke jongen op school naar haar kijkt. Ik kots van ze. Allemaal. Wat jij?'

Ze stak demonstratief haar vinger in haar keel en keek Anna dreigend aan.

'Hmmm,' mompelde Anna en ze pakte het proefwerkblaadje van de leraar aan. Ze had Julian vooral heel aantrekkelijk gevonden met zijn donkere uiterlijk en wat afstandelijke, volwassen houding. Ze zuchtte. Dit

soort jongens was onbereikbaar voor haar. Ze negeerde Mirjams vragende gezicht en boog zich over de vragen.

Hoofdstuk 2

In het tekenlokaal stonden alle ramen open. Het was nog vroeg, maar het begin van een warme, drukkende septemberdag stroomde het klaslokaal binnen. Anna voelde haar spijkerrokje aan haar benen plakken. Ze hadden de opdracht gekregen elkaar te tekenen. Het lukte haar maar niet het gezicht van de jongen die tegenover haar zat goed op papier te krijgen. Daarbij voelde ze zich hoogst onprettig onder zijn starende blikken. Ze gumde een paar lijnen uit en keek hem geïrriteerd aan. Hij grijnsde loom terug en draaide zijn tekenbord om.

‘Dit ben jij,’ zei hij. ‘Lijkt best wel, hè?’

Ze zag een tekening van een soort heks. Hij had haar een absurd groot en puntig hoofd gegeven met kleine, scheefstaande ogen. Uit het midden van haar getekende gezicht stak een enorme neus.

Ze kreunde. Kon de dag slechter beginnen? Opgelucht hoorde ze de bel gaan. Ze stond op en liep weg zonder iets te zeggen.

Anna was als eerste in het wiskundelokaal en zocht een bankje in de hoek uit. De klas druppelde langzaam vol. Ze zag Tessa en Charlotte binnenkomen. Ze liepen naar het bankje voor haar en gingen zitten zonder iets tegen haar te zeggen. Ze leken haar geeneens opgemerkt te hebben. Tessa droeg een roze topje op een witte broek en

Charlotte een lange, zwarte jurk. Ze hielden hun hoofden dicht bij elkaar en spraken zachtjes. Ze keken alleen even op toen Julian en Wouter de klas in liepen.

Anna was steeds meer over hun groepje te weten gekomen. Bijna iedereen op school kon wel wat over hen vertellen.

Julian had zeer rijke ouders die hem alles gaven waar hij om vroeg. Hij was enorm intelligent, maar twee keer blijven zitten omdat hij weigerde iets uit voeren voor wat hij noemde 'het socialistische, domme lerarenvolk'. Tessa was sinds vorig jaar zijn vriendin.

Iedereen was het erover eens dat Tessa het mooiste meisje was dat ze ooit hadden gezien. Ze keken allemaal een beetje tegen haar op. Ze scheen een oudere broer te hebben die zwaar stotterde en vroeger verschrikkelijk was gepest.

Wouter was al een vriendje van Julian op de lagere school. Ook van zijn ouders werd beweerd dat ze ontzettend rijk waren en dat ze hem voor zijn achttiende verjaardag een sportauto hadden beloofd als hij niet zou gaan roken. Iets wat hij volgens Anna's bronnen allang deed maar niet aan zijn ouders had verteld.

Charlotte was de meest aparte van het stel. Haar grootouders waren ooit uit Marokko gekomen, maar ze was zelf zo Nederlands als maar kon, op haar licht getinte huid na. Ze hield van zwart, alternatieve muziek, bloemen en vrouwen, alhoewel dat laatste vooral op roddels gebaseerd leek te zijn.

De leraar wiskunde klapte in zijn handen en probeerde iedereen stil te krijgen. Maar door het warme weer leek niemand veel zin te hebben in een wiskundeles. Uiteindelijk riep hij: 'Jullie maken het er zelf naar. Sla je boek maar open op bladzijde vijfenveertig. Aan het einde van het uur wil ik dat jullie som één tot en met tien bij mij in-

leveren. Hoe jullie aan het goede antwoord komen, dat zoek je zelf maar uit. Je mag overleggen.'

Een paar mensen mopperden, maar iedereen pakte zijn boek en schrift.

Het waren sommen over groeifuncties, zag Anna. Ze zuchtte en begon te rekenen. Ze was bijna klaar, toen ze Tessa tegen Charlotte hoorde zeggen: 'Dit is echt waar-deloos. Ik ben nog steeds bij de eerste som. Weet jij het verschil nog tussen exponentiële groei en logistische groei?'

Charlotte kauwde op haar potlood en veegde een pluk zwart haar uit haar gezicht. 'Weet ik veel. Ik had vorig jaar een vier voor wiskunde.'

Tessa bladerde wild door haar wiskundeboek. 'Ik snap er echt helemaal niks van. Wat een suf gedoe.'

Anna schraapte haar keel en zei in een opwelling: 'Een exponentiële groeifunctie neemt elke keer toe door hem te vermenigvuldigen met een constant getal. Een logistische groeifunctie neemt halverwege juist af.'

Tessa en Charlotte zwegen. Ze draaiden zich om en staa-den Anna aan.

'Hè, wat zei je?' vroeg Tessa. Anna zag dat ze sproetjes op haar neus had.

'Je moet een exponentiële functie zien als een vijver met eendenkroos,' stamelde Anna onhandig. 'Als de vijver halfvol is, dan is hij de volgende dag helemaal gevuld met eendenkroos. Terwijl bij een logistische functie de groei van het eendenkroos halverwege juist afneemt.'

Charlotte keek Anna aan alsof ze een insect zag lopen. Maar Tessa lachte en zette haar ellebogen op Anna's bankje. Haar groene ogen glinsterden en namen Anna verwonderd op. 'Wauw,' grinnikte ze, 'dit klinkt als een wiskundeknobbel.'

Anna werd een beetje verlegen van de plotselinge be-

langstelling. 'Ach, dat valt wel mee, hoor. Je mag de uitwerking van mijn sommen wel overschrijven, als je wilt.'

'Graag,' snauwde Charlotte en ze griste Anna's schrift van tafel.

Tessa bleef omgedraaid zitten en glimlachte. 'Dat is ontzettend aardig van je.' Ze stak haar hand uit. 'We kennen elkaar volgens mij nog niet. Tessa van Leeuwen.'

'Anna Verkoos.'

'Oh, ben jij het nieuwe meisje?' vroeg Tessa.

'Ja, dat denk ik wel,' zei Anna. 'We zijn deze zomer verhuisd.'

'Goh, dan zal je nog wel niet zoveel mensen kennen.'

Anna knikte. Ze wist niet zo goed wat ze moest zeggen. Charlotte trok aan Tessa's topje. 'Kom op, Tessa,' zei ze schel. 'Dankzij dit nieuwe meisje kun je nu tien sommen gaan overschrijven.' Haar blik was zo minachtend dat Anna haar ogen snel afwendde.

Tessa legde haar hand op Anna's arm. 'We spreken elkaar nog wel eens.'

'Eh, oké,' antwoordde Anna. Ze kon het zich niet voorstellen.

In de laatste week van september hield het mooie weer aan. In het kantoor van de conrector verplaatste een oude ventilator krakend warme lucht van de ene kant naar de andere kant van de kamer. Anna bekeek een ingelijste foto die aan de muur hing. Ze zag een wit huis met een rieten dak en rode luiken. Het stond in een soort boomgaard. Er zat een vrouw op het bankje voor het huis, maar Anna kon niet zien wie het was.

De deur ging open en de conrector, Rina Bongers, stapte binnen. Ze had kort, geblondeerd haar en ze was gekleed in spijkerbroek en een T-shirt waarop een felle

print was gedrukt. Anna wist dat ze begin veertig was, maar ze zag er veel jonger uit.

Ze lachte naar Anna. 'Ah, ik zie dat je mijn huis staat te bewonderen.' Ze zei het op een vriendelijke, geïnteresseerde toon. Toch voelde Anna haar wangen gloeien. Ze vond het een beetje gênant dat de conrector haar had aangetroffen terwijl ze de foto van haar huis bestudeerde. Ze zocht snel naar een vraag om zich een houding te geven. 'Waar woont u precies?'

'Ben je wel eens in Ouderkerk aan de Amstel geweest? Of ken je misschien het verzorgingstehuis De Eilanden?' Anna moest twee keer nee schudden.

'Jammer. Mijn huis ligt daar net achter. Maar ga zitten. Sorry dat ik je heb laten wachten, maar de lerarenvergadering liep uit.'

Anna knikte en nam plaats op de stoel die voor haar bureau stond. De conrector ging tegenover haar zitten en sloeg een dossier open waarop met zwarte plakletters haar naam stond. Er zaten slechts twee velletjes papier in.

'Het is misschien een beetje laat voor een kennismakingsgesprek,' zei ze terwijl ze de papieren bekeek. 'Ik zie dat je in augustus al bij ons op school bent gekomen, maar het begin van een schooljaar is altijd zo verschrikkelijk druk.' Ze schonk Anna een verontschuldigende, sympathieke glimlach en legde het dossier opzij. 'Ben je al een beetje gewend?'

'Ja hoor,' antwoordde Anna. Ze vond het niet nodig de conrector deelgenoot te maken van haar heimwee.

'Fijn,' zei ze. 'En ik las dat je schoolresultaten uitstekend zijn. We hebben een slimme scholier binnengehaald.'

'Eh, dank u wel,' stamelde Anna. Ze verschoof wat ongemakkelijk op haar stoel en voelde haar blote benen plakken aan de zitting. Ze plukte aan de zoom van haar

rokje. Misschien had ze beter een broek kunnen aantrekken.

‘Zeg maar Rina hoor, dat doet iedereen.’ Ze leunde achterover in haar stoel en drukte haar vingertoppen tegen elkaar.

‘Je moet maar eens nadenken of je het leuk vindt om wat dingen op school te doen. We organiseren elk jaar een cabaretvoorstelling en ik weet dat ze nog mensen zoeken. Of de schoolkrant. Dat heb ik zelf vroeger ook gedaan. Echt enig.’

‘Ik zal erover nadenken,’ zei Anna. Het was misschien best een aardige manier om wat meer mensen te leren kennen.

‘Laat maar weten.’ Rina boog naar voren en zette haar ellebogen op het bureaublad. ‘Ik hoop dat je een fijne tijd krijgt bij ons op school. Als er ooit wat is, of dat nu thuis is of op school, mijn deur staat altijd voor je open.’ Ze keek Anna indringend aan.

‘Oké. Dank u – eh – dank je wel.’

‘Heb je verder nog vragen?’ vroeg Rina.

‘Nee, eigenlijk niet,’ zei Anna. Ze vond de conrector verrassend aardig.

‘Dan denk ik dat we het hier wel bij kunnen laten,’ vervolgde Rina. ‘Anders neem ik veel te veel tijd in beslag van je kostbare pauze. Als er ooit wat is, je weet waar je me kunt vinden.’ Ze stond op en liet Anna uit.

Anna liep naar buiten. De buitenlucht voelde koel aan na het bedompte kantoor van de conrector.

In de verte zag ze Tessa, Julian, Wouter en Charlotte aankomen. Ze waren druk in gesprek en Wouter riep iets waar ze allemaal om moesten lachen. Ze gingen op een muurtje tegenover haar zitten. Na een paar minuten stond Tessa op. Tot Anna’s stomme verbazing liep ze recht op haar af.

'Hai,' zei ze vrolijk. 'Heb je misschien een vuurtje voor me?' Er bungelde een sigaret tussen haar vingers.

'Ik rook niet,' antwoordde Anna en voor het eerst in haar leven baalde ze daarvan.

'Niet?' zei Tessa en ze keek lichtelijk teleurgesteld. Toen lachte ze opeens. De zon scheen op haar gezicht en liet haar ogen stralen. 'Maakt niet uit.' Ze stopte de sigaret terug in het pakje.

Ze zweeg en leek ergens over na te denken. 'Weet je,' zei ze peinzend, 'ik word zaterdag zestien.'

Anna knikte alsof ze het de normaalste zaak van de wereld vond dat Tessa haar dit toevertrouwde.

'Ik geef een feestje voor mijn verjaardag. Mijn ouders zijn op vakantie, snap je. En ik dacht dat je het misschien wel leuk zou vinden om ook te komen. Als je tenminste geen andere plannen hebt.'

Anna beseftte dat haar mond openhing en deed hem vlug dicht.

'Toevallig niet,' probeerde ze zo nonchalant mogelijk te zeggen. Ze had sinds ze hier woonde elke zaterdagavond met haar ouders thuis doorgebracht.

'Tessa, we gaan,' klonk de harde, dwingende stem van Julian. Hij was naar hen toegelopen en keek Anna met samengeknepen ogen aan.

Anna vond dat hij er verschrikkelijk aantrekkelijk uitzag in zijn vaalgedragen spijkerbroek en sneakers.

'Ik woon op de Apollolaan 45. Het feest begint om negen uur,' zei Tessa en ze sloeg haar arm om Julians middel.

Ze waren al een paar meter bij haar vandaan, toen Tessa zich omdraaide en riep: 'Ik zou het echt leuk vinden als je komt.'

'Ik ook,' antwoordde Anna en ze probeerde geen aandacht te schenken aan Julians norske blik.

Na schooltijd fietste Anna opgewonden naar huis. Haar hoofd voelde licht aan en ze vond de stad er op deze nazomerdag wonderbaarlijk mooi uitzien; de brede straten glommen in het zonlicht en de wind liet de grote, groene bladeren van de platanen die langs de kant van de weg stonden zachtjes ritselen.

Die avond zag ze op haar mobiele telefoon dat ze een oproep van Simone had gemist. Ze besloot haar later deze week wel een keer terug te bellen.

Hoofdstuk 3

Toen Anna de Apollolaan in fietste, wist ze al bij welk huis ze moest zijn. Nummer 45 was een groot, statig huis en harde muziek klonk uit de openstaande ramen. Anna belde aan. Er kwam niemand. Ze belde nog een keer, nu wat langer. Eindelijk ging de voordeur open. Ze zag een lange, slungelige jongen, gekleed in een gebleekte spijkerbroek die hoog in zijn middel eindigde, sportschoenen en een geruit overhemd dat over zijn broekband bolde. Hij had een bleke huid die werd ontzierd door vuurrode acnelittekens en lang asblond haar tot op zijn schouders. Hij was rond de achttien, negentien jaar, schatte Anna. Ze vond hem er wat zielig uitzien.

‘Hallo,’ zei ze. ‘Ik ben hier voor het feestje van Tessa.’

‘D-d-dat is h-hier b-b-b-binnen,’ sprak hij moeizaam stotterend. Zijn wangen kleurden rood.

‘Jezus, Tom, kan je nooit eens normaal doen? Ik doe de volgende keer de deur zelf wel open.’

Tessa verscheen in de deuropening. Ze zag er waanzinnig goed uit in een eenvoudig strak, zwart jurkje met spaghettibandjes. Anna was blij dat ze op haar zwarte broek een roze hemdje had aangetrokken en niet het simpele T-shirtje dat ze ook in haar handen had gehad.

‘Wat fijn dat je er bent,’ zei Tessa stralend en ze trok Anna naar binnen. ‘Trek je niks aan van mijn broer Tom,’

babbelde ze terwijl ze de jongen een venijnige blik toewierp. 'Hij schrikt iedereen af met zijn gestotter.'

Anna zag Tom ineens krompen onder Tessa's woorden.

'I-ik g-g-ga w-wel n-naar m-mijn k-k-kamer. J-jij -'

'Doe dat,' onderbrak Tessa hem. 'Als je maar niks tegen mama en papa zegt over dit feestje.' Ze wendde zich tot Anna: 'Hij is echt een onwijze computernerd. Hij zit altijd boven op zijn kamer spelletjes te spelen en suffice programma's te maken. Ik snap niet wat hij hier beneden doet.'

Anna wilde zeggen dat hij waarschijnlijk had opengegaan omdat niemand de bel had gehoord, maar Tom had zich al omgedraaid en liep met gebogen hoofd de trap op. Ze haalde haar schouders op en gaf Tessa een pakje. Ze had de hele zaterdagmiddag in de stad rondgelopen, op zoek naar een cadeau voor Tessa. Uiteindelijk had ze een tasje gekocht waarop tientallen kleurige kralen waren gestikt. Ze keek gespannen toe hoe Tessa het cadeau uitpakte.

'Dit is echt gaaf,' riep Tessa en ze trok het tasje uit een laag glanzend pakpapier. 'Dank je wel. Wat ontzettend lief dat je iets voor me hebt gekocht.' Ze sloeg haar armen om Anna's nek en gaf haar drie zoenen. 'Ga je mee naar binnen?' vroeg ze. Ze hing het tasje om haar schouders en pakte Anna's hand alsof ze elkaar al jaren kenden.

Anna knikte. Ze voelde zich opeens heel opgewekt.

In de huiskamer stond de muziek op volle sterkte. Mensen waren aan het dansen, of hingen aan de bar die in de hoek van de kamer met houten kistjes was gebouwd. Op de grond lagen overal uitgetrapte sigarettenpeuken. 'Wat wil je drinken?' schreeuwde Tessa boven de muziek uit.

'Eh, een cola light,' schreeuwde Anna terug.

'Oké, ik ben zo terug,' riep Tessa en ze liep naar de bar.

Anna keek rond. Ze kende bijna niemand. Ze zag Charlotte, die met heftige bewegingen stond te dansen. Op een bank zaten Julian en Wouter. Julian keek op. Ze wilde haar hand omhoog brengen, maar hij staaarde dwars door haar heen. Opgelucht zag ze Tessa terugkomen met twee glazen.

‘Alsjeblieft,’ riep Tessa in haar oor. Ze had zelf een orangerood gekleurd drankje. Ze hief haar glas en nam een grote slok.

‘Wat drink je?’ vroeg Anna.

‘Passoa-jus.’ Tessa lachte en stak twee sigaretten aan.

‘Hier, eentje voor jou.’

‘Ik rook niet.’

‘Dat weet ik, maar toch wel op feestjes?’

‘Soms,’ loog Anna en ze pakte de sigaret aan. Ze nam een trekje en begon te hoesten. Iemand botste tegen haar aan en ze viel voorover.

Tessa giechelde. ‘Je moet ontspannen.’ Ze pakte Anna’s hand. ‘Voel eens, helemaal gespannen. Dat is nergens voor nodig. Ik haal nog een drankje voor je. En dit keer iets met alcohol.’

Anna nam weer een trekje. Het voelde prettig iets te doen te hebben terwijl ze stond te wachten. Ze onderdrukte de kriebel in haar keel en blies de rook zo nonchalant mogelijk uit.

Iemand tikte haar van achteren op haar schouder. Anna draaide zich om.

Het was Wouter. Hij droeg een gestreept overhemd dat over een veel te wijde broek hing en zilverkleurige gympen. Er bungelde een sigaret tussen zijn lippen en zijn blauwe ogen staarden haar vrolijk aan. ‘Hier,’ zei hij en hij gaf haar een blikje bier.

Anna pakte het biertje aan. ‘Hallo,’ zei ze en ze probeerde niet verbaasd te kijken.

'Ben je met iemand aan het praten?' vroeg hij.

'Nee, nee, toevallig even niet,' antwoordde Anna. Ze vond het zelf een nogal dom antwoord en nam snel een slok van haar biertje.

Wouter knikte. 'Tessa heeft me over je verteld. Je bent nieuw hier, hè?'

Anna trapte haar sigaret op de grond uit. 'Ja. Wat heeft Tessa over me verteld?' vroeg ze nieuwsgierig.

Dat negeerde Wouter. 'De stad is wel oké, maar je moet de juiste mensen kennen. Dan is het hier best uit te houden.'

Tessa verscheen en duwde een glas in Anna's handen. 'Een passoa-jus. Ik zie je straks weer,' riep ze. 'En neem Wouter niet te serieus. Hij kan zulke onzinnige dingen zeggen.' Ze verdween lachend in de dansende menigte. 'Je hoort het,' zei hij en hij trok een beledigd gezicht.

Anna lachte en nam een slokje van het drankje van Tessa. Ze proefde veel meer alcohol dan sinaasappelsap en zette het glas snel weg.

Wouter stak met zijn oude sigaret een nieuwe aan. 'Ook eentje?' vroeg hij en hield haar zijn pakje voor.

'Graag,' antwoordde Anna en ze pakte een sigaret. Eén avond roken kon toch geen kwaad?

'Heb je een vriend?'

'Eh, nee,' zei Anna verrast door zijn vraag. Ze had nog maar één keer met een jongen gezoend.

Wouter staaarde Anna aan en er schoot een flikkering van interesse door zijn ogen. 'Verstandig,' mompelde hij en hij ging wat dichterbij haar staan. 'Dan kan je tenminste nog wat lol hebben. Je moet je nooit te vroeg binden. Meisjes worden zo saai als ze een vriend krijgen.' Hij kneep zijn ogen samen en zei onverwacht fel: 'Ik snap ook niet wat Tessa met Julian doet. Ze zou beter moeten weten.'

De muziek werd harder gezet. Anna zag dat Tessa met Charlotte danste. Charlotte had haar armen om Tessa's middel geslagen en ze bewoog wild met haar onderlichaam.

Wouter zag haar blik. 'We vermoeden dat ze verliefd is geweest op Tessa, alhoewel niemand dat zeker weet. Alleen valt Tessa op jongens, snap je wel. Nu neemt Charlotte er genoeg mee haar beste vriendin te zijn. Maar ze is een soort jaloerse pitbullterriër als het op Tessa aankomt.'

Anna probeerde niet te laten blijken dat ze verrast was door het verhaal van Wouter. 'Kan gebeuren,' zei ze en ze nam een trekje van haar sigaret.

'Hier ben je dus, Wouter. Je was opeens verdwenen,' zei een spottende stem bij haar oor. Het was Julian. Hij droeg een wijde, katoenen broek waarop grote zakken waren gestikt en een zwart T-shirt met lange mouwen. Wouter knikte. 'Ja, luister eens, Julian, ken je Anna al?' Julian keek haar aan. Zijn gezichtsuitdrukking veranderde niet. 'Ik heb haar eerder gezien.'

'Op school,' zei Anna en ze keek hem recht in de ogen, maar zijn blik was zo koel dat ze snel haar gezicht afwendde. Ze voelde een blos over haar wangen omhoog kruipen.

'Willen jullie nog wat drinken?' vroeg Wouter. 'Bacardi-cola?'

'Lekker,' antwoordde Julian.

'Voor mij een cola light,' zei Anna.

Wouter keek haar onderzoekend aan. 'Weet je dat zeker?'

Anna voelde zich opeens heel onnozel. 'Ik heb dorst,' stamelde ze.

'Oké, wat jij wilt,' zei Wouter en hij haalde zijn schouders op. 'Niet weggaan, hè? Ik ben zo terug.'

Er werd een nummer van Robbie Williams opgezet. Anna staaarde naar een punt in de verte. Ze wist niet zo goed wat ze tegen Julian moest zeggen.

‘Goede muziek, vind je ook niet?’ zei Julian opeens.

‘Hè?’ Ze keek op. Hij had het echt tegen haar. In zijn bruine ogen ontdekte ze een flauwe glimlach.

‘Eh, ja, best aardig,’ probeerde ze achteloos te antwoorden.

‘Stoorde ik in je gesprek met Wouter?’ vroeg hij op gedempte toon. Hij ging wat dichterbij haar staan. ‘Ik wil jullie nergens van afhouden, hoor.’

Anna zag dat zijn haar licht krulde bij zijn slapen. ‘Nee,’ zei ze snel. ‘Hoe kom je daarbij?’

Hij grinnikte. ‘Rustig maar, het was slechts een gedachte.’

‘Drankjes,’ onderbrak Wouter hen vrolijk.

Julian deed een stap bij Anna vandaan. ‘Dat werd tijd,’ zei hij kortaf. ‘Ga je mee?’ vroeg hij aan Wouter. ‘Charlotte heeft wiet bij zich.’

‘Goed idee, man,’ antwoordde Wouter grijnzend. ‘Heb je ook zin in een joint, Anna?’

Anna schudde haar hoofd. Ze had nog nooit geblowd. En ze zag op haar horloge dat het tegen twaalf uur liep. ‘Ik heb mijn ouders beloofd op tijd thuis te zijn.’

‘Maar het feest begint nu pas,’ zei Wouter wat verbaasd.

‘Laat haar toch lekker naar huis gaan,’ zei Julian. Hij keek Anna ongeïnteresseerd aan, alsof het gesprek van daarnet nooit had plaatsgevonden.

‘Vooruit dan maar. Leuk je ontmoet te hebben,’ zei Wouter vriendelijk. ‘Ik zie je wel weer op school.’

Anna knikte. Ze wilde nog iets tegen Julian zeggen, maar hij had zich al omgedraaid.

Ze zuchtte.

In de keuken vond ze Tessa.

'Hé, heb je het naar je zin?' vroeg Tessa vriendelijk.
'Het was echt een onwijs leuk feest,' zei Anna en ze baalde van wat ze nu ging zeggen. 'Maar ik ga naar huis.'
'Nu al?' Tessa was duidelijk teleurgesteld.
Anna haalde wat ongemakkelijk haar schouders op.
'Ach ja, ouders,' mompelde ze.
Tot haar opluchting begon Tessa te glimlachen.
'Ik begrijp het. Weet je wat?' Tessa legde een hand op Anna's arm. 'De volgende keer slaap je gewoon bij mij. Mijn ouders zijn ontzettend makkelijk.' Ze omhelsde Anna. 'Ik vond het gezellig dat je er was.'
'Ik ook,' zei Anna en ze gaf Tessa een zoen.

Toen ze thuiskwam, liep ze meteen naar boven. De deur van de slaapkamer van haar ouders stond op een kier en uit het donker klonk de stem van haar moeder. 'Je bent laat, lieverd.'

Anna bleef stil staan en keek op haar horloge. Het was precies half één. 'Ik was anders de eerste die naar huis ging.'

Haar moeder leek niet te luisteren. 'Fijn dat het gezellig was. Doe je de deur van onze slaapkamer dicht? En maak je niet te veel lawaai in de badkamer? Slaap lekker.'
'Jij ook, mam,' zei Anna zuchtend en ze sloot de deur, expres net iets te hard.

Hoofdstuk 4

Het was vrijdagmiddag, een week later, en Anna stond met Tessa in de meisjes-wc. Ze hadden samen Frans gehad.

‘Heb jij daarnet opgelet?’ vroeg Tessa, terwijl ze haar haren borstelde voor de spiegel.

Anna knikte en smeerde wat lichtroze lippenbalsem op haar lippen. Haar blik ging als vanzelf naar Tessa’s lippen. Groter. Voller. Roze. Ze zuchtte. Tessa was gewoon zo mooi dat het bijna oneerlijk was.

‘Mag ik dan je aantekeningen kopiëren?’ vroeg Tessa. ‘Ik was tijdens de les stiekem aan het sms’en met Julian.’

Anna keek haar aan via de spiegel.

Tessa praatte door. ‘Wat ga jij vanavond doen?’

‘Oh, niks bijzonders,’ antwoordde Anna vaag. Ze wilde niet zeggen dat ze geen plannen had.

‘Ik ga met Julian, Wouter en Charlotte wat drinken in de Three Sisters.’ Ze schudde haar haren naar achteren.

‘Heb je misschien zin om mee te gaan? Dan slaap je bij mij. Anders moet je weer zo vroeg naar huis.’

‘Prima,’ zei Anna en ze deed alsof ze het heel normaal vond dat Tessa haar uitnodigde. Maar haar hart klopte in haar keel van blijdschap.

‘Gezellig. Dan zie ik je vanavond rond een uurtje of acht bij mij thuis. Fietsen we samen naar de stad.’

De deur van café de Three Sisters stond open. Het geroezemoes was buiten te horen. Anna en Tessa maakten hun fiets vast aan een lantaarnpaal.

‘Kom, we gaan naar binnen,’ zei Tessa en ze pakte Anna’s hand.

Het was warm en druk in het café. Anna plukte aan de zoom van haar rokje. Het was heel kort en van Tessa, net zoals de hoge, suède laarzen die ze droeg. Anna had dit zelf nooit durven aantrekken, maar Tessa had gezegd dat het haar geweldig stond. Tessa was zelf gekleed in een spijkerbroek die haar buik bloot liet en een rood hemdje waarover ze een spijkerjasje droeg.

‘Hé Tessa,’ riep Wouter. Hij zat met Julian en Charlotte aan een tafeltje. ‘En, nee maar, wie hebben we daar. Anna!’ Wouter keek even verbaasd, maar begon toen te grijnzen. Charlotte draaide haar hoofd om en glimlachte flauwtjes als begroeting. Julian gaf Tessa een zoen, en negeerde Anna.

Heel even had Anna spijt dat ze was meegegaan. Maar dat gevoel was over toen Tessa haar glimlachend naast zich op de bank trok.

Charlotte stond op. ‘Ik ga een rondje halen. Biertje?’

Iedereen knikte, behalve Anna. ‘Eh, ik heb liever iets anders.’

‘Witte wijn dan?’ Charlotte keek haar spottend aan.

Anna had liever een cola light, maar dat zei ze niet.

‘Witte wijn is prima.’

Charlotte kneep even haar ogen samen, knikte, en liep toen weg.

‘Sigaret?’ Wouter haalde een pakje uit de zak van zijn overhemd tevoorschijn.

‘Nee, dank je,’ zei Julian.

Anna was erachter gekomen dat hij alleen af en toe een joint rookte.

'Wil jij?' Wouter hield het pakje onder Anna's neus.

'Lekker,' zwichtte ze en ze stak de sigaret aan. De rook prikte een beetje in haar keel, maar het smaakte veel lekkerder dan ze had verwacht.

Charlotte kwam terug en zette de drankjes op tafel. Ze ging naast Wouter en tegenover Julian zitten, met haar rug naar Anna en Tessa.

'Oh Anna, kijk daar eens,' fluisterde Tessa. Ze knikte met haar hoofd in de richting van de bar, waar twee jongens van rond de twintig jaar zaten.

'Ja?' vroeg Anna.

'Zijn die niet wat voor jou? Ze zijn onwijs knap.'

Anna grinnikte. 'Maar wel totaal onbereikbaar. Ze vallen vast niet op een meisje van vijftien.'

'Mmm, misschien heb je gelijk,' zei Tessa zuchtend.

'Maar kijken kan altijd.' Ze haalde haar telefoon uit haar spijkerjasje. 'Even lachen,' mompelde ze en ze hield haar telefoon in de richting van de jongens. 'Voor jou,' zei ze grijnzend en ze gaf haar telefoon aan Anna.

Ze had een foto van de jongens aan de bar gemaakt, zag Anna. Ze moest lachen. 'Heel mooi, ik zal ze boven mijn bed hangen,' zei ze en ze kregen allebei de slappe lach.

'Wat is er zo leuk?' Julian had zich omgedraaid en staarde hen nors aan.

'Niks,' zei Tessa snel. 'Ik ga nog wat te drinken halen. Vier bier, en wat wil jij Anna? Nog een witte wijn?'

'Eh, ja, doe maar.'

Tessa schuifelde langs de tafel en Anna's benen naar buiten. Opeens zat Anna naast Julian. Verlegen schoof ze wat verder naar de hoek van de bank.

Hij fronste zijn wenkbrauwen. 'Hoe zijn je eerste weken bij ons op school? Bevalt het een beetje?'

Ze knikte.

'Tessa heeft het steeds over je. Ze vindt je heel aardig.'

Anna luisterde maar half – ze werd afgeleid door zijn profiel en de zware, hese klank van zijn stem.

Ineens schoof Julian dichterbij haar toe en legde een arm losjes achter haar rug.

‘Tessa ziet dat soort dingen meestal wel goed,’ zei hij zacht.

Zijn ademhaling klonk luid in haar oor en Anna voelde haar hartslag onder zijn hand die tegen haar onderrug aan lag.

Ze zat hem stom, met haar ogen knipperend, aan te kijken.

Hij grijnsde.

‘De bestelling,’ riep Tessa vrolijk.

Anna schoot overeind om Tessa erlangs te laten. Ze voelde haar wangen branden.

Tessa plofte tussen haar en Julian in.

‘Dat duurde lang,’ zei Julian.

‘Heb je me gemist?’ vroeg Tessa grijnzend.

Julian trok haar lachend naar zich toe en zoende haar lang en innig op haar mond.

Anna keek ongemakkelijk weg, maar ze zag nog net dat Julian haar een spottende blik toewierp over Tessa’s schouder.

Het was twee uur ’s nachts toen ze naar hun fietsen liepen. Het miezerde en het oranje licht van de lantaarnpalen schemerde door het fijne regengordijn. Anna was een beetje aangeschoten, maar lang niet zo erg als de rest. Aan het eind van de avond had ze geen alcohol meer willen drinken. Toch vond ze het lastig om haar slot open te krijgen. Het sleuteltje wilde maar niet in beweging komen. Ze stond over haar fiets gebogen en hoorde Charlotte tegen Tessa fluisteren: ‘Heb je zin om nog wat te gaan drinken in de stad? Gezellig samen?’

'Lief van je, maar Anna slaapt vanavond bij mij,' antwoordde Tessa.

'Lullig voor je,' zei Charlotte, net iets te hard.

Anna rukte aan het slot. Wat gemeen dat Charlotte zo over haar sprak.

'Ik vind het juist heel gezellig dat Anna bij mij slaapt,' antwoordde Tessa vriendelijk.

'Mmm, dat zal wel,' zei Charlotte. 'Ik zie je maandag.'

Het slot sprong eindelijk open. Ze bleef nog even over haar fiets gebogen staan en hoorde Julian en Wouter ook gedag zeggen. Toen stierven de stemmen weg.

'Ga je mee?' Tessa stond naast haar en glimlachte. 'Dan kunnen we thuis nog gezellig wat kletsten.'

Anna ging rechtop staan. 'Ja, natuurlijk ga ik met je mee.' Ze zette de opmerking van Charlotte uit haar hoofd en stapte op haar fiets.

Hoofdstuk 5

Het werd eind oktober. De bladeren verkleurden en het regende bijna elke dag. Over een week begon de proefwerkweek en na schooltijd gingen de meeste scholieren naar huis om te leren. Anna had in geen weken haar boeken opengeslagen. Als de lessen waren afgelopen, gingen ze meestal direct naar Tessa's huis.

Tessa's ouders werkten allebei en kwamen meestal pas laat thuis. Daarbij kon het ze niet veel schelen wat Tessa met haar vrienden uitspookte in haar kamer. Anna wensde dat haar ouders ook zo makkelijk waren. De laatste tijd leek ze alleen maar ruzie te maken met haar ouders. Anna kon de gesprekken bijna dromen. Ze kwam te laat thuis. Ze besteedde te weinig tijd aan haar huiswerk. Ze was zo veranderd door haar nieuwe vrienden.

Ze had Tessa een keer meegenomen naar huis. Dat had een beetje geholpen. Tessa had uiterst beleefd en vriendelijk tegen haar ouders gedaan. Ze had haar moeder in de keuken geholpen met theezetten en haar een compliment gegeven over de tuin. Haar moeder had Tessa een enig meisje gevonden.

Vandaag zaten ze op grote kussens op de vloer van Tessa's kamer. Op de vensterbank en het bureau brandden waxinelichtjes. De regen sloeg in vlagen tegen de ramen. De geluiden van de straat leken ver weg. Wouter en Julian waren aan het poken om geld, aangemoedigd

door Tessa, die de score bijhield. Charlotte lag op haar buik en had een bord met sandwiches voor zich staan. Ze was aan haar derde sandwich bezig toen ze opeens gekweld zei: 'Ik denk dat ik vandaag een vette onvoldoende heb gehaald. Wat een rotstreek om een onverwachte overhoring natuurkunde te geven. Kan het iemand iets schelen wat de valsnelheid van een loden kogel is? Mij dus echt niet. Natuurkunde is voor sukfels.'

Tessa keek op van haar blocnote. 'Maak je niet zo druk. Je hebt nog bijna een heel jaar om die onvoldoende weg te werken.' Ze rekte zich uit en vervolgde loom: 'Anna heeft vast een hoog cijfer gehaald. Ik ken niemand die zo goed in exacte vakken is.' Ze glimlachte en pikte een van Charlottes sandwiches.

'Dat zal vast wel,' zei Charlotte ineens geïrriteerd.

Anna zuchtte. Charlotte had de laatste tijd niet meer openlijk vijandig tegen haar gedaan, maar ze had nog steeds het idee dat Charlotte haar niet erg mocht. Daarbij betwijfelde ze of ze vandaag een goed cijfer had gehaald. Haar resultaten waren de laatste tijd nogal matig. 'Shit, ik heb geen sigaretten meer.' Tessa gooide het tasje dat ze van Anna voor haar verjaardag had gekregen op de grond.

Anna haalde een pakje sigaretten uit de zak van haar spijkerjasje. 'Ik heb nog. Wie wil?' Ze was de afgelopen weken steeds meer gaan roken.

'Lekker,' zei Tessa en ze stak een sigaret voor zichzelf en Anna aan.

Julian legde zijn kaarten neer en zei grof: 'Wanneer kappen jullie eens met die smerige gewoonte?' Hij staaarde dwars door Anna heen. Ze had er net zo goed niet kunnen zijn. Zo ging dat al vanaf de avond dat ze wat bij de Three Sisters hadden gedronken.

‘Loop niet zo te zeuren, man,’ zei Wouter tegen Julian en hij griste een sigaret uit Anna’s pakje. ‘Je lijkt mijn vader wel. En daarbij heb je net met pokeren mijn bankrekening in de rode cijfers geholpen. Als er iemand mag klagen, dan ben ik het wel.’ Hij keek zo onnozel, dat ze allemaal de slappe lach kregen.

Tessa stond op en ging in de vensterbank zitten. Achter haar hoofd joegen loodgrijze wolken langs het raam. Ze had haar benen over elkaar geslagen en één hak van haar laars bonkte achteloos tegen de verwarming. Ze leek zich te vervelen.

‘Ik heb een idee,’ zei ze plotseling. ‘Over vijf weken is het Sinterklaas.’

‘En je bent bang dat je meegenomen wordt in de zak naar Spanje,’ riep Wouter lachend. ‘Wat loop je nu te wauwelen?’

Tessa trok één wenkbrauw op en negeerde Wouters opmerking. ‘Laten we lootjes trekken. Dan gaan we het weekend na Sinterklaas ergens heen, met veel warme chocolademelk, rum, flessen wijn en cadeautjes. En Anna wordt 7 december zestien, dus dan kunnen we meteen ook haar verjaardag vieren.’ Ze duwde een losgeraakte pluk haar terug in haar paardenstaart en staarde hen grijnzend aan.

‘Leuk,’ zei Anna en ze voelde haar wangen rood kleuren. Ze vond het verschrikkelijk aardig dat Tessa aan haar verjaardag had gedacht. ‘Ik neem wel taart mee.’

‘Verander dat maar in wat anders,’ bromde Charlotte. ‘Ik heb geen zin in een suf kinderpartijtje. En ik maak geen surprises. Dat haat ik. Een gedicht is nog wel lachen.’

‘Wacht maar tot je mijn gedicht krijgt. Mijn pen is in gif gedoopt,’ zei Wouter en hij leunde grijnzend achterover. ‘Ik vind het een topidee, Tes.’

‘Kunnen jullie nooit eens praktisch zijn?’ onderbrak Julian hen geprikkeld. ‘Hoe denken jullie ergens naartoe te gaan? Met de bus? Mij niet gezien.’

‘Nee. Ik dacht aan een auto,’ sprak Tessa langzaam.

‘Oh echt?’ antwoordde Julian spottend. ‘Dan ben je vast vergeten dat we allemaal onder de achttien zijn en nog geen rijbewijs en geen auto hebben.’

‘Sinds wanneer maakt dat je wat uit?’

Anna had van Tessa gehoord dat Julian wel eens stiekem in een van de auto’s van zijn ouders had gereden. Ze hield haar adem in en wachtte op de reactie van Julian.

‘En welke auto heeft dan uw voorkeur, jonkvrouw?’ vroeg Julian koel.

‘De BMW van je moeder. Daar rijdt ze toch nooit in.’

‘Jezus, oké dan, maar als ik word gesnapt, dan hangen we allemaal. Ja?’

Tessa sprong van de vensterbank en vloog Julian om zijn nek. ‘Dank je wel,’ mompelde ze en ze gaf hem een zoen op zijn mond.

Charlotte viste een verfromfaaid velletje papier en een pen uit haar tas en begon lootjes te schrijven. ‘Jij mag eerst,’ zei ze en ze hield Wouter een hand vol opgevouwen papiertjes voor.

Wouter pakte een lootje. Er verscheen een brede grijns op zijn gezicht terwijl hij het papiertje opende. ‘Eindelijk gerechtigheid.’

‘Mmm,’ zei Tessa en ze koos een lootje, ‘ik heb nu al medelijden met diegene die jij hebt getrokken.’ Ze las de naam op haar papiertje. ‘Deze wilde ik hebben,’ glimlachte ze en ze borg het lootje op in haar tas.

Julian pakte zonder te kijken een lootje uit Charlottes hand. Zijn gezicht vertoonde geen enkele emotie toen hij de naam las. Anna hoopte dat hij niet haar had getrokken.

Charlotte gooide een lootje naar Anna en opende zelf het andere lootje. Ze rolde overdreven met haar ogen. 'Ai, lastig, mijn creatieve geest draait nu al overuren.'

Anna zag dat ze Wouter had getrokken. Ze keek naar hem terwijl hij een gekke bek trok naar Charlotte. Dat moest wel lukken.

Er trok een koude tochtvlaag door de kamer. De deur ging op een kier open en een dikke, rode kater liep naar binnen.

'Jimmie, lieverd, ik was je al kwijt,' kirde Tessa en ze trok het dier op schoot. De kater begon te spinnen en wreef zijn kop tegen Tessa's arm.

'Ik snap niet wat je in dat vieze vlooiende beest ziet,' zei Wouter.

Het leverde hem een nijdige blik van Tessa op. 'Ik heb hem al sinds mijn geboorte, hoor.' Ze verborg haar gezicht in de harige, rode vacht.

'Hé, wat doet je broer daar?' riep Charlotte opeens.

Ze keken allemaal in de richting die haar vinger wees.

In de deuropening stond Tom. Zijn ogen schoten zenuwachtig heen en weer toen hij zei: 'K-k-kunnen j-jul-lie w-wat s-s-stiller z-zijn? I-i-k p-p-p-p,' haperde zijn stem, 'p-p-probeer t-te w-w-werken.' Hij keek zo ongelukkig dat Anna overspoeld werd door een golf van medelijden. Ze liet het niet merken.

'Sta je ons weer eens af te luisteren, Tom?' vroeg Tessa bits. 'Zoek eens eigen vrienden. Ga alsjeblieft naar je kamer. Doe je de deur achter je dicht?'

Tom wilde nog wat zeggen, maar hij kwam niet uit zijn woorden. Er parelden zweetdruppeltje op zijn voorhoofd.

'Dag Tom,' zwaaide Wouter. 'Leuk je weer gezien te hebben.'

De deur vloog met een knal dicht.

Julian grinnikte luid en liep naar Tessa. 'Ik snap niet dat jullie familie zijn.' Hij trok haar in zijn armen en gaf haar een zoen.

Tessa giechelde en wurmde zich uit Julians greep. 'Vleier.'

Anna keek een andere kant op. Ze had opeens zin om naar huis te gaan. Ze mompelde een excuus en stond op. Ze hoorde Julian hard lachen toen ze de voordeur opendeed en naar buiten liep.

Hoofdstuk 6

'Ik voel me ziek,' zei Tessa zwak. 'Hoofdpijn.' Ze wees naar haar hoofd. 'En ik denk dat ik ook koorts heb.'

'Dat klinkt niet best, meisje,' zei de conciërge. 'Wil je dat ik een aspirientje voor je haal? En een glas water?'

'Graag.' Opeens wankelde Tessa. Ze greep zich vast aan de tafel en schudde verdwaasd haar hoofd. 'Alles wordt zwart voor mijn ogen. Ik denk dat ik moet overgeven, en ik moet zo naar Frans.'

'Tij gaat nergens meer heen,' zei de conciërge streng. 'Je bent ziek. Ik bel je ouders of ze je willen komen ophalen. Je kan in deze toestand niet alleen naar huis.'

'Nee,' zei Tessa luid. 'U mag mijn ouders niet bellen.'
Hij keek haar verbaasd aan.

'Ik bedoel, ze werken allebei,' stamelde ze. 'En ze maken zich altijd al zo'n zorgen. Ik heb liever niet dat u ze belt.'

'Anders kan ik Tessa wel naar huis brengen,' opperde Anna. Ze had het gesprek bezorgd gevolgd.

'Mmm,' mompelde de conciërge, 'dat zou kunnen. Heb jij vanmiddag geen lessen meer?'

'Jawel, maar—'

'Dan meld ik jullie wel af,' onderbrak hij haar. 'Ik zie ook geen andere oplossing. Pas je goed op je vriendin? Ze moet meteen haar bed in.'

'Natuurlijk,' zei Anna heftig knikkend. 'Ik ga sinaasappels voor haar persen. En bouillon maken.'

Hij trok zijn wenkbrauwen op. 'Ga nu maar. Snel. Voor-
dat ik me bedenk.'

Tessa had Anna een arm gegeven en ze liepen zwijgend over het schoolplein. Het was een stralende, maar win-
derige dag waarop de wind met de gekleurde herfstbla-
deren speelde. Ze staken de straat over en liepen in de
richting van het park. De school verdween uit het zicht.
Tessa had een lange, felgekleurde sjaal om haar nek ge-
wikkeld en haar wangen waren blozend rood. 'Heerlijk.
Een vrije middag,' zuchtte ze. 'Ik was wel even bang dat
hij echt mijn ouders wilde gaan bellen. Stel je voor.' Ze
lachte en haar hele gezicht straalde.

Anna giechelde en stak haar handen in de zakken van
haar korte, gevoerde spijkerjasje. 'Hij schrok zich dood
toen je deed alsof je ging flauwvallen. Ik wist zeker dat
ik mijn lachen niet meer kon inhouden.'

Tessa drukte haar innig tegen zich aan. 'Gezellig, zo met
zijn tweetjes.'

Ze staken door het Vondelpark. De zon scheen over de
donkere, bladerloze takken. Ze schopten met hun schoe-
nen door de herfstbladeren en lachten om een jogger die
bijna tegen hen opbotste. Ze verlieten het park bij de uit-
gang naar het Leidseplein.

De stad was vol met mensen en overal hing sinterklaas-
versiering. Langs de grachten slenterden ze naar de
Dam.

'Kom, we gaan winkelen,' riep Tessa en ze trok Anna
mee naar de Bijenkorf.

Bij de afdeling damesmode haalden ze verschillende
kledingstukken uit de rekken.

'Zo ben je net een schooljuffrouw,' zei Anna en ze schud-
de haar hoofd tegen het geruite rokje en het coltruitje
dat Tessa in haar handen hield. 'Maar wat vind je hier-

van?' Ze pakte een strakke, glimmende broek en een doorschijnend topje.

'Spannend,' zei Tessa grijnzend. 'Maar niks voor jou.' Ze struinden langs de rekken, kregen de slappe lach bij de afdeling lingeerie, waar ze werden weggekeken door een norske vrouw achter de kassa, en gingen luid pratend op de roltrap weer naar beneden.

'Heb je ook zin in koffie?' vroeg Tessa.

Anna knikte. Ze vond alles vandaag goed, de mensen, het leven, haar leven.

Ze liepen naar het café onder de Bijenkorf en zochten een tafeltje uit bij het raam. De ondergaande zon hing als een roodgloeiende bol in de donker kleurende hemel. Ze bestelden twee cappuccino.

Tessa geeuwde en rekte zich uit. 'Ik heb vannacht echt te weinig geslapen.'

'Hoezo?' vroeg Anna. 'Ben je gisteren dan uitgegaan?' Tessa schudde haar hoofd. 'Nee, ik kon niet in slaap vallen. Dat heb ik de laatste tijd wel vaker. Ik denk dat ik vannacht alle sterren in de hemel wel vier keer heb geteld. Ik haat dat soort nachten.'

'Ik heb ook wel eens een periode gehad waarin ik niet kon slapen,' antwoordde Anna. 'Warme melk drinken helpt, echt.'

'Zou kunnen,' zei Tessa afwezig. 'Maar ik moet gewoon aan zoveel dingen denken als ik in mijn bed lig. Het lijkt soms wel of mijn hersenen 's nachts een eigen leven leiden.' Ze haalde haar schouders op. 'Ach, het doet er ook niet toe. Alleen—'

Tessa's mobiele telefoon ging.

'Oh, het is Julian,' zei ze en ze drukte de oproep weg.

'Je mag wel opnemen, hoor,' zei Anna.

'Waarom? Hij hoeft echt niet altijd te weten wat ik aan het doen ben. Hij kan soms zo bezitterig zijn.'

Ze nam een slokje van haar cappuccino en veegde met een achteloos gebaar een randje melkschuim van haar bovenlip. 'Weet je,' zei ze peinzend. 'Het lijkt me af en toe best lekker om geen vriendje te hebben, zoals jij.'

'Hè?'

Tessa knikte. De laatste zonnestralen schenen op haar haren en lieten ze oranje oplichten. 'Ik ben nog zo jong. Het kan toch niet zo zijn dat ik nu al de man van mijn leven heb ontmoet? Dat zou gek zijn, zelfs saai. Dus dat betekent dat het met Julian maar tijdelijk is. Maar die gedachte maakt alles weer zo nietszeggend, snap je wel?' Ze keek haar ernstig aan.

'Een beetje,' antwoordde Anna nadenkend. Ze droomde juist dat ze een vriend zoals Julian had. 'Praat je hier ook met Julian over?'

'Nee joh,' zei Tessa en ze begon te lachen. 'Het zijn gewoon wat vreemde ideeën die 's nachts opeens door mijn hoofd schieten. Ze stellen niks voor. Ik ben juist hartstikke blij met hem.'

Ze boog zich voorover en raakte met haar hand Anna's arm aan. 'Ik vind het fijn dat je hier bent komen wonen. Ik heb dit soort dingen nog nooit aan iemand verteld. Maar het voelt tussen ons zo vertrouwd.'

Anna staaarde naar buiten. Achter de ramen viel de avond. Lantaarnpalen gingen aan en de koplampen van auto's flitsten in een gestage stroom voorbij. Er waren zoveel mensen, maar toch voelde ze zich plotseling alleen. Ze pakte Tessa's hand die warm aanvoelde en zei: 'Ik moet maar eens naar huis gaan. Mijn ouders vragen zich vast af waar ik blijf.'

Hoofdstuk 7

Ze stonden buiten in een bittere, snijdende kou te wachten, gehuld in dikke winterjassen, mutsen en handschoenen. Het kwik was eind november onder nul geschoten en volgens het weerbericht waren vanavond de eerste sneeuwbuien te verwachten.

Het was bijna zeven uur toen er een grote, zwarte BMW de straat in reed. De lichten knipperden tweemaal. Julian stapte uit de auto. Hij droeg een wijde, laaghangende spijkerbroek, afgetrapte bergschoenen en een donkerblauwe wollen trui die strak om zijn bovenlichaam spande. 'Zijn jullie zover?' vroeg hij.

Ze hadden twee straten bij Tessa's huis vandaan afgesproken. Julian had niet het risico willen lopen dat Tessa's ouders hen konden zien.

Ze begroetten hem joelend en laadden snel kratten bier en boodschappentassen vol met flessen drank, zakken chips en pepernoten in de auto. Naast de tassen legden ze hun cadeaus. De weken na het trekken van de lootjes waren gevuld geweest met geheimzinnige blikken en stiekem gefluister. Maar niemand was erachter gekomen wie welk lootje had getrokken.

Tessa stapte in en ging naast Julian zitten. Anna kroop achterin naast Wouter en Charlotte. Ze had tegen haar ouders gezegd dat ze vanavond bij Tessa een videofilm ging kijken. Haar ouders hadden dit morrend toege-

staan, onder voorwaarde dat ze vannacht thuis zou slapen en morgen de hele dag aan haar huiswerk zou besteden.

Het schermpje van de airconditioning gaf tweeëntwintig graden aan. Anna leunde achterover in de roomwitte leren bekleding en ritste haar roze, gewatteerde jas open. Ze droeg een spijkerbroek met een kort, appelgroen truitje en haar nieuwe, zwarte motorlaarzen.

Julian startte de motor en de auto schoot met een schok vooruit. 'Oeps, nog even wennen,' zei hij grinnikend.

'Doe dat alsjeblieft snel,' riep Wouter. 'Anders ligt mijn avondeten straks op je dashboard.'

Ze reden de stad uit, de ringweg op, en namen een autoweg die naar het zuiden leidde. Tessa had beredeneerd dat er waarschijnlijk meer politiecontroles op de snelweg zouden zijn. Toen Julian had gevraagd waar ze dan precies naartoe wilde, had Tessa haar schouders opgehaald. 'Dat zien we nog wel,' had ze gezegd en ze had hem een stralende glimlach geschonken.

Julian reed betrekkelijk snel. Anna luisterde naar de gesprekken die in de auto werden gevoerd. Wouter en Charlotte kibbelden over de beste manier om glühwein te maken; Wouter beweerde dat er kaneel in moest, wat volgens Charlotte een absurde gedachte was. Tessa bestudeerde de kaart en gaf Julian zachtjes aanwijzingen. Uit de boxen klonk een cd van Coldplay.

'Shit,' riep Julian opeens. 'Het begint te sneeuwen.' Voor de auto dwarrelden verlichte sneeuwvlokken in de bundels van de koplampen. Hij minderde vaart en reed voorzichtig verder in het steeds dichtter wordende sneeuw gordijn. Anna legde haar wang tegen het portier. Ze probeerde op de weg te letten, maar ze dommelde langzaam in.

Ze had het idee dat ze maar een paar minuten had ge-

slapen, toen ze opeens een koude stroom lucht langs haar gezicht voelde strijken.

‘Hallo slaapkop,’ zei Tessa. ‘We zijn er.’

Anna schoot verdwaasd overeind en stapte uit de auto. Het was donker en ze zag geen hand voor ogen. De maan kwam achter een wolk tevoorschijn en verlichtte de omgeving. Ze hield haar adem in. In een witte, bevroren wereld stonden de scherpe, inktzwarte silhouetten van tientallen onafgebouwde huizen. Sommige huizen waren niet meer dan een diepe funderingsput waaruit hoge palen staken. Andere woningen telden een of twee verdiepingen met grote, gapende gaten waar ooit de ramen en de deuren moesten komen. Het zag er verlaten en spookachtig uit.

‘Jezus,’ zei Anna een beetje geschrokken. ‘Waar zijn we?’ Charlotte liep naar Anna en zei hees lachend: ‘We reden hier toevallig langs. Een vakantiepark, vind je het niet een giller? Het lijkt hier meer op ghost city.’ Ze wees naar een groot, vervallen bord dat aan de rand van het terrein stond.

Vakantiepark Omlanden, gereed augustus, las Anna.

‘Waarschijnlijk is de bouw stilgelegd. Het geld zal wel op zijn geweest,’ praatte Charlotte door. ‘Kom, help eens mee, we moeten de spullen uit de auto tillen.’

De lucht klaarde langzaam op en boven het bouwterrein begon zich een hemel vol met sterren af te tekenen. Onder hun voeten knerpte de versgevalen sneeuw. Tessa rende voor hen uit. Haar blonde haren dansten op haar lichtblauwe donsjas en ze hoorden haar lachen.

‘Dit is geweldig,’ riep ze uitgelaten. Ze stond voor een donkere bouwput en in het maanlicht viel haar schaduw over het randje.

‘Kom op, Tessa,’ zei Julian geïrriteerd. ‘Laten we een plekje zoeken. Ik sterf van de kou.’ Hij liep naar haar toe.

'Ja zo,' antwoordde ze zonder echt te luisteren. Haar ogen schitterden fel en ze deed een paar stappen naar achteren. Haar schaduw loste op in het zwarte gat van de bouwput. 'Horen jullie dat geluid ook? Hoog en ijl, net alsof iemand iets tegen ons wil zeggen maar daar niet de kracht voor heeft.' Ze sloot haar ogen en zei zacht: 'Het is net het gefluister van de doden. Misschien is dit wel hun vakantiepark.'

'Gadverdamme, Tessa, doe niet zo eng, het is gewoon de wind,' riep Anna.

Tessa opende haar ogen en keek Anna strak aan. 'Oké,' zei ze opeens en ze grinnikte. 'Misschien heb je wel gelijk.'

Wat er daarna gebeurde ging zo snel dat Anna het later niet meer precies kon navertellen. Tessa zette haar voet op een bevroren plas en gleeed uit. Er verscheen een verbaasde uitdrukking op haar gezicht en ze viel achterover. Een moment leek ze boven het zwarte gat van de put te zweven.

Toen was Julian er opeens, hij schoot naar voren en pakte Tessa's arm beet. 'Stom mens, wil je soms dood?' snauwde hij en hij trok haar ruw naar zich toe.

Tessa keek hem aan met wijd opengesperde ogen. Haar stem trilde toen ze zei: 'Ik weet niet wat er gebeurde. Het spijt me.'

'Mijn God,' riep Wouter en hij rende naar Tessa en Julian. 'Dat was op het nippertje. Wat een mazzel dat Julian naast je stond,' zei hij buiten adem.

'Gaat het weer?' vroeg Charlotte rاسpend. Ze was bijna even bleek als Tessa.

Tessa knikte en greep Julians arm steviger beet. 'Hé, jongens, ik leef nog, hoor. Kom op, we gaan de cadeaus uitpakken. Er is niks aan de hand,' zei ze luchtig, maar Anna wist dat Tessa zich flink probeerde te houden; op

haar bleke gezicht waren vuurrode vlekken verschenen. Julian glimlachte naar Tessa. 'Je bent een dom meisje, maar wel lief.' Hij streek over haar haren en gaf haar een zoen. 'Laten we gaan. Ik denk dat iedereen wel wat drank kan gebruiken.'

Ze liepen naar de rand van het terrein, waar een huis stond waarvan alleen de muren overeind stonden. Het was alsof ze door een vreemde, witte droom zweefden. Niemand zei iets; iedereen leek te denken aan het ongeluk dat bijna had plaatsgevonden. Het knerpen van de sneeuw onder hun voeten klonk absurd luid in de stilte. Ze duwden een stuk gescheurd landbouwplastic opzij dat voor het gat van de deur hing en stapten het betonnen geraamte van het huis in. Aan de grijze muren kleefden lange slierten spinrag die zilver oplichtten in het maanlicht dat door het open plafond viel. De vloer bestond uit bevroren modder waarop een dun laagje sneeuw lag.

'Wat een alleraardigst optrekje,' zei Wouter op een spottende toon. 'Mijn tanden breken af van de kou. Ik ga een vuurtje maken.' Hij wees op een paar houten planken die tegen een muur stonden.

Terwijl Wouter en Julian verwoede pogingen deden het vochtige hout aan te steken, haalden Tessa, Charlotte en Anna de drank en het eten uit de boodschappentassen. Tessa spreidde een grote, wollen plaid uit op de grond. Op het kleed legden ze de cadeaus.

'Best gezellig zo,' zei Tessa. Haar wangen hadden weer hun normale kleur.

Opeens werd de ruimte verlicht door een flikkerende, oranje gloed. 'Vuur maken is typisch een klusje voor mannen,' zei Wouter en hij bekeek met een tevreden blik de vlammen die hongerig uit de houten planken omhoogschoten.

‘Op ons,’ riep Julian grijnzend en hij deelde plastic glaasjes uit met een mix van cola en jenever.

‘En op Anna’s zestiende verjaardag,’ zei Tessa.

Anna, die naast Tessa zat op de plaid, glimlachte naar haar.

Tessa glimlachte terug. ‘Je bent nu een echte vrouw geworden. Laten we daarop drinken.’

‘Hé, ja,’ riep Wouter uitgelaten. ‘Wat een goed idee. Laten we op vrouwen drinken.’

Charlotte draaide met haar ogen. ‘Wat ben je toch een simpele ziel,’ kreunde ze.

‘Wacht even,’ zei Wouter opeens en hij stond op. ‘Dit is een mooi moment voor een foto.’ Hij haalde een foto-toestel uit zijn jaszak en stelde de zelfontspanner in. ‘Leuk kijken,’ riep hij terwijl hij snel tussen hen in ging zitten. De camera flitste. Iedereen lachte en praatte door elkaar.

Anna vroeg zich af of ze zich de vrolijkheid van dit moment over een jaar of tien nog zou herinneren. Ze dacht van wel; het gevoel van geluk en verbondenheid met elkaar was overweldigend.

‘Voor jou, Julian,’ zei Tessa en ze gaf hem een klein pakje waarop een briefje met zijn naam was geplakt.

‘Mmm,’ bromde Julian, ‘ik ben benieuwd.’ Hij vouwde het briefje open en schraapte zijn keel. ‘Toen de Sint dit schreef was hij stoned. Zijn bezoekje aan een coffeeshop werd beloond. Dit is echt het beste spul. Julian, soms ben je een botte lul.’

Ze barstten allemaal in lachen uit.

‘Tjee, van wie zou dit gedicht toch zijn?’ zei Julian. ‘Ik zou het echt niet weten.’ Hij keek Charlotte grinnikend aan. Uit het pakje haalde hij een klein, doorzichtig zakje waarin een bruin goedje zat, een stuk vloeipapier, karton en een baaltje shag.

‘Ah, de enige rookwaar die mij kan bekoren,’ zei Julian vrolijk.

Charlotte viste de spullen uit Julians handen. ‘Ik draai wel. Het was de beste wiet die ik kon krijgen.’

‘Klasse,’ zei Wouter glunderend. ‘Alle ingrediënten voor een onvergetelijk feestje zijn nu voorhanden.’

Charlotte vouwde het vloeitje open en legde er zorgvuldig een kartonnetje en wat shag op. Als laatste verkruidde ze enkele bruine brokjes uit het zakje over het geheel. Ze stak de joint geconcentreerd aan en inhaleerde diep. ‘Precies goed,’ bromde ze en ze gaf de joint aan Julian.

Julian sloot zijn ogen en nam een lange trek. Langzaam liet hij de rook ontsnappen tussen zijn opeengeklemd lippen. De lucht vulde zich met een zoete, weeïge grasgeur. Hij keek Anna niet aan toen hij haar de joint voorhield.

Anna hield het smeulende gevaarte ongemakkelijk vast. Het was de eerste keer dat ze een joint in haar handen had.

‘Oh, Anna, kijk niet zo moeilijk,’ riep Tessa lachend. ‘Neem gewoon een trekje. Er gebeurt echt niks.’

‘Jezus, Tes, laat Anna zelf eens iets beslissen. Als ze niet wil, dan geeft ze hem toch lekker door? Op deze manier brandt dat ding nog op voordat hij één keer rond is geweest,’ zei Julian kortaf.

Anna nam snel een trek en zoog de rook diep in haar longen onder Julians beschuldigende blik. Ze voelde haar hoofd licht worden. Het was geen onprettig gevoel. ‘Hier, Charlotte, jouw beurt,’ zei Wouter en hij gaf haar een cadeau ter grootte van een verhuisdoos. Giechelend las ze het gedicht voor. Het was een rijmend en erg grappig geschreven verhaaltje over een meisje dat altijd was gekleed in zwarte kleren omdat ze geen kleur durfde te

bekennen. Het eindigde met de zin: 'Laat toch eens aan de buitenwereld zien wie je bent, roze is misschien je kleur, niet iedereen valt op een vent.'

Het was even stil. Toen barschte Charlotte in lachen uit. 'Wie heeft dit verzonnen? Wat een grap, zeg. Ik heb nog nooit zo'n idioot gedicht gekregen.'

Anna haalde opgelucht adem. Charlotte scheen niet te zitten met het gedicht. Het bleef een raadsel wie het had geschreven; iedereen trok een vergelijkbaar grijnzend gezicht.

Uit het enorme cadeau haalde Charlotte tientallen prop-pen krantenpapier en uiteindelijk een felroze T-shirtje waarop glimmende pailletten waren gestikt.

'Gaaf,' zei ze en ze hield het opvallende shirtje voor zich. 'Dit zou ik nog wel eens kunnen dragen.'

Wouter schonk hun glazen bij. 'De eerste fles is op,' zei hij en hij gooide de lege jeneverfles in een hoek. Tessa gaf hem een nieuwe fles.

Anna kreeg haar pakje. Het was een klein, in glimmend papier ingepakt cadeautje waarop een piepklein briefje zat. Ze opende het briefje en las de drie zinnen die erin stonden hardop voor. 'Voor jou. Van mij. Omdat je lief en bijzonder bent.'

'Jee, zeg, dit rijmt helemaal niet. Zo kan ik het ook,' zei Charlotte klagend.

Anna negeerde haar opmerking en trok nieuwsgierig het pakpapier open. Een kettinkje! Aan de fijne schakeltjes hingen kleine, blauwe steentjes.

'Wat mooi,' riep Anna en ze probeerde het kettinkje om te doen.

'Laat mij maar,' zei Tessa en ze boog zich naar Anna. Tessa's handen voelden warm en prettig aan. Haar adem kriebelde langs Anna's nek.

'Echt beeldig,' zei Charlotte spottend. 'Laten we maar

snel naar het volgende cadeau gaan voordat ik misselijk word. Jakkas, wat een zoetsappig gedoe.'

Terwijl Wouter zijn gedicht voorlas, fluisterde Tessa in Anna's oor: 'Het is ook een beetje voor je verjaardag. Ik hoop dat je het leuk vindt.' Haar ogen glansden in het licht van de vlammen. Over haar zachtroze, blozende wangen vielen lange plukken goudkleurig haar.

Anna knikte. Ze had nog nooit in haar leven iemand gezien die zo mooi was als Tessa op dit moment. 'Ik vind het geweldig. Dank je wel,' zei ze.

'Wat een briljant cadeau,' riep Wouter luid.

Anna keek op. Wouter hield een zilverkleurig heupflesje in zijn handen. 'Zo hoef ik nooit meer droog te staan.' Wouter gaf Anna een knipoog en reikte haar de joint aan. 'Ik zal mijn gulle gever straks op een gepaste manier bedanken.'

Ze grijsde wat schaapachtig terug; ze was blij dat hij haar cadeau leuk vond, maar ze baalde een beetje dat hij zo snel had geraden dat het van haar kwam. Anna nam twee diepe, gulzige trekken van de joint en blies de rook langzaam over haar longen uit.

Ze kreeg nog een drankje van Wouter.

'Jenever-cola,' zei hij. 'Ik heb er extra veel jenever in gedaan.'

'Dank je,' zei ze en ze zette het glas aan haar mond. Het drankje smaakte naar waterige cola met heel veel alcohol en haar gezicht vertrok. Ze dronk het glas halfleeg en zette het daarna met een klap op de grond. Anna werd opeens wat duizelig. Ze sloot haar ogen en ging op het kleed liggen.

Ze hoorde de stem van Tessa een gedicht voorlezen.

'Een foto van jezelf? Wouter, er zit echt een steekje bij je los. Wat moet ik hiermee?' Tessa's lach klonk hoog en langgerekt in Anna's oren.

‘Naast je bed neerzetten, misschien?’ antwoordde Wouter grinnikend.

De stem van Charlotte sneed hard en scherp door Anna’s hoofd. ‘Wouter, geef het toch eens op. Tessa heeft voor Julian gekozen. Het interesseert haar geen donder dat je al drie jaar verliefd op haar bent.’

Opeens voelde Anna iets tegen haar arm stoten. Ze keek op. Julian stond over haar heen gebogen. Zijn gezicht leek een donkere vlek in de schaduw van het vuur.

‘Ga je mee nog wat drank halen uit de auto? Ik kan wel wat hulp gebruiken. Je ligt hier toch alleen maar te slapen,’ zei hij kortaf.

Ze wilde iets onaardigs terugzeggen, maar uiteindelijk knikte ze. ‘Vooruit dan maar.’ Ze ging staan. De grond bewoog een beetje onder haar voeten, alsof ze op het dek van een schip stond.

Ze liepen zwijgend naar de auto. Anna wachtte, terwijl Julian een krat bier uit de achterbak tilde. Haar blik dwaalde af. Ze had het koud en ze wilde graag terug naar het warme vuur. Daarbij voelde ze zich wat ongemakkelijk in Julians aanwezigheid.

‘Ik heb je nog niet gefeliciteerd met je verjaardag,’ zei opeens de stem van Julian achter haar.

Ze had hem niet horen aankomen en haar hart miste een slag.

Hij legde zijn handen op haar schouders. ‘Mag ik je nog een zoen geven?’ vroeg hij zacht.

Ze draaide zich half naar hem toe, totaal verrast, en hief haar wang naar hem op. Maar hij draaide haar gezicht naar het zijne en kuste haar vol op de mond – lang, traag en gretig.

Anna was perplex, maar ze deinsde niet terug. Zijn wollen trui schuurde tegen haar gezicht en ze huiverde toen zijn vingertoppen over haar nek streken.

Toen liet hij haar los en pakte hij het krat met bier, alsof er niets was gebeurd.

Anna hapte naar adem. Ze had het gevoel dat ze iets moest zeggen – het maakte niet uit wat – maar ze wist niks uit te brengen.

‘Ik heb dorst,’ zei Julian en hij grijnsde loom. ‘Kom, ga je me nog helpen met tillen?’

Ze bleven nog een uurtje zitten, maar toen doofde het vuur en werd het echt te koud. Anna had Tessa niet aan durven te kijken, en ze had veel meer gedronken dan goed voor haar was. Ze ruimden snel op. Charlotte en Julian droegen twee vuilniszakken met afval. Anna pakte een tas met lege flessen en liep naar de auto. Wouter en Tessa volgden met de rest van de spullen.

In de auto was het koel en vochtig. Julian zette de airconditioning op de hoogste stand en startte de auto. De besneeuwde weg van het bouwterrein schoot razendsnel onder de BMW door.

‘Nou, nou, wat een haast,’ zei Wouter. ‘Dat is toch nergens voor nodig?’

Als antwoord grinnikte Julian en hij drukte het gaspedaal nog iets dieper in.

Uit het niets doemde er opeens een bocht op in het licht van de koplampen. Julian rukte vloekend aan het stuur. De auto slipte. Ze kwamen tot stilstand naast een ingesneeuwde auto die langs de kant van de weg stond.

‘Idioot,’ snauwde Tessa. Haar stem trilde. ‘Dat was op het nippertje.’

‘Jezus, wat doet die auto hier? Stond die er op de heenweg ook al?’ zei Julian nijdig.

‘Weet ik veel. Ik zou me daar niet druk over maken. Ik heb liever dat je je op de weg concentreert,’ riep Charlotte geschrokken uit. ‘Ben je gek geworden, of zo? Je

wilt de auto van je moeder toch niet in de prak rijden?' Julian bromde iets onverstaanbaars terug.

'Blijkbaar wel,' zei Wouter vermoeid. 'Kom, laten we gaan. Ik heb het hier wel gehad.'

Anna had de hele tijd gedaan alsof ze sliep. Door haar wimpers had ze de bocht opgemerkt en de oude, rode auto razendsnel naderbij zien komen. Ze vond dat Julian zich idioot gedroeg.

Ze hoorde Wouter lachen om een grap van Charlotte. Het geluid dreef naar haar toe. Ze was opeens bang dat ze moest overgeven.

Anna werd als eerste door Julian afgezet, op de hoek van haar straat. De anderen reageerden afwezig op haar vluchtig gemompelde afscheidsgroet. Iedereen had de rit slappend of zwiwend doorgebracht. Anna liep snel naar haar huis. Ze keek niet meer om naar de BMW die wegreed.

Het huis was donker en stil. Haar ouders sliepen, schoot het opgelucht door Anna's hoofd. Zo stil als ze kon sloop ze naar de badkamer. Ze kleepte zich uit en stapte onder de douche. Het warme water bracht langzaam het gevoel terug in haar ijskoude lichaam.

Ze droogde zich af en veegde de beslagen spiegel schoon. Anna zag de scherpe omtrekken van haar eigen bleke gezicht, dat werd omkranst door natte, warrige slierten haar. Haar ogen stonden mat. Anna herkende het meisje in de spiegel bijna niet. Ze moest aan de zoen met Julian denken. En toen aan Tessa. Plotseling begon het meisje in de spiegel heftig met haar ogen te knippen. Anna zag dat ze hilde.

Ze ging naar bed en keek op de wekker. Het was bijna vier uur. Ze draaide zich om en deed haar ogen dicht. Terwijl ze in slaap viel, vroeg ze zich af hoe het in vredesnaam zo ver had kunnen komen vanavond.

Hoofdstuk 8

Later kon Anna zich niet meer precies herinneren hoe ze de weken tot de kerstvakantie was doorgekomen. De koude, donkere dagen regen zich aaneen met saaie avonden die gevuld waren met huiswerk maken en lesboeken bestuderen. Anna wist dat het een hopeloze poging was om haar kerstrapport er wat minder beroerd uit te laten zien.

De sinterklaasavond verdween langzaam naar de achtergrond.

Anna had geprobeerd Julian te negeren, wat aardig was gelukt, want hij had haar geen blik meer waardig gekeurd. Soms had ze het idee dat hij op onbewaakte ogenblikken even vluchtig naar haar keek, maar dat kon ook net zo goed inbeelding zijn. Haar schuldgevoel naar Tessa was het allerergste geweest. Eerst had ze de zoen aan Tessa willen opbiechten. Maar uiteindelijk had ze het niet durven zeggen, te bang dat hun vriendschap kapot zou gaan. Ze hield zichzelf steeds voor dat Julian háár had gekust en dat ze door hem was overvallen, maar ze wist dat het een slap excuus was.

De dag dat ze met haar kerstrapport thuiskwam, was ronduit afschuwelijk. Haar ouders hadden zwijgend het rapport bekeken. Uiteindelijk had haar vader de stilte verbroken.

'Ik snap het niet.' Er lag een verdrietige blik in zijn ogen.

'Wat is er toch met je aan de hand?'

Anna wist zich niet zo goed raad met zijn reactie; ze had liever gehad dat hij kwaad was geworden.

'Hoezo?'

'Je had altijd zulke goede resultaten. We maken ons echt zorgen. Je bent zo veranderd sinds we hier zijn komen wonen.'

'Wat een gezeik, zeg. Het zijn maar cijfers. Wees blij dat ik het hier naar mijn zin heb. Het was jullie idee om te verhuizen.'

'Anna!' Haar moeder keek haar aan met een wit, strak vertrokken gezicht.

'Jezus, er valt echt niet met jullie te praten.'

'Nee, Anna, met jou valt niet meer normaal te praten. Ga daar maar eens over nadenken op je kamer. Wat mij betreft gebruik je daar de hele kerstvakantie voor. Je moeder en ik vinden het beter als je tijdens de vakantie even niemand ziet.'

Anna was boos naar boven gerend en had de deur van haar slaapkamer hard dichtgeslagen. Ze vond dat haar ouders belachelijk en zwaar overdreven hadden gereageerd. De kerstdagen en oud en nieuw bracht ze alleen met haar ouders door. Er werd niet meer over haar rapport gesproken, maar de stille verwijten maakten dat Anna's woede langzaam begon om te slaan in neerslachtigheid. De overdadig versierde kerstboom, het kerstdiner dat haar moeder twee dagen had gekost, een schaal vette, zelfgebakken oliebolletjes; Anna dacht dat ze het niet lang meer kon verdragen. Ze was nog nooit zo blij geweest dat school weer begon.

Tessa en Anna zaten op de eerste maandagochtend na de kerstvakantie in de kantine. De leraar Duits was ge-

veld door de griep en ze hadden een vrij tussenuur. Tessa was in de kerstvakantie een weekje gaan skiën met haar ouders en haar broer.

‘Het was zo saai,’ verzuchtte ze. Ze droeg een strak, zwart coltruitje en haar gezicht had een goudbruine kleur. Ze zag er gezond en uitgerust uit.

‘Ik heb de godganse week spelletjes moeten spelen. Scrabble, Triviant, Kolonisten, ik dacht dat ik gek werd. En ik ga ook nooit meer op vakantie met Tom. Ik moest van mijn ouders elke dag met hem skiën. Stel je eens voor. Ik heb hem mooi gedumpt op de piste. Hij stond bijna te janken in dat idiote skipak van hem. T-t-tessa,’ deed ze op een overdreven toon Toms stem na, ‘i-i-ik w-w-weet n-n-niet h-h-hoe i-ik t-t-thuis k-k-kom. Hij is verdorie achttien, ik ben zijn babysitter niet.’

Anna grinnikte. Het was fijn om Tessa weer te zien. Ze vertelde in het kort hoe haar kerstvakantie was geweest. Tessa’s ogen stonden begripvol toen ze zei: ‘Mijn ouders komen soms ook van een andere planeet. Het waait wel weer over, echt.’

‘Ik hoop het,’ zuchtte Anna. ‘Ik heb na dit uur een afspraak bij de conrector. Ze wil over mijn cijfers praten.’ ‘Ze is best oké voor een conrector. Je moet gewoon zeggen dat je een tijdelijke inzinking had en dat alles weer goed komt. Dat slikt ze wel.’

Ze moesten beiden lachen.

‘Heb je nog iets leuks met Julian in de vakantie gedaan?’ Er gleed een starre, uitdrukingsloze sluier over Tessa’s gezicht. ‘We hebben elkaar twee weken niet gezien.’

‘Hè?’

‘Weet je,’ Tessa’s stem daalde en ze scheen even te aarzelen, ‘het gaat de laatste tijd wat minder goed tussen Julian en mij. Er zijn wat – eh – problemen.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Anna geschrokken. Een moment

voelde ze zich schuldig, maar die gedachte zette ze snel van zich af. Die rottige sinterklaasavond kon hier onmogelijk wat mee te maken hebben.

Tessa's blik was ernstig in het felle kunstlicht van de kantine. 'Soms denk ik wel eens dat het beter zou zijn om er een punt achter te zetten. We zijn allebei zo anders.' Er brandden rode vlekken hoog op haar blozende wangen. 'Ik kan er niet normaal met hem over praten. Hij reageert zo gespannen. Ach, je kent zijn plotselinge woedeuitbarstingen.'

'Het spijt me.'

'Dat hoeft niet. Het komt wel weer goed. Waarschijnlijk is dit ook zo'n tijdelijke inzinking waar we het net over hadden.' Tessa glimlachte verstrooid. 'Ik heb je deze vakantie zo gemist.'

Anna pakte Tessa's hand en kneep er zachtjes in. 'Ik jou ook.'

De gangen waren gevuld met scholieren die zich lachend en pratend tussen de twee lesuren bewogen. Anna liep zo snel als ze kon door de menigte. Ze kwam een paar minuten te laat bij het kantoor van de conrector. De deur was gesloten en Anna klopte aan. Er kwam niemand. Anna klopte nogmaals en keek zoekend de leeggestroomde gangen door. Het nieuwe lesuur was begonnen en Anna zag alleen de conciërge lopen. Ze begon te twijfelen en viste haar agenda uit haar tas; de afspraak met Rina stond er toch echt in. Misschien was er nog iemand anders binnen. Anna legde haar oor tegen de deur. Ze hoorde twee stemmen tegen elkaar praten. De woorden werden gedempt door de deur, maar het gesprek klonk gejaagd. Opeens klonk er een luide knal, alsof er iets omviel. Het geluid van voetstappen trok naar de deur en Anna deed snel een stap naar achteren.

De deur vloog open. Charlotte!

Ze had een bleek gezicht en over haar wangen liepen zwarte mascarasporen van tranen.

Charlotte knikte even naar Anna en mompelde: 'Moet opschieten, ben te laat. Zie je straks.' En weg was ze.

Anna had niet geweten dat Charlotte ook bij de conrector had moeten komen voor haar schoolresultaten. Ze zag opeens enorm op tegen het komende gesprek.

'Oh, Anna, hallo,' begroette Rina haar. Ze leek een beetje verbaasd te zijn haar te zien. 'Kom binnen.'

Rina zette een omgevallen stoel voor haar bureau recht op. Anna ging erop zitten en staarde de conrector afwachgend aan. Ze vond Rina er moe uitzien.

'We zouden het vandaag hebben over...' Rina zocht Anna's dossier in haar bureau en nam haar gegevens door '... je resultaten, toch?'

'Eh, ja.'

'Je haalt de laatste tijd niet zulke goede cijfers. Je eerste resultaten hier waren opvallend goed, maar je kerstrapport is ronduit slecht. Als je zo doorgaat, ben ik bang dat je blijft zitten.' Ze keek Anna aan. Niet belerend of beschuldigend, maar open en vriendelijk.

Anna staarde naar haar handen.

'Blijven zitten is geen schande. Het kan iedereen overkomen. Maar in jouw geval snap ik het niet zo goed. Je oude school schrijft ook lovend over je schoolresultaten. Je schijnt daar een van de beste leerlingen te zijn geweest.' Ze zweeg even. 'Gaat het wel goed met je?'

Anna schrok van de directheid van de vraag. 'Waarom? Ik heb gewoon even wat minder tijd aan school besteed. Maar dat haal ik echt zo weer in.'

'Ja, ik denk ook dat je heel gemakkelijk je resultaten kan verbeteren. Ik vraag me alleen af of je dat ook gaat doen.' Rina wreef met haar vingertoppen over haar sla-

pen. 'Ik vind het je eigen verantwoordelijk hoe je met school omgaat. Maar ik hoop dat je later geen spijt krijgt van je keuze. Dat je aan het eind van het schooljaar trots op jezelf kan zijn.'

Anna beet op de binnenkant van haar onderlip. Ze voelde zich afschuwelijk onder Rina's sympathieke blik. 'Ik zal er over nadenken.'

'Mooi zo,' zei Rina glimlachend. Ze ruimde Anna's dossier op. 'Laten we je volgende rapport dan maar afwachten.' Ze stond op, als teken dat het gesprek was afgelopen. Anna volgde haar naar de deur en mompelde een bedankje. Ze stond al buiten toen Rina opeens riep: 'Weet je, Anna, niemand zal je minder leuk gaan vinden als je iets meer tijd aan school besteedt.'

Anna knikte. Ze snapte waarom Charlotte er zo aangedaan had uitgezien na haar gesprek.

Hoofdstuk 9

'We hadden alle stoelen en tafels opzijgeschoven en zaten op de grond.' Wouter zat naar achteren wippend op een stoel, midden in een verhaal over een lesuur filosofie dat hij als enige volgde. Ze waren in Tessa's kamer; Charlotte lag op de grond en rookte een sigaret, Tessa zat in de vensterbank met Jimmie op schoot en Anna probeerde op het bed haar huiswerk te maken. Alleen Julian ontbrak. Hij was aan het sporten en zou wat later komen.

'Nou, en toen kwam Versteeg binnen. Je had zijn kop moeten zien. Zijn ogen puilden bijna uit zijn kassen. En weet je wat hij deed?'

Alle ogen waren nu op Wouter gericht.

'Hij ging zelf ook op de grond zitten en begon gewoon les te geven. Alsof er niks aan de hand was. Dat geloof je toch niet? Ik heb het hele uur op een ijskoude vloer gezeten.' Wouter keek hen aan en schudde grijnzend het haar uit zijn ogen.

Iedereen lachte, behalve Tessa. Er lag een afwezige blik in haar ogen. Haar gezicht was vlekkerig grauw en de kromming van haar schouders verried een spoor van vermoeidheid.

Anna vond dat ze er slecht uitzag. Ze had een paar weken geleden gevraagd hoe het nu met haar en Julian ging. Tessa had ontwijkend geantwoord. Toen had ze

opeens Anna's hand gepakt en op een schorre toon gezegd: 'Het ligt allemaal aan mij. Ik heb wat ruimte nodig voor mezelf, snap je?' Ze had haar smekend aangekeken en vluchtig met haar hand over Anna's wang gestreken. Anna had geprobeerd begripvol te reageren, maar ze voelde zich verschrikkelijk gekwetst en afgewezen dat Tessa haar niet in vertrouwen wilde nemen. Maar ergens diep in haar achterhoofd zei een stemmetje dat ze het misschien ook wel had verdiend dat Tessa haar niet in vertrouwen wilde nemen na dat stomme zoenen met Julian. Ze had Tessa de laatste tijd meer gemist dan ze hardop wilde toegeven. De aanhoudende sneeuwval en de korte, donkere februaridagen maakten Anna's humeur er niet beter op.

Tessa zette Jimmie op de grond en stond op. 'Ik ga thee zetten.'

'Neem je iets te eten mee?' riep Charlotte haar na. Ze draaide zich naar Wouter, die met luide stem en wilde gebaren weer een idiote situatie aan het uiteenzetten was.

Anna liep naar de gang en sloot de deur achter zich. Ze had even geen behoefte aan Wouters aangedikte verhalen. Toen ze bij de wc was hoorde ze de deurbel gaan en ze bleef staan. Door het trapgat kon ze de hal beneden zien.

Tessa deed de voordeur open en Julian verscheen in de deuropening. Anna's adem stakte even. Zelfs in een trainingsbroek zag hij er ontzettend knap uit. Ze zuchtte diep en probeerde haar gevoelens onder controle te krijgen. Waarom lukte het haar niet Julian voorgoed uit haar hoofd te zetten?

Tessa en Julian zagen Anna niet. Julians wenkbrauwen waren gefronst en hij keek somber. 'En?' vroeg hij. Hij haalde zijn hand door zijn haar en keek naar Tessa.

Toen begon Tessa te praten. Ze sprak hoog en gejaagd. 'Julian, ik weet het nog niet. Het is allemaal zo... complex en verwarrend. Laat me nou gewoon even met rust. Dat hadden we toch afgesproken?'

Julians gezicht vertrok en hij pakte ruw Tessa's bovenarm beet. 'Hoe denk je dat ik me voel?' snauwde hij. 'Sta je daar ooit wel eens bij stil? Ik ben godverdomme hartstikke gek op je.'

'Is dat echt zo, Julian?' zei Tessa zacht. 'Of is dat alleen maar een gedachte waar we allebei in geloven?'

Hij kneep blijkbaar nog harder in Tessa's arm, want op haar gezicht verscheen een geschrokken, gepijnigde uitdrukking.

'Laat me los!'

Wat, dacht Anna, is hier in 's hemelsnaam aan de hand? Ze wilde het liefst de wc in gaan, maar ze durfde zich niet te bewegen.

Julian hief zijn handen vertwijfeld op. Zacht, voor Anna bijna onverstaanbaar, zei hij: 'Wat jij wilt. Maar doe het me niet aan, Tessa, doe het me niet aan. Alsjeblieft?'

Tessa boog zich naar voren en gaf Julian een kus op zijn wang. 'Ik kan je niks beloven, Julian. Het spijt me. Ik wil dat je nu weggaat.'

Julian draaide zich om. Maar nog voordat hij wegliep, zei hij: 'Ik hoop dat je de juiste beslissing neemt. Voor ons allebei.'

Tessa sloot de voordeur en liep naar de keuken. Ze huilde.

Anna trok haar blik los van het trapgat. Ze zag nog net een glimp van Toms witte gezicht voordat zijn slaapkamerdeur dichtging. De arme jongen had waarschijnlijk de harde stemmen gehoord en was gaan kijken, dacht Anna.

Toen Anna een paar minuten later Tessa's kamer in liep,

zat Tessa op de vensterbank thee te drinken alsof er niks was gebeurd.

‘Waarom kwam Julian niet even gezellig boven?’ vroeg Charlotte terwijl ze twee chocoladekoekjes in haar mond stopte.

‘Oh, hij had zijn moeder beloofd boodschappen te doen. Jullie krijgen allemaal de groeten van hem,’ zei Tessa.

Anna wist dat ze loog. Alleen kon ze er niks van zeggen. Ze voelde zich enorm schuldig dat ze het gesprek had gehoord. Maar ze voelde zich nog rotter dat ze niks kon doen om Tessa te troosten.

‘Charlotte, stop eens met koekjes eten,’ zei Wouter. ‘Straks is de hele rol op.’

‘Ik heb sinds de lunch niks meer gegeten. Ik sterf van de honger,’ zei Charlotte met haar mond vol.

‘Ik denk niet dat jij snel zult verhongeren,’ antwoordde Wouter uitdagend. ‘Volgens mij kunnen er wel een paar kilootjes af.’

‘Ach, hou je kop.’

Tessa keek hen vermoeid aan. ‘Er ligt beneden in de ijskast kaas en ham. Anders maak je een tosti?’

Charlotte sprong op. ‘Goed idee. Ga je mee, Tes?’

‘Als je het niet erg vindt, dan blijf ik hier. Het is beneden in de keuken ijskoud. Ik ben nog steeds aan het opwarmen van daarnet.’

‘Met jou valt de laatste tijd ook echt geen lol meer te beleven,’ zei Charlotte geïrriteerd. Ze gooide Tessa’s kamerdeur hard dicht.

Anna had van Wouter gehoord dat Charlotte het zich erg aantrok dat Tessa minder aandacht voor haar had. Hij had zelfs gezegd dat ze jaloers was op Anna. ‘Weet je, Anna, sinds jij hier bent heeft Tessa alleen nog maar oog voor jou. En Charlotte is natuurlijk verliefd op haar geweest.’

‘Ach, wat een onzin,’ had Anna geprikkeld gereageerd.

‘Natuurlijk is ze niet jaloers op me. Zij en Tessa zijn nog steeds onwijs goede vriendinnen. En daarbij, het is nooit bewezen dat Charlotte verliefd is geweest op Tessa.’ Anna had het weer een van Wouters schromelijk overdreven verhalen gevonden.

Charlotte kwam terug met een bord en haar tas die ze vanuit de garderobe had meegenomen. ‘Shit zeg,’ zei ze nijdig. ‘Ik ben mijn mobiele telefoon kwijt. Hebben jullie hem ergens gezien?’

Iedereen antwoordde ontkennend.

‘Dat kan echt niet,’ kreunde Charlotte. ‘Al mijn telefoonnummers staan erin. Wat een drama.’

‘Misschien ligt hij thuis?’ opperde Wouter.

‘Nee, dat is onmogelijk,’ schudde Charlotte heftig met haar hoofd. ‘Ik weet zeker dat ik mijn telefoon vandaag nog op school heb gebruikt. En daarna ben ik meteen hierheen gegaan.’

‘Hij komt wel weer boven water. Heus, geloof me,’ zei Tessa vriendelijk.

Charlotte ging zuchtend zitten. ‘Ik hoop het. Mijn ouders vermoorden me echt als ze horen dat ik mijn telefoon weer kwijt ben. Anders koop ik gewoon stiekem een nieuwe.’

Ze praatten nog een tijdje over hun plannen voor het komende weekend. Wouter en Charlotte discussieerden eindeloos over de mogelijkheden. Moesten ze naar de film gaan (wat Charlotte wilde) of konden ze beter naar een bar gaan (wat Wouters voorkeur had)? Uiteindelijk loste Anna het probleem op door voor te stellen dat ze best eerst naar de film konden, om daarna in een bar te eindigen. Toen Wouter en Charlotte aan de volgende discussie begonnen, naar welke film ze moesten gaan, had Anna er geen zin meer in. Het was zes uur en haar moeder was waarschijnlijk al met het eten bezig.

Toen ze zei dat ze naar huis ging, bood Wouter aan met haar mee te fietsen. 'Misschien kom je wel vast te zitten in de sneeuw. Dan kan ik je met mijn fiets uit een sneeuwhoop trekken. Ik heb altijd een sleepkabel bij me.' Anna moest lachen bij het idee, maar bedankte. Ze zag aan Tessa's strakke, uitdrukingsloze gezicht dat ze liever had gehad dat iedereen met Anna was weggegaan.

Anna moest steeds denken aan dat gezicht toen ze naar huis fietste door de dichte sneeuw.

Hoofdstuk 10

Anna liep langs de kraampjes van de markt. Ze had haar moeder beloofd de groenten voor het avondeten te kopen. Het was zaterdag en even na vieren, en de smalle paden van de markt waren behoorlijk verstopt. Anna moest zich door massa's mensen heen dringen. Ze droegen dikke winterjassen die vochtig waren geworden van de motregen die onophoudelijk uit het grijze wolkendek viel. De warme lichamen verspreidden een klamme, muffe damp die Anna in het gezicht sloeg. Enkele grijze, smeltende richels sneeuw waren de enige herinnering aan de winterkou die abrupt was geëindigd in deze eerste week van maart.

Bij de eerste de beste groentekraam die Anna tegenkwam, kocht ze de spullen voor haar moeder. Ze zag kersen liggen. *Griekenland, de eerste van het seizoen*, stond met krijt op een bord geschreven. Ze nam een doosje kersen en at ze op terwijl ze naar haar fiets terugliep. Ze smaakten verrassend zoet en sappig en ze deden Anna denken aan de zomer.

Toen Anna haar fiets had losgemaakt, besloot ze een omweg naar huis te nemen. Ze fietste door het park. Ze stopte en bleef een poosje staan. Het park zag er nat en verlaten uit. Alleen een man en een vrouw en twee kleine kinderen wandelden onder de kale, druipende bomen. Ze lachten en sprongen over de plassen. Een mo-

ment verlangde Anna ernaar om naar hen toe te lopen en deelgenoot te worden van hun vrolijkheid.

Ze was vannacht pas tegen tweeën in slaap gevallen. Ze had gedroomd. Eerst over school. En toen over Tessa. In haar droom liep Tessa lachend naast haar. De zon had geschenen en Tessa had haar hand vastgepakt. Anna had iets willen zeggen, maar toen was het plotseling donker en stil geworden. Tessa had haar losgelaten en was weggerend. Steeds verder en verder. Anna had haar niet bij kunnen houden en ze had Tessa in de donkere horizon zien verdwijnen.

Anna was verward wakker geworden.

Ze had Tessa in geen twee weken gezien. Ook niet op school. Anna had haar gebeld.

‘Ik heb griep,’ had Tessa met een zwakke stem gezegd. Toen Anna had aangeboden om bij haar langs te komen met sinaasappels en boeken, had Tessa snel geantwoord: ‘Het lijkt me beter van niet. Het zou wel eens besmettelijk kunnen zijn.’ Daarna had Anna haar niet meer gesproken; uit Tessa’s wat afstandelijk uitgesproken woorden had de stille boodschap geklonken dat ze liever alleen wilde zijn.

Anna liet het park voor wat het was en fietste verder. De winkels gingen sluiten en de straten waren vol met mensen die zich naar huis haastten. Een auto toeterde en schoot rakelings langs. Anna’s stuur sloeg dubbel en ze kon nog net voorkomen dat ze viel. Uit het plastic tasje dat aan haar stuur hing, rolde de krop ijsbergsla die ze op de markt had gekocht. Hij stuiterde over de weg en kwam een paar meter verder in de goot tot stilstand. Anna vloekte en ze gooide boos haar fiets tegen een boom.

De krop ijsbergsla zag er vies en gekneusd uit. Ze veegde wat modder van de buitenste bladeren.

'Ik zou hem maar weggooien,' klonk een bekende stem. Anna keek op, recht in Tessa's gezicht. Tessa's wangen waren wit en ingevallen. Ze was afgevallen en haar broek viel wijd om haar benen. Maar haar ogen lachten en ze keken Anna vriendelijk aan. Er schoot een warm gevoel door Anna's buik, ze voelde zich opeens bijna vrolijk.

'Waar kom jij vandaan? Ik had je helemaal niet gezien.' Anna wilde eigenlijk tegen Tessa zeggen dat ze haar verschrikkelijk had gemist, maar die woorden leken vast te zitten in haar hoofd.

Tessa wees naar de overkant van de straat. 'Het politiebureau. Ik heb aangifte gedaan.'

'Hè, hoezo?' vroeg Anna verbaasd.

Tessa trok haar schouders op. 'Oh, gewoon. Er zijn de laatste tijd zoveel dingen gebeurd. Vreemde dingen ook. Ik krijg...' Tessa schudde haar hoofd alsof ze het van zich af wilde zetten. 'Ach, laat maar. Het stelt niets voor. Ik vertel het je nog wel.'

Tessa's mobiele telefoon ging. Haar gezicht verstrakte en ze pakte de telefoon uit haar tas. Haar handen trilden. 'Oh, het is Julian.' Ze klonk op een vreemde manier opgelucht. 'Wacht even.'

'Ja?' nam ze kortaf op.

Ze luisterde en hield haar hoofd schuin.

'Is goed,' knikte ze. 'Dan ben ik vanavond rond een uur-tje of zeven bij jou.'

Ze hing op. 'Wat doe jij vanavond?' vroeg ze aan Anna. 'Niks bijzonders. Waarschijnlijk wordt het een saaie avond thuis met mijn ouders op de bank.'

'Zullen we anders iets afspreken? Om een uur of negen? Ik moet je wat... dingen vertellen. Na mijn afspraak met Julian.' Ze keek Anna ernstig aan en pakte haar handen vast.

‘Oké,’ antwoordde Anna schor. De warmte van Tessa’s handen leidde haar af.

Opeens zei Tessa op een zachte toon: ‘Je bent zo bijzonder. Zo anders dan de rest. Weet je dat wel? Je bent echt mijn beste vriendin.’ Ze streek met haar vingers over Anna’s wang. Het geluid van de straat vervaagde en Anna zag alleen Tessa’s groene ogen. Tessa boog zich naar voren en Anna voelde Tessa’s haar in haar gezicht kriebelen. Het rook naar appels en de lente. Twee lippen werden zacht op haar mond gedrukt en Tessa’s armen vlochten zich om Anna’s middel. Anna leunde zwaar ademend tegen Tessa’s warme, zachte lichaam. Ze wreef met haar lippen over Tessa’s mond die een beetje open stond.

Toen voelde Anna een duw in haar rug. Een vrouw met twee volle boodschappentassen mompelde een verontschuldiging en stak de straat over.

Het moment was voorbij.

Anna wist niet wat ze moest zeggen. Ook Tessa leek zich wat ongemakkelijk te voelen. Anna knikte toen Tessa wegliep en riep: ‘Ik zie je vanavond. Om negen uur bij café De Balie.’

Ze bleef naar Tessa kijken totdat ze om de hoek verdween.

Hoe, vroeg Anna zich wat verward af, had dit nu weer kunnen gebeuren?

Die avond kwam Tessa niet opdagen in café De Balie. Ze liet niks van zich horen en reageerde niet op Anna’s telefoontjes. En ook de dag daarna kon Anna haar niet bereiken. Tessa leek van de aardbodem te zijn verdwenen.

Hoofdstuk 11

Tessa verscheen maandagochtend niet op school. Ook Julian liet zich niet zien. In de eerste pauze liep Anna naar buiten met Charlotte en Wouter. Het waaide hard en boven hun hoofd snelden loodgrijze wolken voorbij. Wouter haalde een pakje sigaretten uit de zak van zijn jas. Er lag een afwezige, vermoeide blik in zijn ogen.

‘Wat een rotweer,’ zei Charlotte. Ze stond diep weggedoken in haar jas en warmde haar handen aan een plastic bekertje met koffie. ‘Waar zijn Tessa en Julian eigenlijk?’

Bij het horen van Tessa’s naam voelde Anna een blos over haar wangen kruipen. Ze had dit weekend gedroomd dat Tessa en zij elkaar weer hadden gekust. In haar droom had ze ergens wat met Tessa gedronken. Het was laat geworden en toen ze naar huis liepen, hadden ze elkaar opeens gekust. Niet op de wang, maar op de mond. Het was een heel lange en heftige zoen. In haar droom had het heel normaal geleken, maar toen ze wakker was geworden had het zo gek gevoeld, net zoals die zoen vrijdag had gevoeld voor het politiebureau. Tessa was haar beste vriendin en Anna viel echt niet op meisjes. Anna begreep soms niks meer van zichzelf.

‘Ja, waar hangen Julian en Tessa eigenlijk uit?’ probeerde ze zo nonchalant mogelijk te zeggen.

Wouter klopte met een sigaret op de zijkant van zijn pakje. 'Julian heeft me vanochtend gebeld. Hij is ziek. We hebben zaterdagavond samen wat gedronken in een café. Hij voelde zich toen al niet zo lekker. We zijn behoorlijk doorgezakt. Waarschijnlijk is dat de genadeklap voor zijn gezondheid geweest.' Wouter grinnikte.

'Goh, echt zielig voor hem,' zei Charlotte op een spottende toon. 'Meneer heeft een kater en stort in. En Tessa is hem zeker aan het verzorgen?'

'Ik heb geen idee waar Tessa is,' antwoordde Wouter kortaf. Hij keek weg, naar een groepje scholieren dat luidruchtig pratend voorbijliep. 'Ze had zaterdagavond een afspraak met Julian, maar ze is toen ook niet komen opdagen. Ik was toevallig bij hem. Uiteindelijk zijn we maar naar een café gegaan. Julian was nogal overstuurd dat ze hem zomaar had laten zitten zonder af te bellen.' De bel ging. Wouter nam nog een trekje van zijn sigaret en schoot hem met zijn duim en wijsvinger weg. 'Waarschijnlijk heeft ze weer een van haar buien. Die komt wel weer tevoorschijn.'

Het laatste lesuur hadden ze Duits. Halverwege de les werd er op de deur geklopt. De leraar keek verstoord op en deed open. In de deuropening stond de conrector, Rina Bongers, die eruitzag alsof ze hard had gerend.

'Kan ik je even spreken?' vroeg ze. Ze wenkte met haar hoofd naar de gang.

Er verscheen een verbaasde blik in de ogen van de leraar. 'Eh, ja, natuurlijk,' antwoordde hij. Tegen de klas zei hij: 'Jongens, nemen jullie alvast oefening zes door? Ik ben zo terug.'

De deur ging dicht. Een zacht geroezemoes steeg op uit de klas. Wouter zat in het bankje voor Anna en Charlotte en draaide zich om. 'Ik vraag me af wat die samen te

bespreken hebben,' zei hij. 'Misschien hebben ze wel iets met elkaar. Tenslotte zijn ze allebei niet getrouwd. Wie weet heeft Rina vannacht haar bh bij hem thuis laten liggen en wil ze hem nu terug hebben.' Hij lachte, net iets te hard, om zijn eigen grap.

'Jezus, Wouter, doe toch eens normaal,' zei Charlotte venijnig. 'Zoiets kan je niet zomaar zeggen!?' Rina heeft niks met hem. Er is vast iets anders aan de hand.'

Wouter keek Charlotte een paar tellen strak aan. 'Dat zijn jouw woorden.' Zijn stem had iets vlaks. 'Maar ik vind dat jij niet normaal reageert. Waar maak je je in godsnaam zo druk om? Ze schijnt trouwens hartstikke lesbisch te zijn, heb ik gehoord.'

Charlotte wilde nog iets zeggen, maar de deur ging open. De leraar Duits kwam binnen. Hij keek met knipperende ogen de klas in. In de schaduw van de gang stond de corrector. Ze staaarde naar een punt ver weg.

Iedereen viel stil.

'Wouter, Anna, Charlotte, kunnen jullie even naar buiten komen?' vroeg de leraar uiteindelijk.

Anna schrok van de klank in zijn stem. Zo had haar moeder ook geklonken toen ze aan Anna had verteld dat haar oma was overleden. Kalm en zakelijk en zonder enige emotie.

'Hoezo?' vroeg Wouter.

'Er zijn wat mensen die jullie willen spreken. Ga nu maar,' antwoordde de leraar.

'Wat een onzin,' zei Wouter luid. Maar hij stond op en zocht mopperend zijn spullen bij elkaar.

De nieuwsgierige blikken van hun klasgenoten volgden hen toen ze door het lokaal liepen, naar de gang, waar Rina met een wit weggetrokken gezicht stond te wachten.

'Gaan jullie mee?' vroeg ze.

Ze knikten.

Rina liep zwijgend voor hen uit. Toen ze bij haar kantoor waren aangekomen, zei ze zacht: 'Jongens, er is iets ergs gebeurd. Tessa is verdwenen.'

Er zaten twee agenten in Rina's kantoor die haastig opstonden en zich voorstelden als 'Schulkes' en 'Van Leusden'.

Rina zei vermoed: 'Dit zijn Tessa's beste vrienden. Alleen haar vriendje Julian ontbreekt, maar die hadden jullie volgens mij thuis al gesproken, niet?'

De agent die Schulkes heette, en de oudste van de twee was, knikte. 'Dat klopt.' Tegen Anna, Wouter en Charlotte zei hij: 'Ga alsjeblieft zitten. We willen jullie graag wat vragen stellen over Tessa. Ze is sinds zaterdagavond niet meer thuisgekomen en haar ouders hebben haar als vermist opgegeven.'

Stilte. Geschuifel met stoelen. Een kopje thee dat voor hen werd ingeschonken. Anna pakte het kopje. Het was te heet; ze brandde haar vingertoppen.

'Hebben jullie enig idee waar ze zou kunnen zijn?' vroeg Van Leusden. Hij probeerde te glimlachen, maar de lach kwam niet verder dan zijn mondhoeken.

Wouter staarde de agent aan met een mengeling van belangstelling en schrik. 'Nee,' zei hij ten slotte. 'Ik weet niet waar ze is.'

Van Leusden schreef iets op in een notitieblokje en keek Anna en Charlotte aan. 'En jullie?'

Anna schudde ontkennend haar hoofd. Ze was niet in staat iets te zeggen; Anna had het gevoel alsof ze zich onder water bevond. Haar benen en armen waren zwaar en haar gedachten traag.

'Mag ik roken?' vroeg Charlotte opeens. Ze hield een sigaret tussen haar vingers.

‘Charlotte, geef antwoord op de vraag. En stop die sigaret terug. Je weet dat je hierbinnen niet mag roken,’ antwoordde Rina dwingend en wat onvriendelijk.

Charlotte keek haar met een leeg en uitdrukkeloos gezicht aan. Toen haalde ze haar schouders op en zei: ‘Nee, ik heb Tessa al een paar dagen niet gesproken. Zo goed?’

‘Is al dit gedoe niet wat overdreven?’ vroeg Wouter. ‘Tessa komt heus wel weer boven water.’

De twee agenten wisselden snel een blik. Schulkes schraapte zijn keel. ‘Tessa is zonder portemonnee, bankpasjes en paspoort verdwenen. Ze had alleen haar mobiele telefoon bij zich, waarop we haar niet kunnen bereiken. Ze heeft met niemand meer contact opgenomen, ook niet met haar vriendje. We nemen deze vermissing uiterst serieus.’

Er volgde een lange, onaangename stilte. Het enige geluid kwam van de dikke regendruppels die tegen het raam vielen. Het donkere wolkendek had het daglicht bijna volledig aan het kantoor van de conrector onttrokken. Rina deed een lamp aan. ‘Wat gaan jullie nu doen?’ vroeg ze aan de politieagenten.

‘We starten vandaag nog met een grote zoekactie. We zullen haar wel vinden.’ Schulkes wendde zich tot Anna, Wouter en Charlotte. ‘Ga maar naar huis. Jullie zien er nogal aangedaan uit. We hebben jullie namen en telefoonnummers.’ Hij gaf hen een kaartje. ‘Mijn telefoonnummer. Voor als jullie nog iets te binnen schiet.’

Wouter glimlachte wrang. ‘Ik denk het niet. Alles wat ik over Tessa weet heb ik verteld. En ik zou nu inderdaad graag naar huis gaan.’ Hij stond op. Anna en Charlotte volgden zijn voorbeeld.

Rina liep met hen mee naar de deur. ‘Het komt wel goed,’ zei ze. ‘Maak je maar geen zorgen.’ Ze bleef hen

in de deuropening nakijken met een droevige blik in haar ogen.

De regen sloeg in koude vlagen tegen hun gezicht. Het schoolplein was nat en verlaten. Anna wist niet wat ze had verwacht, maar de wereld was bepaald niet veranderd na hun gesprek met de politie. In het fietsenhok werd met veel kabaal een brommer gestart, een vrachtwagen stond voor de school zijn spullen te lossen, alles ging gewoon zijn gangetje.

Wouter pakte een sigaret. 'Willen jullie er ook eentje?' vroeg hij.

Charlotte en Anna knikten zwijgend, en keken toe hoe Wouter in de kom van zijn hand een sigaret voor hen aanstak.

'Het komt vast wel goed,' herhaalde hij de woorden van de conrector. 'We moeten ons geen zorgen maken.'

Charlotte veegde met een geïrriteerd gebaar een natte sliert haar van haar voorhoofd. 'Dit is absurd. Tessa is vermist en jij zegt dat we ons geen zorgen hoeven te maken? Ik heb nog nooit meegemaakt dat iemand zomaar verdwijnt.'

'Jezus, sorry hoor, ik bedoel, zeg maar, ze is vast gezond en wel en zo.' Wouter hief zijn armen op. 'Ach, laat ook maar. Ik wilde jullie, mezelf, waarschijnlijk geruststellen.'

'Daar ben je dan niet in geslaagd,' antwoordde Charlotte bot.

'Hou op,' zei Anna luid. Ze drukte hard met de palmen van haar handen tegen haar oren. 'Hou alsjeblieft op met ruzie maken.' Toen ze Wouter en Charlotte aankeek, begon ze te huilen. De tranen mengden zich met de regendruppels op haar wangen.

'Je hebt gelijk,' zei Wouter zacht terwijl hij met een ge-

schrokken blik in zijn ogen naar Anna keek. 'Maar wat moeten we doen? Wachten? Helpen zoeken?'

Niemand zei iets.

'O God,' fluisterde Anna. 'Dit is krankzinnig. Laat er alsjeblieft niks met Tessa zijn gebeurd.'

Hoofdstuk 12

De dagen die volgden waren verwarrend en onwerkelijk. Anna probeerde iets aan haar huiswerk te doen, maar het ging niet. Ze was al vergeten wat ze had gelezen nog voordat ze aan het eind van een zin was. De nachten waren afschuwelijk. Hoe Anna ook op zichzelf inpraatte en probeerde aan iets anders te denken, in haar hoofd trokken de meest verschrikkelijke scenario's voorbij. Tessa aangereden door een auto, Tessa vastgebonden en ontvoerd door een gek – Anna lag uren wakker.

Overdag praatte Anna met Wouter en Charlotte over Tessa en waar ze kon zijn. Het waren lange, sombere gesprekken, waarin het ongelooft en de afschuw groeiden met elke dag die verstreek.

Julian was nog steeds ziek. Ze hadden hem gebeld en zijn moeder aan de lijn gekregen. 'Het is zo verschrikkelijk,' zei ze. 'Dat arme meisje.' Ze had op een zachte, verontschuldiggende toon gezegd dat Julian niemand wilde spreken. 'Het gaat niet zo goed met hem.'

Ze hadden een grote kaart met 'beterschap' naar Julian gestuurd.

Het was maandagmiddag, tien dagen nadat Tessa was verdwenen. Anna zat met Charlotte in een café. Ze hadden een tafeltje in de hoek, bij het raam, uitgekozen. Bui-

ten snelden mensen voorbij, opgejaagd door de harde storm die vanochtend was opgestoken.

‘Wat wil je? Thee?’ vroeg Charlotte.

‘Lekker.’ Anna trok de mouwen van haar lichtgrijze capuchontrui over haar handen.

‘Ik heb nog één euro,’ zei Charlotte.

‘Laat maar, ik betaal wel,’ zei Anna. Ze wenkte een serveerster. ‘Twee thee, waarvan één met melk alstublieft.’

‘Warme of koude melk?’

‘O. Nou, dat maakt niet zoveel uit. Warme melk dan maar.’

‘Kijk,’ zei Charlotte en ze stootte Anna aan. ‘Is dat Wouter niet?’

Op straat liep Wouter, voorovergebogen in de harde wind. Hij droeg een dikke, wollen jas en om zijn hals zat een felrode sjaal gewikkeld die opwaaide in de wind. Charlotte klopte op het raam en zwaaide.

Wouter keek verrast op en grijnsde toen hij hen herkende. Hij gebaarde dat hij naar binnen kwam.

‘Hallo,’ begroette hij hen. Zijn haar zat wild en verwaaid en zijn wangen waren rood van de kou. ‘Hebben jullie de krant al gelezen?’

‘Nee, hoezo?’

Wouter stak een sigaret op en haalde uit zijn jaszak een in vieren gevouwen deel van de krant. Op de voorpagina, over de breedte van twee kolommen, stond een zwart-witfoto van een lachende Tessa. VERDWENEN MEISJE ONVINDBAAR VOOR POLITIE, luidde de schreeuwelijke kop.

Vrijdagavond, bijna twee weken geleden, is Tessa van Leeuwen verdwenen. Het zestienjarige meisje had afgesproken met haar vriend, maar is nooit komen opdagen. De plaatselijke politie heeft een speciaal opsporingsteam ingezet. In totaal zijn

twintig agenten op de zaak gezet. De politie heeft nog geen idee in welke richting naar het meisje gezocht moet worden. Het is een groot raadsel waarom ze is verdwenen. Er wordt rekening gehouden met het ergste. [VERVOLG: pagina 2]

Op de volgende pagina was een foto afgebeeld van een politieman met een herdershond in een bos. Onder de foto stond: GROOTSCHEEPSE ZOEKACTIE HEEFT NOG NIKS OPGELEVERD.

De politie sluit een roofoverval uit. 'Het meisje is zonder portemonnee verdwenen. Van haar bankrekening is sinds haar verdwijning ook niks meer opgenomen,' aldus een woordvoerder van de politie.

Het meisje voldoet aan het volgende signalement: één meter achtenzestig lang, weegt ongeveer tweeënvijftig kilo, heeft lang blond haar en groene ogen. Ze draagt waarschijnlijk een spijkerbroek, een crèmekleurige koltrui en een lichtblauw donsjack.

De vermiste zit op het Amsterdams Lyceum. Medescholieren maken zich ernstig zorgen. 'Tessa is voor mij heel speciaal. Als er iets mis was geweest had ze het zeker aan mij verteld. Ik zou er alles voor over hebben om haar terug te krijgen,' vertelt de zichtbaar geëmotioneerde scholier Wouter Zandbergen. 'Tessa, als je dit leest, laat alsjeblieft iets van je horen. Ik mis je.'

De politie vraagt eenieder die iets weet over deze vermissing contact op te nemen.

'Mijn God,' zei Charlotte. 'Overkomt dit ons echt? Ze is verdomme voorpaginanieuws.'

Anna keek naar Wouter. 'Ik snap het niet. Waarom word jij genoemd in dit artikel?'

'Och,' antwoordde Wouter, 'er stond afgelopen vrijdag

een journalist voor onze school. Ik raakte toevallig met hem in gesprek. Ze hebben ook nog een foto van me genomen, maar die is niet geplaatst.'

Charlotte vouwde de krant op.

'Geef maar, ik wil hem bewaren,' zei Wouter.

'Er staat niet veel over Julian in,' zei Anna.

'Hij wilde waarschijnlijk niet geïnterviewd worden,' zei Charlotte. 'Wat ik me ook kan voorstellen. Maar Jezus, Wouter, nu lijkt het net alsof jij haar vriendje bent.'

Wouter haalde zijn schouders op. 'Vind je? Die journalist heeft alles wat ik heb gezegd gewoon wat aangedikt. Wisten jullie trouwens dat de politie iedereen op school heeft ondervraagd?'

'Ja, dat hoorde ik. Maar ze zijn er niks mee opgeschoten.' Charlotte hield de serveerster aan. 'Waar blijft onze thee? Wouter, wat wil jij?'

'Koffie.'

'Laat mijn thee maar zitten,' zei Anna opeens. 'Ik ga naar huis.' Ze gaf Charlotte een briefje van vijf euro. 'Dat is wel genoeg, hè?'

Wouter schudde zijn hoofd. 'Als ik had geweten dat je zou reageren, dan had ik je het krantenartikel niet laten lezen.'

'Daar heeft het niks mee te maken,' antwoordde Anna. 'Ik ben gewoon moe. Ik zie jullie morgen.'

Anna was niet moe. Ze had het alleen gezegd omdat ze niet wilde vertellen waaraan ze echt dacht: dat Tessa nooit meer zou terugkomen. De gedachte had haar overvallen als een koude, natte golf na het lezen van het krantenartikel. Ze maakte haar fiets los. Haar hoofd zoemde van de herinneringen aan Tessa. Hoe ze op haar lip beet als ze nadacht. Zoals ze lachte, warm en speciaal.

Ze probeerde aan iets anders te denken. Het lukte niet. De koude wind blies in haar gezicht en maakte dat ze moeizaam vooruitkwam op haar fiets. Een grote, koude regendruppel viel op haar wang. En toen nog één, en toen ontelbaar veel. Anna had geen gevoel meer in haar handen en haar voorhoofd. Ze kneep haar ogen tot spleetjes en trapte verbeten verder. Ze zag de politieauto die voor hun huis stond pas toen ze er bijna tegenop botste.

DEEL II

Maart – april

Hoofdstuk 13

Het was koud, vochtig en grijs buiten. Anna zat op haar kamer met de verwarming op de hoogste stand. Ze had een cd van Dido opgezet, maar ze luisterde niet echt naar de teksten van de liedjes. Nog een week en het was april. Alleen een paar verregende, eenzame krokussen leken te geloven in het begin van de lente. Morgen zou Tessa worden begraven. Anna was vandaag met haar moeder naar de aula gegaan waar Tessa lag opgebaard. De kist was gesloten; Tessa had te lang in de zachte maartregen gelegen. Maar dat had Anna er niet van weerhouden om over haar te dromen: Tessa die opstond en glimlachend zei dat alles goed zou komen. Maar dat was slechts een droom. Tessa was dood en ze zou niet meer terugkomen.

De politie hield vast aan zelfmoord. Het was tenslotte een onverklaarbaar ongeluk en er waren geen sporen van een worsteling aangetroffen. Tessa had waarschijnlijk op de avond van haar verdwijning de bus genomen naar het dorp dat vlakbij het bouwterrein lag en was toen doelbewust haar einde tegemoet gewandeld. Wat had een meisje 's avonds anders te zoeken op een verlaten bouwterrein? Het was de enige verklaring die de politie had kunnen bedenken.

De bel van de voordeur ging. Anna hoorde haar moeder de deur openen en de stem van Charlotte die haar

begroette. Charlotte en Anna waren veel samen opgetrokken na Tessa's dood. Anna glimlachte even. Wie had dat een paar maanden geleden kunnen bedenken?

Een paar minuten later kwam Charlotte haar kamer binnen met een pot thee en twee mokken. Ze had rode ogen en zag er aangeslagen uit. Anna had het idee dat ze in de spiegel keek.

'Thee?' vroeg Charlotte.

Anna knikte. 'Ben je vandaag naar school gegaan?'

'Nee.'

'Ik ook niet.'

'Wil je melk in je thee?'

'Lekker. Dank je.'

Ze dronken hun thee en zwegen een poosje. Charlotte zuchtte.

'Ik kan maar niet geloven dat ze zelfmoord heeft gepleegd. Ik weet wel dat het zo is, maar ik kan het me gewoon niet voorstellen,' zei Charlotte.

'Ja.'

'Ik snap het niet. Ik bedoel, ze had de laatste tijd wel wat problemen, maar ik wist niet dat het zó slecht ging. Had ik, hadden wij...'

Charlotte hoefde haar zin niet af te maken. Ze hadden dit gesprek al eerder gevoerd en Anna begreep precies wat ze bedoelde. Tessa had er de laatste weken vreselijk slecht en ongelukkig uitgezien, en ja, er waren wat problemen met Julian, maar zelfmoord leek zo buiten proporties. Ook Anna nam het zichzelf verschrikkelijk kwalijk dat ze Tessa niet had kunnen helpen. Maar eigenlijk vond Anna het nog veel erger dat Tessa haar in deze fatale beslissing op een afstand had gehouden.

'Je weet nooit wat er omgaat in iemands hoofd,' zei Anna uiteindelijk.

‘Nee, dat zal wel. Maar ze had geen zelfmoord moeten plegen.’

Charlotte plukte met haar vingers aan haar trui en staarde in het niets.

‘Anna?’

‘Ja?’

‘Zelfmoord is niks voor Tessa.’

‘Ja.’

‘Oh, Anna, waarom toch? Wat hebben we verkeerd gedaan?’

‘Ik weet het niet. Echt niet.’

Ze bleven nog een tijdje zitten, totdat Charlotte opstond en zei dat ze naar huis ging. ‘Vind je het goed als ik morgen met jou en je ouders meerijd naar de begrafenis?’

‘Geen probleem.’

‘Fijn. Nou, tot morgen dan.’

Anna knikte en vroeg zich af of alles ooit weer normaal kon worden.

Het stormde de hele nacht. Alsof de hemel zichzelf schoonblies voor Tessa’s begrafenis. De regen roffelde op Anna’s slaapkamerraam. Ze had vergeten haar gordijnen te sluiten en het vuil oranje licht van de straatlantaarns scheen naar binnen. Op de muur tekende zich een verlicht vierkant af waar de donkere stroompjes van het regenwater doorheen stroomden. Anna had een slaappil van haar moeder gekregen. Haar hoofd voelde zwaar en gedesoriënteerd aan, maar niet slaperig. Toen Anna eindelijk in slaap viel, was het tegen vieren.

Ze bevond zich op een kerkhof. Anna liep over een smal pad. Ze had geen idee waar ze naartoe ging. De rijen grafstenen staken donker af tegen de invallende duisternis. Van ver weg kwam een geluid – een stem, mis-

schien, of was het een beest? Anna liep in de richting van het geluid. Het werd steeds donkerder. Anna kon de grafstenen nauwelijks meer zien. Opeens stond ze voor een soort afgrond. Ze hoorde het geluid weer. Het kwam vanuit de diepte. Anna boog zich naar voren om het beter te horen, en nog verder, verder tot ze vooroverviel, de afgrond in. Ze was niet bang. Alleen enorm opgelucht. De koude lucht floot zacht in haar oren, stroomde tussen haar opengesperde vingers door en kriebelde op haar wangen. 'Je voelt er niks van,' zei opeens de stem van Tessa. 'Doe je ogen maar dicht. Het is voorbij voordat je er erg in hebt.'

De volgende morgen werd Anna gebroken wakker. Het regende nog steeds. Haar wekker wees even over half tien aan. De begrafenis zou om elf uur zijn. Ze trok een lange, grijze broek aan en een zwart vestje. Om haar nek hing ze de ketting die ze van Tessa voor haar verjaardag had gekregen. Ze liep naar beneden. In de keuken zaten haar vader en moeder koffie te drinken en zachtjes te praten.

Anna smeerde een boterham, die ze weer weglegde. Ze kon niet eten. Haar moeder wilde er iets van zeggen, maar hield zich in.

De deurbel ging. 'Ik doe wel open,' zei Anna en ze rende naar de gang. In de deuropening stond Charlotte. Ze had haar haren in een wrong opgestoken en ze droeg een zwart rokje en een jasje. Anna had haar nog nooit zo netjes gekleed gezien.

'Oh Anna, dit kan toch niet waar zijn? Laat het alsjeblieft niet waar zijn.' De tranen stroomden over Charlottes wangen. Ze boende ze wild weg met een verfromfaaide papieren zakdoek.

'Gaan jullie mee?' Anna's ouders stonden in de gang.

Charlotte mompelde een vage begroeting. Haar moeder sloeg een arm om Charlottes schouders. 'Laat je maar gaan, meisje, je hoeft je vandaag niet flink te houden.'

Hoofdstuk 14

De aula was een modern, vierkant gebouw van één verdieping. Het lag in een park met kaarsrechte, keurig aangeharkte grintpaden en gemillimeterde grasvelden. Ze parkeerden de auto en liepen door de grijze motregen naar de ingang. Ze volgden de bordjes met *Tessa van Leeuwen. Grote Zaal*.

Het daglicht viel door de hoge ramen de zaal in. Helemaal vooraan stond de kist van Tessa, bedekt met een enorme bloemenzee. Tussen de bloemen stond een uitvergrote foto van een lachende Tessa.

De aula was stampvol. Anna zag leraren, klasgenoten, en op de voorste rij Julian, die naast Tom en de ouders van Tessa zat. Hij staarde wezenloos voor zich uit en zag hen niet binnenkomen.

Wouter, die op een van de laatste rijen zat, zag hen wel en hij gebaarde dat ze naast hem konden zitten. Ze schuifelden langs de aan elkaar geklikte stoelen en namen plaats. Wouter zag er wat ongemakkelijk uit in zijn donkere pak. Zijn ogen schoten nerveus heen en weer toen hij hen fluisterend begroette. 'Ik krijg de kriebels van begrafenissen.'

Precies om elf uur liep een man in een donkerblauw pak naar de lessenaar die naast de kist van Tessa stond opgesteld. Hij zette de microfoon aan, die met een korte, indringende piepton tot leven kwam. 'We zijn hier

vandaag bijeen om afscheid te nemen van Tessa van Leeuwen. Een leven dat veel te vroeg en te abrupt van ons is weggenomen,' sprak hij ernstig.

Een schrille, wanhopige kreet kwam uit een van de voorste rijen.

'Tessa was in leven een bijzonder meisje. Het is voor de familie dan ook een enorme steun dat jullie hier met zo velen zijn gekomen. Vandaag zullen wij Tessa herinneren zoals zij was.'

Anna's gedachten zweefden weg. Het was nu ruim twee weken geleden dat Tessa was verdwenen. En de tijd deed iets gekks met dode mensen. Het maakte ze steeds minder levend en echt. De details die iemand in het leven zo bijzonder maakten – een nuance in een stem, een gebaar, een schittering in de ogen – leken met elke seconde verder weg te zakken. Anna besepte opeens dat ze zich alleen maar steeds minder van Tessa zou gaan herinneren. Ze begon te huilen.

'En dan zou ik nu graag Tessa's broer Tom willen vragen om de kaarsen aan te steken.'

Anna veegde haar tranen aan de mouw van haar blouse af. Ze zag Tom opstaan. Zijn gezicht was lijkleek en zijn lichaam trilde. Hij wilde iets zeggen, maar zijn woorden bleven stotterend steken in een luide snik. Hij hief zijn vuisten op en er verschenen vuurrode plekken op zijn wangen. Het zag er hartverscheurend uit. Mensen huilden terwijl Tom de kaarsen rondom Tessa's kist aanstak. Een tochtvlaag deed de vlammen flakkeren.

Tessa's vader las een zelfgeschreven gedicht voor. Het heette 'Ik wil sterven'. Zijn verdriet maakte hem bijna onverstaaanbaar. Daarna sprak een oom van Tessa enkele woorden. Het was een lief, bijna grappig verhaal, over hoe Tessa als kind was geweest.

De man in het donkerblauwe pak nam de lessenaar weer

over en hij vroeg of iedereen wilde gaan staan om naar buiten te gaan. Anna luisterde niet naar wat hij zei. Ze stond te wankelen op haar benen en ze was bang dat ze ging flauwvallen. Ze kreeg van haar moeder een zakdoek toegestopt die ze dankbaar gebruikte.

De begraafplaats van de aula lag ook in het park. Zes mannen in zwarte pakken droegen de kist naar buiten. De stoet liep er zwijgend achteraan. De hemel was donker en dreigend en de meeste mensen verscholen zich onder een paraplu. Charlotte liep naast Anna en kneep zo hard in haar hand dat Anna geen gevoel meer in haar vingers had.

Het was een grote begraafplaats. Ze liepen langs ontelbaar veel grauwe, natte grafstenen. Anna probeerde niet te kijken naar de namen en jaartallen die op de stenen stonden.

Naast Tessa's graf lag een berg verse, droge aarde, alsof iemand net klaar was met scheppen. *Niet doen*, wilde Anna panisch roepen toen de kist in het modderig gat verdween. Maar ze wist dat het te laat was. Zo eenvoudig en troosteloos was de waarheid.

Ze gingen terug naar de aula, waar nu koffie, thee en sandwiches stonden. Anna liep naar Julian. Ze hadden hem nog niet gesproken na Tessa's overlijden.

'Ik heb van zijn moeder gehoord dat hij onder de kalmeringspillen zit,' had Charlotte gezegd. 'Hij schijnt compleet ingestort te zijn. Het is natuurlijk ook een afschuwelijke tijd voor hem geweest. Julian is veel gevoeliger dan we vaak denken.'

Julian stond naast zijn ouders. Hij had zijn kaken op elkaar geklemd en zijn overhemd was onder zijn oksels nat van het zweet. Hij staarde dwars door haar heen.

Anna wist niet zo goed wat ze tegen hem moest zeggen. Ze had de afgelopen dagen vaker aan hem moeten den-

ken dan ze zelf had gewild. 'Het spijt me,' zei ze wat ongemakkelijk.

'Dat zal wel,' zei Julian vlak. Hij keek haar aan met een norse, bijna vijandige blik.

Anna wilde nog wat zeggen, maar Julian verplaatste zijn aandacht naar een man die achter haar was verschenen. Hij stelde zich voor als Tessa's oude leraar van de lagere school en hij begon zijn herinneringen aan Tessa luid te vertellen.

Anna ging bij Wouter en Charlotte staan.

'Sigaret?' vroeg Charlotte.

'Nee, doe maar niet,' zei Anna met een blik op haar ouders die verderop stonden. Het zachte geroezemoes van gesprekken en ingehouden gelach klonk uit de menigte. Een paar kinderen renden luidruchtig rond. Het leek alsof iedereen opgelucht was dat de begrafenis voorbij was.

'Hoe ging het met Julian?' vroeg Charlotte. 'Ik ga zo ook even naar hem toe.'

'Volgens mij beroerd,' antwoordde Anna. 'Hij zei niet zo veel.'

Wouter zuchtte. 'Ik weet niet hoe Julian hier ooit overheen moet komen. Hij en Tessa hadden een hechte band. En hij zal het zichzelf wel kwalijk nemen dat hij op de avond dat ze verdween naar een café is gegaan. Maar dat is natuurlijk onzin, toch? We hadden nooit kunnen weten wat ze van plan was die avond.'

Anna merkte dat Wouter het opeens over 'wij' had. Hij sprak het niet uit, maar Anna hoorde in zijn woorden een enorm schuldgevoel. Hij vond het waarschijnlijk verschrikkelijk dat hij op de avond van Tessa's dood met Julian had zitten drinken.

Ze dwong zichzelf te glimlachen naar Wouter. 'Ze heeft het zelf gedaan. Daar hadden jullie niks aan kunnen veranderen.'

Wouter kneep zijn ogen samen, alsof Anna hem iets vertelde dat hem tot nieuwe inzichten bracht. Hij knikte langzaam. 'Zo is het maar net,' zei hij nadenkend. 'We konden er niks aan doen.'

Hoofdstuk 15

Het was twee weken geleden dat Tessa werd begraven. Anna had weinig behoefte aan gezelschap. Ze maakte lange wandelingen door de stad, of zat alleen op haar kamer naar muziek te luisteren. Tijdens de lessen op school dacht ze vooral aan Tessa. Hoe lang had ze al geweten dat ze zelfmoord ging plegen? Of was het een plotselinge opwelling geweest? Had het pijn gedaan? Anna wist dat ze moest stoppen met dit gepieker. Maar ze kon het niet. Ze wilde zó vreselijk graag dat Tessa zichzelf niet van het leven had beroofd, dat ze er soms bij fantaseerde dat de politie ongelijk had en dat Tessa's dood geen zelfmoord was.

Toen Wouter met zijn idee kwam, kon Anna weinig enthousiasme opbrengen. Hij had die middag wat met Julian in een café afgesproken. En hij wilde dat Anna en Charlotte megingen. Julian was nog steeds ziek, zo luidde in ieder geval de officiële verklaring van school. 'Maar,' had Wouter gezegd, 'hij wil ons graag zien.'

Anna was liever rechtstreeks na school naar huis gegaan. Wat moesten ze in godsnaam samen in een café doen? Een biertje drinken en herinneringen ophalen? Het was nog veel te vroeg om verhalen van vroeger aan elkaar te vertellen. Alles zou nu alleen maar pijn doen. Maar Wouter had haar zo smekend aangekeken dat ze had toegestemd.

Het café was druk en rumoerig, zelfs voor een vrijdagmiddag. Anna trok haar jas uit en worstelde zich naar voren. Wouter en Charlotte waren al eerder naar het café gegaan. Anna had gezegd dat ze nog wat aantekeningen wilde kopiëren. Ze was de laatste geweest die de school had verlaten. Toen was ze geld gaan pinnen. En sigaretten gaan kopen. Maar daarna had ze niks meer kunnen bedenken om het cafébezoek nog langer uit te stellen. Terwijl Anna om zich heen stond te kijken, zag ze Wouter, Julian en Charlotte aan het eind van de bar zitten. Ze liep naar hen toe.

‘Hai.’

‘Hè, hè, daar ben je eindelijk,’ antwoordde Wouter. ‘We vroegen ons al af waar je bleef.’

Hij was tamelijk aangeschoten; Anna hoorde het aan de luidruchtige, onduidelijke manier waarop hij sprak.

Julian draaide zich half naar haar toe. Hij was afgevallen sinds de vorige keer. Zijn ogen lagen diep weggezonden in hun kassen en hij had een grauwe, ongezonde waas over zijn gezicht. Hij droeg een oude, versleten sweater. ‘Oh. Jij bent het. Hoe gaat het?’ Zijn adem stonk naar alcohol.

‘Goed,’ antwoordde Anna wat ongemakkelijk.

‘Mooi zo.’

‘Hoe gaat het met jou?’

Julian haalde zijn schouders op.

‘Alsjeblieft, we hebben alvast een biertje voor je klaargezet,’ zei Charlotte. Ze giechelde. ‘Je hebt een paar rondjes in te halen.’

‘Dat idee had ik al.’ Anna ging zitten en nam een grote slok van haar biertje.

‘Heb jij geld bij je?’ vroeg Wouter.

‘Ja. Hoezo?’

Wouter wees op een aantal muntstukken die voor hem

op de bar lagen. 'Dat is alles wat we hebben. Tien euro en vijfenveertig cent.' Hij grijnsde. 'Vergeten geld te pinnen. Kan jij de rest voorschieten? Anders moet iemand nu naar een pinautomaat.'

'Hoeveel?'

'Wat heb je?'

'Vijftig euro of zoiets. Maar--'

'Geweldig. Je krijgt het maandag weer terug.'

'Dat zal wel.' Anna dacht aan de vorige keer dat ze geld had voorgesloten. Ze moest het nog steeds terugkrijgen. Wouter wenkte de barman. 'Vier whisky alsjeblieft. Zet maar op onze rekening.'

Julian pakte een pakje sigaretten, zonder filter, uit de zak van zijn overhemd. Het vlammetje van de aansteker wierp een geel licht op zijn gezicht.

'Je rookt toch niet?' zei Anna verbaasd.

Julian boog zich naar Anna toe, met zijn hand op de bar om zich in evenwicht te houden. 'Wat?'

Anna herhaalde haar vraag, luider ditmaal. Julian keek haar met een nietszeggende blik aan. 'Dat was vroeger,' zei hij. 'Er zijn wel meer dingen veranderd, nietwaar?'

'Ja,' zei Charlotte. 'Maar daar hoeven we het nu niet over te hebben.' Ze glimlachte. 'Ik heb iets bij me. Als jullie tenminste ook willen.'

'Wat dan?' vroeg Wouter.

Charlotte haalde een doosje uit haar zak. Ze keek bijna triomfantelijk toen ze het dekseltje opende.

'Jezus, pillen,' riep Wouter. Zijn ogen puilden bijna uit. 'Hoe kom je daaraan?'

'Niet zo hard,' siste Charlotte. 'Het hele café hoeft dit niet te weten.' Ze keek om zich heen; niemand besteedde aandacht aan hen. 'Doet het er wat toe waar ik ze heb gekocht? Ik heb voor iedereen één pil. Nou, willen jullie?'

‘Wat is het?’ vroeg Julian.

‘Een verrassing. Maar je schijnt er echt van uit je dak te gaan. Het is goed spul, dat heeft de jongen beloofd van wie ik ze heb gekocht.’

Julian zweeg een moment. ‘Ach, wat de hel ook,’ zei hij ruw. ‘Geef mij maar zo’n pil. Verrotter dan dit kan mijn leven toch niet worden.’

Charlotte knikte. ‘Goed. Wie wil er nog meer?’

‘We hebben gedronken,’ zei Anna. ‘Je moet niet drinken bij pillen.’

‘Hoe weet jij dat nou?’ snoof Wouter. ‘De enige pil die jij ooit hebt geslikt is waarschijnlijk een aspirientje. Ik doe mee.’

Charlotte gaf Wouter en Julian onder de bar het pillendoosje. Het waren gladde, roze tabletten, net snoepjes. Opeens vond Anna het zo kinderachtig om als enige te weigeren. En wat kon één pil nu schelen?

‘Geef mij er ook maar eentje,’ zei ze onverschillig.

Wouter spoelde met een grote slok whisky zijn pil weg.

Julian en Charlotte volgden zijn voorbeeld. ‘Misschien gaan we vannacht dood, maar dan wel met z’n allen,’ zei Charlotte grinnikend. ‘Kom op, Anna, nu jij nog.’

Anna deed haar ogen dicht en slikte de pil door. Ze voelde het tabletje door haar slokdarm naar beneden glijden, en toen was het weg. Ze was bijna trots op zichzelf.

Even zwegen ze alle vier. Toen keken ze elkaar grijnzend aan. Wouter sloeg de rest van zijn whisky in één keer achterover. ‘Op de vergetelheid, bondgenoten. Dat het maar een mooie trip mag worden.’ Hij draaide zich naar de barman. ‘Nog vier whisky, en maak er maar dubbele van.’

Julian stak een sigaret op en zei: ‘Ik ga maandag weer naar school.’

Er viel een stilte, die door Wouter werd verbroken. 'Wat goed, man. Fijn dat het weer wat beter met je gaat. We hebben—'

'Nee,' onderbrak Julian hem. 'Het gaat niet beter met me. Maar ik word thuis gek. Wisten jullie dat mijn moeder tijdelijk is gestopt met werken, zodat ik niet alleen ben? Ik heb gewoon een babysitter.' Hij lachte hard.

'Wat rot voor je,' zei Charlotte. Haar pupillen waren opeens zo groot geworden dat de kleur van haar ogen zwart leek.

Anna nam een slok van haar whisky. Het glas voelde vreemd en zacht aan, alsof het van rubber was. Ze moest even grinniken en was lichtelijk verrast door het geluid van haar eigen lach. Het klonk hoog en ver weg.

Julian boog zich naar voren om zijn sigaret op de rand van de asbak te leggen. 'Ik mis haar zo,' zei hij abrupt. 'Godverdomme. Missen jullie haar ook?'

'Misschien moet je nu maar stoppen met drinken,' zei Wouter. 'Het is logisch dat het allemaal wat te veel voor je wordt, het is ook zo kortgeleden.'

Julian snoof. 'Wat loop je toch uit je nek te lullen?' zei hij afgemeten. 'Ik vroeg of jullie Tessa ook zo missen. Nou, kan iemand nog antwoord geven?'

Anna's hoofd bonkte van de whisky. Of van de pil. Dat wist ze eigenlijk niet. 'Iedereen mist haar,' zei ze met een dikke tong.

'Ja, 'tuurlijk.' Julian keek haar strak aan. 'Weet je, toen het net was gebeurd, gaf ik mezelf de schuld van Tessa's dood. Maar dat doe ik nu niet meer. Ik hield zoveel van haar.' Er verscheen een verwrongen, bijna hysterische uitdrukking op zijn gezicht. 'Jij hebt haar vermoord!' schreeuwde hij opeens terwijl hij naar Anna wees. 'Het is allemaal jouw schuld!'

Anna staarde Julian met halfopen mond aan. Zijn ogen

draaiden woest weg en hij bleef maar naar haar schreeuwen.

'Jezus,' riep Wouter geschrokken uit. 'Wat zit er in die pillen? Hij flipt helemaal.'

'Je moet je bek houden,' gilde Julian. 'Jij bent net zo goed schuldig. Ben je dat soms vergeten? Jullie spannen allemaal tegen me samen.'

Wouter sprong overeind en pakte Julian bij zijn schouders beet. 'Je weet niet wat je zegt,' snauwde hij.

Julian kwam van zijn kruk. Hij wankelde en hief dreigend zijn hand op naar Wouter.

'Is het nu afgelopen?' kwam Charlotte hard tussenbeide.

'Dit gaat nergens over. Julian, doe alsjeblieft geen dingen waar je later spijt van krijgt.'

Julian kneep zo'n tien seconden lang zijn ogen samen.

Toen verzachtte zijn gezicht opeens, alsof hij wakker werd uit een diepe droom. 'Je hebt gelijk,' zei hij mat.

'Sorry, ik liet me even gaan. Ik weet niet wat me bezielde.' Hij keek Anna aan. Er lag een aan wanhoop grenzende uitdrukking op zijn witte gezicht. 'Het spijt me. Ik meende het niet.'

'Dat weet ik,' probeerde Anna zo kalm mogelijk te zeggen. Haar hart bonkte luid in haar oren. 'Het maakt niet uit. Echt niet.'

Charlotte sloeg een arm om Julians schouders en zei zacht: 'Misschien kan je beter naar huis gaan.'

Hij staaarde haar wezenloos aan.

'Je mag best blijven, lieverd,' zei ze. 'Maar volgens mij zit je er helemaal doorheen. Het is allemaal ook zo verschrikkelijk klote.'

Julian knikte. 'Het is inderdaad beter dat ik ga,' antwoordde hij schor. Hij mompelde een vage afscheidsgroet en liep weg.

Anna vertrok een half uur later. Ze voelde zich nog steeds afschuwelijk na Julians woedeuitbarsting. Ze pakte haar fiets en besloot te gaan lopen. De stoep leek onder haar voeten te golven. Ze haalde diep adem en probeerde de opkomende misselijkheid te negeren.

Het gebeurde zo onverwacht, dat Anna geeneens kon gillen. Iemand trok haar dicht tegen zich aan in een steegje. Haar fiets viel op de grond.

‘Ik heb op je gewacht,’ zei een stem in haar oor.

Haar hart stond stil en ze proefde een bittere smaak in haar mond, maar toen herkende ze hem opeens. Het was Julian!

‘Klootzak,’ schold ze. Maar het klonk zwak en beverig, zo geschrokken was ze.

Hij sloeg zijn armen nog steviger om haar middel. ‘Niet liegen, Anna,’ fluisterde hij. ‘Je vindt me helemaal geen klootzak. Dacht je dat ik niet wist wat je voor me voelde?’ Anna’s wangen brandden. ‘Ik weet niet waar je het over hebt.’

Julian streek met zijn vingertoppen langs haar lippen. ‘Misschien moet ik het je dan laten zien.’

Hij boog zijn hoofd naar voren.

Anna wist wat er ging gebeuren, maar ze was niet in staat iets te doen.

Julian zoende haar. Eerst langzaam en voorzichtig, maar toen steeds harder en ruwer.

‘Nee,’ gilte Anna opeens. Ze worstelde zich los en duwde Julian van haar weg. ‘Dit wil ik niet.’

Hij keek haar zonder enige uitdrukking aan. ‘Beetje laat om spijt te hebben, vind je ook niet?’ Hij begon keihard te lachen. ‘Ik wist wel dat je me nog een keer zou zoenen. Wat zou Tessa hiervan hebben gevonden? Ze vertrouwde je volledig.’ Zijn lach kaatste tegen de hoge muren van het steegje, en klonk hol en hysterisch. Op-

eens begon hij te huilen. Zijn schouders schokten en hij trapte tegen een regenpijp. 'Laat me alleen,' zei hij schor. Toen ze geen aanstalten maakte om weg te gaan, schreeuwde hij: 'Rot toch op, saaie trut.'

'Je bent hartstikke gek!' riep Anna en ze drukte haar handen tegen haar oren. Hoe had dit kunnen gebeuren? Tessa was pas een paar weken dood en zij had met haar vriend staan zoenen! Ze haatte Julian, maar zichzelf nog meer.

Anna griste haar fiets van de grond en rende – half struikelend – uit de steeg.

'Vlucht maar,' riep hij haar na. 'Maar vergeet vooral niet jezelf ook de schuld te geven.'

Anna reed haar straat in. De ramen van hun huiskamer waren verlicht. 'O jee,' zei ze hardop. 'Mijn ouders zijn thuis.' Ze zette haar fiets weg en liep onvast naar de voordeur. De warmte van de hal sloeg in haar gezicht, muf en klam. Een bittere golf maagzuur kwam in haar keel omhoog. Anna kokhalsde en rende naar de wc. Ze hing over de toiletpot en kotste tot er niets meer in haar maag zat om uit te spugen. Alles deed pijn. Haar hoofd, keel, ogen. Toen ze opkeek zag ze haar vader achter zich in de deuropening staan.

'Wat gebeurt hier allemaal?'

'Niets,' zei Anna zonder veel hoop dat haar vader het hierbij zou laten. 'Ik moest maar eens naar boven gaan.' 'Je moest eerst maar eens uitleggen wat er aan de hand is,' zei haar vader op vlakke toon. Hij wreef met zijn vingers over zijn slapen.

Anna liet haar gezicht in haar handen zakken. 'We hebben wat in een café gedronken.'

'Dat ruik ik,' zei haar vader afkeurend. 'Kijk me eens aan.'

'Waarom?'

Haar vader pakte haar kin beet en draaide haar hoofd naar zich toe. 'Verdorie, Anna, wat heb je nog meer voor rommel gebruikt? Je pupillen zijn helemaal verwijd.' Zijn stem balanceerde tussen wanhoop en woede. De wanhoop won. 'Zo ken ik je niet meer. Misschien moet je maar eens met een dokter gaan praten.'

'Je begrijpt het niet,' schreeuwde Anna. 'Niemand begrijpt me.'

'Anna, je hebt iets afschuwelijks meegemaakt. Het is geen schande als je dat niet alleen kan verwerken.'

'Maar ik...'

'Wat je nu ook wilt zeggen, ik wil het niet horen,' zei hij. 'Ik bel maandag meteen de huisarts. Geloof me, Anna, het is voor je eigen bestwil.'

Anna keek naar zijn ingevallen gezicht. Het stond strak en zorgelijk. Ze stond op. 'Het spijt me,' fluisterde ze en ze begon te huilen. 'Het is allemaal mijn schuld.'

Hoofdstuk 16

De vrouw tegenover Anna keek haar ingespannen aan. Anna wendde haar blik af en keek naar buiten. Door het raam zag ze het zachte, ontluikende groen van de bomen. De zon scheen en het was prachtig lenteweer. Maar zij zat binnen bij Vera Feijt, psychotherapeut, voor een intakegesprek. Het was een saai, onopvallend kantoor met grijze vloerbedekking, twee leren stoelen, een glazen tafeltje en een grote vingerplant, die in de hoek van de kamer stond.

Anna had haar vrijdagmiddag liever op een andere manier doorgebracht. Maar haar vader had meerdere malen benadrukt hoe aardig het wel niet was dat ze binnen een week kon langskomen. Ze streek met haar handen over de stof van haar oranje rokje en zuchtte. Het was een afschuwelijke week geweest. Ze had geprobeerd niet aan Julian te denken, maar op de gekste ogenblikken dook hij in haar gedachten op. Ze werd dan zo boos op zichzelf. Ze wilde aan Tessa denken, en niet aan die stomme rotvriend van haar. Julian had haar die maandag op school niet eens begroet. Ook de rest van de dagen had hij haar genegeerd. Hij was afwezig en in zichzelf gekeerd geweest.

‘Laten we bij het begin beginnen,’ zei Vera Feijt.

Anna schrok op en keek de vrouw aan.

‘Waarom ben je hier?’ Ze had een smal, streng gezicht en

een keurig geföhnd kort kapsel. Onder haar bruine jasje droeg ze een gekreukelde witte blouse. Anna vond haar er net zo saai en onopvallend uitzien als haar kantoor.

‘Ik weet eigenlijk niet zo goed wat ik hier doe,’ antwoordde Anna. ‘Mijn vader heeft dit geregeld. Het was niet mijn idee.’

Vera Feijt leunde een beetje naar voren in haar stoel. ‘Dus jij vindt het niet nodig?’ zei ze kalm. Ze keek op haar horloge. ‘Voor mij hoeft je het ook niet te doen. Anders stoppen we toch gewoon? Ik heb nog genoeg andere dingen te doen.’

Anna dacht aan haar vader. Hij zou het niet leuk vinden als ze nu al thuis kwam. Ze haalde diep adem. ‘Mijn beste vriendin heeft zelfmoord gepleegd.’

‘Dat is niet niks. Voor veel mensen zou dat een goede reden zijn om hier te zitten.’

‘Ja? Denkt u dan dat ik gek ben?’

Vera Feijt lachte. Het maakte haar gezicht opeens vriendelijk en mooi. ‘Nee, natuurlijk niet. Niemand die hier komt is gek. Ik ben psychotherapeut, geen psychiater. Ik help mensen alleen bij het oplossen van een probleem.’

‘Oh,’ zei Anna. Ze voelde zich een beetje opgelaten.

‘Waarom vertel je niet hoe je vriendin heette?’

‘Tessa.’ Anna merkte dat haar stem trilde.

‘Ga verder.’

‘Ze is in maart in een bouwput gesprongen en heeft haar nek gebroken.’

Vera Feijt knikte en bleef Anna aankijken.

‘Vindt u dat geen stomme manier om dood te gaan?’

Anna voelde haar ogen prikken. Ze dwong zichzelf verder te spreken. ‘De laatste keer dat ik haar zag was de middag voor haar dood. We zouden ’s avonds wat gaan drinken. Samen. Ze is nooit op komen dagen. Waarschijnlijk was ze toen al dood.’

Anna veegde haar ogen af aan haar mouw. 'Ik kan nog steeds niet geloven dat ik haar nooit meer zal zien, snapt u wel?' Ze haalde haar neus op.

Vera Feijt gaf haar een zakdoekje uit een grote doos die op het glazen tafeltje stond.

'Ik denk steeds dat ik iets had moeten doen om haar tegen te houden,' riep Anna. Ze snoot haar neus wanhopig in het zakdoekje. 'Dan was het misschien niet gebeurd. Maar ik wist niet wat ze van plan was. Ik wist het echt niet.' De tranen stroomden nu over haar wangen.

'Luister eens even, Anna,' zei Vera Feijt. 'Deze gedachten zijn heel normaal na een zelfmoord van een dierbare. Je probeert een verklaring te vinden, je voelt je verantwoordelijk voor wat er is gebeurd. Maar Tessa heeft hier zelf voor gekozen. En Tessa is dood. Het gaat nu om jóú. Je moet jezelf toestaan te rouwen.' Haar stem was zacht. 'Je moet niet blijven piekeren over het waarom.'

'Ik had haar nog zo graag allemaal dingen willen zeggen. Het is zo oneerlijk.' Anna's woorden kwamen er hakkelend uit. 'Soms doe ik net alsof ze er nog is en dan praat ik met haar. Als ik mijn ogen dichtdoe, dan zie ik haar gezicht. Stom, hè?'

'Nee, helemaal niet,' zei Vera Feijt warm. 'Dat heet verdriet. De dood is jammer genoeg geen toneelstuk dat je kunt regisseren. Maar het kan wel helpen om te praten over de dingen die je nog graag tegen haar had willen zeggen.'

'Ja?'

'Ja. Maar het heeft tijd nodig,' zei ze. 'Het gaat niet vanzelf. En ik zou het een volgende keer ook graag willen hebben over de band die jij en Tessa hadden. Dat lijkt me nuttig. Je moet eerst onder woorden kunnen brengen wat je mist voordat je het een plek kunt geven.'

Anna dacht na over haar woorden.

'Oké,' zei ze na een tijdje.

'Dat betekent dat je nog een keer wilt komen, Anna?'

'Ja,' knikte ze.

'Fijn. Dan zie ik je volgende week vrijdag om dezelfde tijd.'

Anna fietste zo hard naar huis dat haar wangen gloeiden en ze steken in haar zij voelde. De lucht was helder en prachtig lichtblauw. Toen ze thuiskwam voelde ze zich voor het eerst in weken wat beter.

Tijdens het avondeten vroeg haar vader hoe het die middag was geweest. Er lag een gespannen uitdrukking op zijn gezicht.

'Oh, prima,' antwoordde Anna. 'Ze was eigenlijk wel aardig.' Ze schepte nog wat spaghetti op, met extra veel saus. 'Lekker gekookt, mam.'

Haar vader trok zijn wenkbrauwen op en wisselde snel een blik met haar moeder.

'Nee, echt, ik meen het. Het was vanmiddag best te doen.' Ze grinnikte. 'Ik had het ook niet verwacht. En jullie zo te zien ook niet.'

'Nee, eerlijk gezegd niet,' zei haar vader. Zijn gezicht ontspande en hij lachte. 'Ga je dan nog een keer naar haar toe?'

'Ja, waarschijnlijk wel.' Anna stond op en zette haar bord in de gootsteen. 'Zal ik helpen afwassen?'

'Dat lijkt me een geweldig idee,' zei haar moeder lachend. 'We hadden je al jaren geleden naar die vrouw moeten sturen.'

Hoofdstuk 17

'Je gaat naar een psycholoog!?' riep Charlotte.

'Ja, maar dat hoeft niet iedereen te weten,' antwoordde Anna geërgerd. Ze deed haar schoolboeken in haar tas. Het was woensdagmiddag en het laatste lesuur was afgelopen.

'Waarom heb je dat maandag niet direct verteld?' zei Charlotte op een zeurderige toon. Ze trok haar zwarte T-shirt over de rand van haar wijde, zwarte broek. 'Ik ben toch je vriendin?'

'Nou gewoon, het leek me niet belangrijk. En je weet het nu toch?'

'Hmm,' bromde Charlotte. Ze gooide haar tas over haar schouder en keek Anna peinzend aan. 'Moet je dan op een bank liggen?'

Anna rolde met haar ogen. 'Nee, ik zit gewoon op een stoel. Het stelt echt niks voor. Het moest van mijn vader.'

'Waar hebben jullie het dan over?'

'Over van alles,' zei Anna kortaf. 'Kunnen we er nu over ophouden?'

'Best,' zei Charlotte. 'Je gaat gewoon naar een psycholoog. Het klinkt eigenlijk wel interessant, lekker Amerikaans.'

'Charlotte!'

'Sorry,' zei ze grinnikend. 'Ik zal er niet meer over beginnen.'

Anna nam afscheid van Charlotte en pakte haar fiets. De aprilzon was al aardig sterk en Anna trok haar spijkerjasje uit. Ze droeg een kort, geruit jurkje met daaronder een gestreepte panty met hoge laarzen. Een verkoelend windje streek over haar blote armen en diep in gedachten verzonken fietste ze naar huis. Ze was halverwege toen ze opeens haar naam hoorde.

‘Anna!’

Ze keek op en remde.

‘Anna Verkoos! Hier.’

Ze draaide zich om in de richting van de stem en zag een man aan de overkant van de straat naar haar zwaaien. Het duurde een paar seconden voordat Anna hem herkende. Het was de jonge politieagent die haar het nieuws van Tessa had verteld. Anna wist nog dat hij Hugo heette.

Hugo stak de straat over en hij liep naar haar toe. De vorige keer dat Anna hem had gezien, had zijn gezicht zorgelijk gestaan. Nu glimlachte hij ontspannen. Hij gaf haar een hand die warm en stevig aanvoelde. ‘Wat een toeval dat ik je nu tegenkom. Je stond op mijn lijstje om vandaag te bellen. Zin in een kop koffie?’

Anna was even verrast door zijn uitnodiging, maar haalde toen haar schouders op. Waarom ook niet, ze had toch niks beters te doen.

Ze liepen naar een beschut terras. Anna zette haar fiets weg en ging bij Hugo aan tafel zitten. Hugo bestelde een koffie en Anna een cola light. Toen hun bestelling was gebracht, vroeg Hugo vriendelijk: ‘Hoe gaat het nu met je?’

‘Gaat wel.’

Hij hield zijn hoofd een beetje schuin. ‘Het moet verschrikkelijk zijn om een vriendin te verliezen op deze leeftijd. Oude mensen moeten doodgaan, jonge mensen

moeten leven. Het lijkt zo oneerlijk als dat anders loopt.’
‘Ze heeft het zelf gewild.’

Hugo’s gezichtsuitdrukking veranderde niet toen hij zei: ‘Dat denk ik niet.’

Anna keek hem verbaasd en wat geschrokken aan. ‘Ja, maar, jullie zeggen zelf...’

Hugo hief zijn handen op en maakte een vermoeid gebaar. ‘Ja, ik weet wat we hebben gezegd. *De meest waarschijnlijke optie is zelfmoord.* Ik geloofde daar zelf eerst ook in. Alles wees erop. Maar de waarheid is dat we het nooit zeker hebben geweten.’

Hij zweeg een tijdje.

‘Weet je, Anna,’ zei Hugo rustig. ‘Ik denk dat je vriendin geen zelfmoord heeft gepleegd. Er is iets wat me aan het twijfelen heeft gebracht. Ze had aarde onder haar nagels toen ze werd gevonden. Alsof ze naar alles heeft gegrepen wat ze maar kon vinden om haar val te breken.’

Anna werd opeens heel duizelig. Ze stak een sigaret aan en inhaleerde diep. Het kalmeerde haar een beetje. Hugo keek met een licht afkeurende blik naar haar sigaret, maar hij zei er niets van.

‘Je denkt dus nu opeens dat het een ongeluk is geweest?’ vroeg Anna en ze hoorde haar stem overslaan.

‘Ik heb niet gezegd dat het een ongeluk was,’ zei Hugo toonloos. Hij schraapte zijn keel. ‘Tessa is voor haar dood telefonisch bedreigd. Wist je dat Anna? Ze werd telefonisch bedreigd.’

‘Hè, wat?’ Anna hief haar hoofd op. Hugo’s ogen stonden serieus en bezorgd. Hij meende het! Hugo’s mond begon weer te bewegen; ze dwong zichzelf te luisteren. ‘Een paar dagen voor het ongeval kreeg Tessa opeens gekke telefoontjes. Ze heeft aangifte gedaan, alleen is dat toen – eh – niet helemaal serieus genomen door de dienstdoende agent. Hij heeft er wel een notitie van ge-

maakt, maar hij vond het niet nodig er een echt dossier van te maken. We krijgen zo vaak meldingen van vreemde telefoontjes. Meestal is er niks aan de hand. Tessa vond de boodschappen zelf ook eerder vervelend dan bedreigend. De agent die Tessa's aangifte had behandeld, besepte vorige week opeens dat er wel eens een verband zou kunnen bestaan tussen de telefonische bedreigingen en haar dood. Hij heeft ons direct ingelicht.' Hugo wachtte even voordat hij zei: 'Je snapt dat dit een heel ander licht op de zaak werpt.'

Stilte. Pijn. Chaos. Anna had het idee dat ze in het verkeerde verhaal zat. Ze deed haar ogen dicht en weer open. Hugo zat nog steeds tegenover haar en keek haar aandachtig aan. Dit was toch echt het goede verhaal. Tessa was telefonisch bedreigd. En niemand had daar aandacht aan geschonken. En nu was Tessa dood. Had Tessa haar de avond voor haar dood over die telefoontjes willen vertellen?

Hugo leunde voorover in zijn stoel. 'Gaat het?' vroeg hij bezorgd. 'Ik kan me voorstellen dat het nogal schokkend nieuws voor je moet zijn.'

Anna knikte. Het ging helemaal niet, maar ze was niet in staat haar verwarde gedachten onder woorden te brengen.

'Nadat we achter de telefoontjes zijn gekomen, hebben we nog wat onderzoek verricht op de plaats van het ongeval. Ik heb met een paar wandelaars op het bouwterrein gepraat. Veel mensen laten in de buurt van het bouwterrein hun hond uit. Sommige voorbijgangers wisten zich te herinneren dat er op de avond van Tessa's dood een auto heeft gestaan op het weggetje dat naar het bouwterrein leidde. Dat wijst er ook op dat Tessa misschien niet alleen was toen ze viel. Jammer genoeg wist niemand meer de precieze kleur of het merk van de auto.

En omdat het in maart zo hard heeft geregend, is het onmogelijk om nog een sporenonderzoek uit te voeren.'

Hugo's stem daalde toen hij zei: 'We hebben de zaak van Tessa weer geopend. Ik zal niet rusten totdat de waarheid boven tafel is. En daar heb ik jouw hulp ook bij nodig.'

'Hoezo?' vroeg Anna schor.

'We moeten weten wie er de avond van Tessa's dood bij haar was. Wat het extra lastig maakt is dat we niet weten naar wie we moeten zoeken. Het kan een bekende zijn, of een gestoord persoon die haar willekeurig heeft uitgezocht. In het laatste geval moeten we maar hopen dat we een goede aanwijzing kunnen vinden. We zijn nu begonnen met het natrekken van alle vrienden en bekenden van Tessa. Misschien zit daar iemand tussen die een reden zou kunnen hebben om haar te bedreigen.' Hij haalde een notitieblok uit de zak van zijn colbert en hij fronste zijn wenkbrauwen. 'Jullie schenen veel met een groepje vrienden op te trekken, niet? Eens kijken, ik heb Julian, Charlotte, Wouter. Zou iemand van hen gelogen kunnen hebben over de avond van Tessa's dood?' vroeg hij ernstig. Anna wist dat ze hem met open mond aankeek, maar het idee was ook zo absurd.

'Nee, niet dat ik weet.'

Hugo zette zijn ellebogen op het tafelblad en hij liet zijn kin op zijn handen steunen. 'Dat vermoedde ik al.' Hij gaf haar een knipoog. 'Daarbij hebben al je vrienden een keurig alibi. Julian en Wouter waren die avond samen in een café, wat wordt bevestigd door de eigenaresse van de zaak. Ze kon zich de twee jongens nog wel herinneren, ze schenen erg veel gedronken te hebben. En Charlotte was bij haar oma op bezoek in het verzorgingstehuis. Haar naam en handtekening staan op die datum in het gastenboek.' Hij leunde achterover in zijn stoel.

‘Maar jij Anna, waar was jij eigenlijk op die avond? Dat schijnt niemand te weten.’

Anna voelde dat ze een rood hoofd kreeg. Wat een idioote vragen.

‘Ik zat in café De Balie op Tessa te wachten. Ik was Tessa die middag in de stad tegengekomen, en we hadden afgesproken samen iets te gaan drinken. Ik heb twee uur op Tessa zitten wachten. Ze herinneren zich vast nog wel dat meisje dat zo alleen op een zaterdagavond aan de bar zat,’ beet ze hem toe.

‘Rustig maar, ik geloof je,’ zei Hugo grijnzend. ‘Het was meer een formaliteit dat ik het je moest vragen.’ Hij zweeg even. ‘Zeg Anna, is je die middag misschien ook iets vreemds aan Tessa opgevallen? Gedroeg ze zich bijvoorbeeld anders dan normaal? Elk detail kan van belang zijn in ons onderzoek.’

Anna hoopte dat ze niet ging blozen. Ze ging Hugo echt niets vertellen over die vreemde zoen tussen haar en Tessa. ‘Nee, eigenlijk niet,’ antwoordde ze zo nonchalant mogelijk.

‘Je hebt heel veel om Tessa gegeven, nietwaar Anna?’ Hugo keek haar peinzend aan.

Anna zweeg en staaarde naar haar handen.

Hij legde wat geld op de tafel en stond op. ‘Ik spreek je nog wel. Het beste, hè?’

Hij liet Anna compleet in verwarring achter op het terras.

Die avond droomde Anna over Tessa. Het was nacht en ze wandelde met Tessa over het bouwterrein. Tessa was in het zwart gekleed. Ze liep naar het randje van de bouwput en ze draaide zich om. Ze keek naar Anna. Haar gezicht was in de schaduw van de nacht. Anna dacht dat ze huilde; haar schouders schokten en er

klonk een zacht gesnik. Toen zag Anna dat er nog iemand was, die dicht bij de bouwput stond. Anna kon niet zien wie het was. Anna was bang. En ze werd nog banger toen die persoon naar Tessa liep. Zijn schaduw viel over Tessa. Plotseling klonk er een schreeuw en alles werd in duisternis gehuld.

Anna schrok wakker met een bonzend hart. Het was pas tegen de ochtend dat ze eindelijk weer in slaap viel. Dit keer zonder te dromen.

Ik kan me niet meer precies herinneren hoe het is gegaan. In een fractie van een seconde was het voorbij. Ze heeft niet eens geschreeuwd. Toch moet ze geweten hebben dat ze ging sterven. Niemand overleeft zo'n val. In films gillen mensen, vechten ze wanhopig voor hun leven. Maar Tessa ging zo onopvallend dood dat het bijna een teleurstelling was. Ik ben daarna in de bouwput afgedaald en gaan kijken. Ze lag op haar rug met haar ogen open, net alsof ze naar de hemel lag te kijken. Alleen hing haar hoofd in een vreemde, onnatuurlijke hoek op haar nek. Ik ben naast haar gaan zitten en ik heb haar hand vastgepakt. Ze voelde warm en zacht aan en ze zag er zo mooi uit. Opeens kon ik haar alles vergeven wat ze me had aangedaan. De pijn was voorbij. Er kwam een enorme rust over me heen. Al mijn donkere gedachten vloeiden uit mijn lichaam en ik kon alleen nog maar glimlachen. Wat was het lang geleden dat ik me zo goed had gevoeld. Ik ben blijven zitten totdat Tessa koud en stijf begon te worden. Toen ben ik weggegaan.

De dagen daarna waren vreemd en onwerkelijk. Het was alsof ik in een spannende film meespeelde waarvan alleen ik het einde wist. Toen ze me vertelden dat Tessa werd vermist, heb ik gehuild. Het kostte me helemaal geen moeite. Ik dacht gewoon aan iets zieligs, en de tranen bleven maar stromen. Het was zo verschrikkelijk mooi. Maar het was niks vergeleken met

het verdriet dat ik op haar begrafenis liet zien. Ik weet zeker dat iedereen naar me heeft gekeken. Als ik 's nachts niet kan slapen en uit het open raam van mijn slaapkamer kijk, dan denk ik daar nog vaak aan. De sterrenhemel lijkt dan opeens niet meer ver weg en ongrijpbaar, maar dichtbij en van mij. En nu is daar opeens die rechercheur. Hugo Koetsier. Hij kwam me vertellen dat Tessa waarschijnlijk geen zelfmoord had gepleegd. Dat ze telefonisch was bedreigd. Alsof ik dat niet wist. Ik had zo'n zin om hem te zeggen hoe het echt was gegaan. Dat had die slijmerige glimlach zeker van zijn gezicht gehaald. Maar ik heb me in weten te houden. Hij zei, op een bijna verontschuldigende toon, dat hij met iedereen moest spreken en dus ook met mij. Ik heb hem maar wat verteld over waar ik was op de avond van Tessa's dood. Hij slikte het gewoon. Ik had bijna medelijden met hem. Maar toch. Het lijkt wel alsof hij met zijn vragen over Tessa alles anders heeft gemaakt; alsof hij iets van me heeft afgenomen wat alleen van mij was. Vanavond voel ik weer voor het eerst het duister in mijn hoofd opkomen. Het is nu nog slechts een klamme, grijze nevel, maar ik weet wat het kan worden. En ik ben er bang voor.

Hoofdstuk 18

De volgende dag hadden ze het eerste lesuur gym. Het was nog fris, maar de heldere lucht beloofde een prachtige lentedag. De ochtendzon bescheen zwak het bedauwde sportveld. Ze gingen softballen en de gymleeraar deelde de gekleurde hesjes uit aan de twee teams. Wouter, Julian, Charlotte en Anna hadden zich wat afgezonderd van de rest van de groep. Er lag een ongeloofige uitdrukking op hun gezicht.

‘Het stond op de voorpagina,’ siste Wouter. Het nieuws dat Tessa’s dood waarschijnlijk geen zelfmoord was geweest, had ook de pers bereikt.

Wouter zag er uit of hij een nacht niet had geslapen. Zijn ogen schoten nerveus heen en weer. ‘Is hij ook bij jullie geweest, die Hugo? Christus. Hij zei de gekste dingen: dat ze misschien was vermoord. Door een gek die haar telefonisch had lastiggevallen. Ik ging helemaal uit mijn dak. En toen ging hij ook nog vragen waar ik op de avond van Tessa’s dood was geweest. Dat is toch echt waanzin?’

‘Hij heeft mij precies hetzelfde gevraagd,’ zei Charlotte. Ze had haar armen over elkaar geslagen tegen de ochtendkou. Haar ogen waren rood. ‘Ik snap dat wel, ik bedoel maar – ze moeten gewoon dingen uitsluiten. Hij vroeg ook nog naar jullie.’

‘Ja,’ zei Anna, ‘die vraag stelde hij mij ook.’

‘Wat?’ Wouter wreef met zijn knokkels over zijn gezicht. ‘Ik ben verdomme geen crimineel. Ik heb nog nooit zo’n onzinnig verhaal gehoord. Tessa had gewoon geen zin meer om te leven en is gesprongen. Lullig, maar waar. Waarom kan niemand dat accepteren?’

‘Wouter!’ snerpte Julian. Hij keek Wouter aan met een strak en wasbleek gezicht.

Anna vond dat Julian er met de dag slechter ging uitzien. Het laatste nieuws over Tessa leek hem echt gebroken te hebben. Hij leek in niks meer op de jongen die haar in het steegje had getrokken.

‘Oh, sorry,’ zei Wouter en hij wendde zijn ogen af. ‘Ik dacht even niet na bij wat ik zei. Dit hele gedoe moet afschuwelijk voor je zijn.’

‘Die man doet gewoon zijn werk.’ Julians stem klonk hol en mat. ‘Ik hoop dat hij het oplost. Deze twijfel en onzekerheid is afschuwelijk.’ Er trilde een spiertje boven zijn oog. ‘Ik heb maandag trouwens een lunchafspraak met hem.’

‘Je doet maar wat je niet laten kunt,’ zei Wouter hard. ‘Maar waarom laat je het niet rusten? Tessa is dood, Julian. Het gaat nu om ons, hoe wij weer verder kunnen gaan met ons leven. Snap je dat?’

‘Stop,’ riep Charlotte uit. ‘O, God, o, God. Moet je ons horen. Tessa is misschien vermoord en wij maken rúzie. Zijn we gek geworden?’

‘Iedereen is gespannen,’ zei Anna zacht en ze probeerde te glimlachen. ‘Kom op,’ zei ze en ze trok haar hesje over haar sweater aan. ‘We kunnen nu toch niets doen. Volgens mij staat iedereen op ons te wachten. Het spel gaat beginnen.’

Anna bestudeerde een schilderij van een zonnebloem dat aan de muur hing bij Vera Feijt, de psychologe. Het

was warm en benauwd in het kantoor. Anna zat een hele tijd te zwijgen, terwijl ze bedacht hoe ze het moest vertellen. Uiteindelijk zei ze maar: 'Het is waarschijnlijk geen zelfmoord geweest.'

Vera Feijt keek haar alleen maar aan. Anna sloeg haar ogen neer en keek naar de zoom van haar spijkerbroek die over de punt van haar oranje gympen viel.

'Het is waarschijnlijk geen zelfmoord geweest,' herhaalde ze hulpeloos.

'Dat weet ik,' zei Vera Feijt. 'Ik heb erover in de krant gelezen.'

Anna beet op haar onderlip. 'Ik hoopte al die tijd zo dat het geen zelfmoord was. Maar nu kan ik me dat niet meer voorstellen. Dit is nog veel erger, nog veel oneerlijker.'

'Oneerlijk voor jou?'

'Nee, nee! Voor Tessa.' Anna voelde haar ogen dik worden en haar keel samenknijpen.

'Hoe bedoel je, Anna?'

'Met zelfmoord had ze tenminste nog zelf willen doodgaan. Maar nu heeft iemand anders misschien voor haar besloten dat ze niet meer mocht leven. Dat is zo oneerlijk. Dat heeft ze niet verdiend. Dat—'

'Luister eens even, Anna,' sprak Vera Feijt kalm. 'Niemand verdient het om dood te gaan. Je verdient alleen het recht om te leven bij je geboorte. Voor bepaalde tijd, want mensen gaan nu eenmaal dood. Maar de vraag naar het waarom leidt alleen maar af bij het verwerken van je verdriet. Misschien was het zelfmoord. Misschien een ongeluk. En misschien moord. Maar in alle drie de gevallen is Tessa dood. En dat moet je gaan accepteren. Begrijp je dat?'

'Maar ze kan toch niet zomaar vermoord zijn?' zei Anna schrill. 'Wie zou Tessa nu willen vermoorden?'

'Waarom vertel je niet wat meer over Tessa en de band die jullie samen hadden?' zei ze glimlachend.

'Tessa was mijn beste vriendin.' Anna gooide een wirwar aan herinneringen naar buiten. Hoe ze Tessa had leren kennen, wat ze samen hadden gedaan, hoe ze er uit had gezien. Anna's wangen gloeiden.

'Ze was heel bijzonder voor je, nietwaar Anna?'

Anna knikte.

'Wat voelde je precies voor haar?' vroeg Vera Feijt rustig.

'Hoe bedoelt u? We waren vriendinnen.' Anna verschoof op haar stoel.

'Natuurlijk,' zei ze vriendelijk. 'Maar je hebt verschillende vormen van vriendschap. Mijn werk is om te zoeken naar de juiste patronen. Sommige vriendschappen zijn heel intens.' Ze hield haar hoofd een beetje schuin en glimlachte. 'Heb je een vriendje?'

'Nee,' antwoordde Anna stuurs. *Ik heb alleen twee keer met de vriend van Tessa gezoend, dacht ze, goede vriendin ben ik, niet?*

'Is er wat, Anna? Je schijnt de vraag niet prettig te vinden.'

Anna ging rechtop zitten. Ze zag het gezicht van Vera Feijt dat haar vriendelijk maar vastberaden aankeek, alsof ze nog uren de tijd had om op Anna's antwoord te wachten. En opeens kon het Anna niks meer schelen. Ze dacht niet meer na en begon met vertellen. Over Julian. En dat ze twee keer hadden gezoend. De stroom woorden klonk net zo verward als Anna zich voelde. Zo nu en dan stopte ze even en veegde ze de tranen van haar wangen.

'Nu weet u het dus,' zei ze uiteindelijk. 'U zult het wel ontzettend stom van me vinden.'

Het bleef even stil.

'Ik vind het niet handig van je.' Haar stem was zacht. 'Maar we doen allemaal wel eens dingen die geen schoonheidsprijs verdienen. Ik ben juist blij met je openheid, Anna. Dat moet niet gemakkelijk voor je zijn geweest.'

Anna huilde nu erg. 'U houdt toch wel uw mond hierover?'

'Het is niet aan mij om dit soort dingen te vertellen,' zei Vera Feijt. 'Het gaat mij er alleen om dat jij jezelf leert begrijpen. De dood van je vriendin is een traumatische ervaring, en het zoenen met haar vriend maakt alles nog complexer en verwarrender.' Ze zweeg en keek Anna aan. 'Ben je verliefd op hem?'

'Nee,' riep Anna. 'Of ja. Of ik bedoel, hij is heel aantrekkelijk... Maar ik zou echt niks met hem willen beginnen. Hij is soms nogal... vreemd.' Ze staaarde naar haar handen die in haar schoot lagen. 'Ik zou vooral willen dat ik nooit met hem had gezoend.'

'Weet je, Anna,' zei Vera Feijt. 'Die kussen zijn niet goed geweest. Maar dat betekent niet direct dat je vriendschap met Tessa slécht is geweest. Je moet die twee zoenen niet boven je vriendschap laten uitgroeien en al het goede laten overschaduwen. Probeer te begrijpen waarom je het hebt gedaan, leer ervan, maar houd dan op met piekeren. Je kan er nu toch niks meer aan veranderen.'

'Oké,' mompelde Anna. Ze zweeg een paar seconden. 'Maar ik vind het zo erg dat ik het nooit aan Tessa heb verteld. Ze was altijd zo eerlijk tegen mij.' Ze begon weer te huilen en haar woorden kwamen er hikkend uit. 'En nu kan ik het haar ook nooit meer vertellen. Sorry,' zei ze. 'Het lijkt wel of ik hier alleen maar kan huilen.'

'Je hoeft je niet te verontschuldigen,' zei Vera Feijt. 'Het

is juist goed dat je verdriet naar buiten komt.' Ze keek op haar horloge. 'Maar ik denk dat het voor vandaag wel genoeg is geweest, vind je ook niet Anna?'

Hoofdstuk 19

Later kon Anna niet meer precies vertellen hoe het was gebeurd. Ze fietste van het kantoor van Vera Feijt naar huis. Ze kon het gesprek niet uit haar hoofd zetten en lette niet op. En opeens raakte ze iets met haar fiets en viel ze op de grond. Er schoot een brandende pijn door haar knie. Ze probeerde overeind te krabbelen, maar ze lag onder haar fiets.

Er werd haar een hand toegestoken.

‘An-n-na? G-g-gaat h-het?’

Anna keek op. Haar mond zakte open. ‘Tom? Wat doe jij hier?’

Ze had na Tessa’s dood nooit meer aan Tom gedacht, laat staan dat ze hem ooit nog had gesproken.

‘D-dat k-k-kan ik b-beter aan j-j-jou v-vragen.’ Hij klonk wat verbaasd. ‘I-ik l-l-liep h-hier, en opeens f-fiets jij t-te-gen m-m-me aan. K-k-kom, l-laas m-me j-je h-h-helpen.’

Ze beet op haar lip toen hij haar omhoog trok.

‘D-doet h-het n-n-nog p-p-pijn?’ Er lag een bezorgde blik in zijn ogen.

‘Een beetje, maar dat gaat wel weer over.’ Anna zag een grote, rode schram over Toms wang lopen. ‘Oh, nee, heb ik dat gedaan? Wat afschuwelijk. Het spijt me.’

‘H-h-het m-maakt niet u-uit. I-ik v-voel er n-niks van,’ zei Tom en hij raakte even met zijn vingertoppen zijn gewonde wang aan.

Ze keken elkaar een tijdje aan.

Anna wist niet zo goed wat ze moest zeggen. Tom zag er moe uit. Onder zijn ogen lagen donkere kringen. Ze voelde zich opeens verschrikkelijk schuldig dat ze hem na Tessa's dood niet een keertje had gebeld. Ze was zo met zichzelf bezig geweest. Het moest afschuwelijk zijn om een zusje te verliezen.

'I-ik g-g-ga m-maar w-weer,' zei Tom. Hij staarde naar de punt van zijn schoen die rondjes over de stoep draaide. 'H-het b-beste. En f-f-fiets v-v-voorzichtig.'

Anna zag hem weglopen; een smal gebouwde jongen met gebogen schouders en hoofd.

'Nee, wacht even,' riep ze opeens.

'W-wat?' Tom draaide zich om.

'Heb je zin om iets met me te drinken? Ik trakteer. Dat is het minste wat ik terug kan doen.'

Tom fronste zijn wenkbrauwen. 'D-dat h-hoeft echt n-n-niet.'

'Dat weet ik, maar ik wil het graag.'

'N-nou, v-vooruit d-d-dan maar.' Hij haalde zijn schouders op. 'W-waarom o-ook n-niet?'

Ze liepen naar het park. De zon scheen door het bladerdak en wierp een zachtgroen, gefilterd licht op de brede paden. Het was druk. Het leek wel alsof het mooie weer iedereen naar buiten had gelokt. Anna en Tom zwegen, maar het was geen ongemakkelijke stilte.

Ze hadden geluk en vonden een vrij tafeltje op een terras dat aan de parkvijver lag. Het water was helder en blauw en zorgde voor een koel briesje.

'Wat wil je drinken?' vroeg Anna toen er een serveerster bij hun tafeltje halt hield.

'Ik l-lust w-wel een k-k-kopje t-thee.'

'Voor mij ook,' zei Anna. 'Met wat melk, graag.'

Ze stak een sigaret op.

'D-dat is s-s-slecht v-voor je.' Tom hield zijn hand boven zijn ogen tegen het zonlicht.

'Ik weet het,' verzuchtte Anna. 'Maar volgens mij loopt mijn gezondheid een groter gevaar op de fiets, zoals je hebt kunnen merken.'

Ze moesten beiden lachen.

Hun bestelling werd gebracht en Anna rekende af.

'D-dank j-je w-w-wel,' zei Tom.

'Graag gedaan,' antwoordde Anna grinnikend. Ze nam een slok van haar thee. 'Hoe gaat het verder met je?' vroeg ze.

'G-gaat w-wel.' Hij maakte een raar snuivend geluidje door zijn neus. 'H-het is w-wel eens b-b-beter g-g-ge-weest, veel b-beter z-z-zelfs.'

Anna knikte. 'Ja, dat snap ik. Stomme vraag, sorry.'

Tom schudde heftig met zijn hoofd. 'M-maakt n-n-niet uit.' Er verscheen een peinzende uitdrukking in zijn ogen. 'M-mis j-je h-haar e-erg?'

'Ja,' zei Anna zacht. 'Meer dan wat dan ook.' Ze zag Toms gezicht vertrekken. Wat flinker vervolgde ze: 'En dat de politie denkt dat het misschien geen zelfmoord was, dat is toch ook wat?'

'D-die H-hugo k-k-kwam ook b-bij o-ons. M-mijn m-moeder w-was d-daarna h-helemaal o-o-overstuur.'

'Jullie zullen haar wel heel erg missen.'

Tom wilde iets zeggen, maar hij kwam niet uit zijn woorden. Zijn gezicht liep rood aan.

'Je hoeft er niet over te praten,' zei Anna geschrokken.

'Ik snap heus wel dat het allemaal nog heel gevoelig ligt.'

Opeens zei Tom, verrassend vloeiend: 'Tessa m-mocht me niet zo.' Er verscheen een wanhopige, gepijnigde blik in zijn ogen.

Anna vond hem er hartverscheurend zielig uitzien. Ze pakte zijn hand beet, die als een gespannen vuist op tafel lag.

‘Ze mocht je echt wel, Tom. Maar misschien liet ze het wat minder blijken.’ Anna twijfelde aan de waarheid van haar woorden, maar dat liet ze niet aan Tom merken.

Tom zuchtte en ging rechtop zitten. ‘J-je b-bent aardig. D-dat h-h-had j-je echt n-niet h-hoeven z-z-zeggen. I-ik w-weet b-best w-wel wat T-t-t-tessa e-echt v-van m-me v-vond.’ Hij staaarde naar zijn kop thee.

Het was de eerste keer na Tessa’s dood dat Anna met een licht gevoel van irritatie aan haar vriendin dacht; ze had best wat aardiger tegen haar broer kunnen doen, zo’n slechte jongen was het niet.

‘H-h-hoe g-gaat h-het n-nu m-met jou?’ vroeg Tom.

‘Mwah, ook niet zo goed,’ zei Anna glimlachend. ‘Of eigenlijk, best wel klote zelfs.’

‘Z-ze h-h-had h-het altijd o-over j-jou t-thuis.’

Anna voelde haar maag samenknijpen. ‘Tja,’ zei ze snel. ‘We zagen elkaar ook bijna elke dag.’ Ze dronk haar kop thee leeg en veegde een pluk haar van haar voorhoofd.

‘J-je h-hebt m-m-mooi h-haar,’ zei Tom. ‘H-het is n-net g-g-goud in d-de z-z-zon.’ Hij bloosde licht.

‘Dank je wel,’ zei Anna vriendelijk. Ze dacht even na en schreef iets op het bonnetje dat voor haar lag. ‘Zeg, weet je Tom, hier is het nummer van mijn mobiele telefoon. Als je je een keer rot voelt, je mag me altijd bellen.’

Tom pakte het briefje van haar aan. Zijn hand trilde licht. Heftig stotterend zei hij: ‘I-i-ik h-h-heb n-n-nog n-nooit een t-t-t-telefoonnummer v-v-van een m-m-meisje g-g-gekregen.’

Een moment dacht Anna dat ze er geen goed aan had

gedaan om haar telefoonnummer te geven, maar toen zag ze Tom vrolijk naar haar knipogen.

'Ach, voor alles is er een eerste keer,' zei ze grijnzend.

'Nietwaar?'

Hoofdstuk 20

Anna had een prettige droom. Ze voelde zich gewichtloos en zweefde door een warme, donkere ruimte. Ze had nog uren in haar droom willen blijven, alleen drong er een schelle, harde pieptoon haar bewustzijn binnen. Anna kreunde en probeerde het geluid te negeren. Het gepiep hield op en ze zakte terug in haar slaapwereld. Toen begon het geluid weer, nu nog harder en overheersender. Anna opende haar ogen. Het was zondagochtend, acht uur volgens de wekker, en haar mobiele telefoon rinkelde onophoudelijk naast haar bed. Geïrriteerd nam ze op.

‘Hallo?’

‘Gelukkig, je bent wakker,’ klonk de stem van Charlotte snel en gejaagd.

‘Ja, nu wel,’ antwoordde ze kortaf. ‘Maar ik lag nog te slapen. Wat is er in ’s hemelsnaam zo dringend?’

‘Julian ligt in het ziekenhuis.’

‘Hè, wat?’ Anna ging rechtop zitten en stootte haar hoofd tegen het bedlampje. Ze vloekte.

‘Wat doe je? Ben je er nog?’

‘Sorry, er ging even wat mis,’ zei Anna schor en ze wreef met haar vrije hand over de blauwe plek die ze op voelde komen. ‘Maar zei je nou dat Julian in het ziekenhuis ligt?’

‘Ja, Wouter belde me net vanuit het ziekenhuis.’

‘Jezus. Is het érnstig?’

‘Waarschijnlijk niet. Maar ik heb maar heel even met Wouter gesproken. Hij klonk nogal overstuur.’ Charlottes stem haperde even. ‘Het was zo’n warrig verhaal. Maar als ik het goed begrijp zijn Wouter en Julian gisteravond samen wat gaan drinken. Het is behoorlijk laat geworden, met heel veel drank en zo, en toen is Julian geflipt.’

‘Wat is ‘ie?’

‘Geflipt, het werd hem gewoon allemaal wat te veel,’ zei Charlotte. ‘Tessa, dat gedoe met die Hugo. Hij schijnt compleet doorgedraaid te zijn en toen is hij Wouter aangevlogen. Ze hebben gevochten. Dat gelóóf je toch niet? Julian is met zijn hoofd op de stoep gevallen. Hij heeft een diepe hoofdwond en ze willen hem ter observatie in het ziekenhuis houden.’

‘Verdomme,’ riep Anna geschrokken. ‘Dit kan niet waar zijn.’

Charlotte lachte, hoog en kort. ‘Was dat maar zo. Wat een puinhoop, niet?’

‘Mag hij bezoek hebben?’

‘Daarvoor bel ik. We moeten ernaartoe. We kunnen Wouter niet alleen in dat ziekenhuis laten zitten. Hij was helemaal in de war.’

Anna stapte uit bed. ‘In welk ziekenhuis ligt hij?’

‘In het AMC.’

‘Geef me twintig minuten. Ik zie je voor het ziekenhuis, goed?’

Het was een frisse, maar zonnige ochtend. Charlotte stond voor de hoofdingang van het ziekenhuis op Anna te wachten. Ze ijsbeerde en zag er zenuwachtig en prikkelbaar uit.

Anna stak haar handen in de zakken van haar joggingbroek en liep naar haar toe.

‘Eindelijk, je bent er,’ zei Charlotte. Onrustig zocht ze in de zakken van haar vest. ‘Heb jij misschien sigaretten?’ ‘Nee, sorry. Ik ben meteen hierheen gefietst zonder iets mee te nemen. Ik heb me geeneens opgemaakt.’

Ze liepen door een grote draaideur naar binnen. Een warme luchtstroom sloeg in hun gezicht.

‘Zullen we iets voor Julian kopen?’ zei Charlotte. ‘Ik heb geld bij me.’

Anna haalde haar schouders op. ‘Best. Als er iets op dit tijdstip open is.’

Ze vonden in de hal van het ziekenhuis een kleine winkel die net zijn deuren opende. Ze kochten een bosje gele anjers in cellofaan. Anna vond de bloemen er troosteloos en goedkoop uitzien, maar het was in ieder geval beter dan een doos chocolaatjes of een idioot knuffelbeest.

Julian lag op de derde verdieping. Ze troffen Wouter in een zithoek aan het begin van de gang. Zijn hoofd steunde in zijn handen en hij staarde voor zich uit.

‘Hé, we zijn er,’ zei Charlotte zacht. ‘Gaat het een beetje?’ Wouter hief zijn hoofd op en hij keek hen verwaasd aan. ‘Oh, jullie zijn het.’ Over Wouters wang was een pleister geplakt en zijn lip was opgezwollen. In zijn haar kleefden opgedroogde restjes bloed.

‘Je ziet er afschuwelijk uit,’ zei Anna en ze omhelsde hem. Ze rook een zure, verschaalde alcohollicht.

Wouter probeerde te grijnzen. Zijn gezicht vertrok van pijn en hij wees naar zijn lip. ‘Dit is niks vergeleken met hoe ik me voel.’

Anna en Charlotte gingen naast hem zitten.

‘Hoe gaat het met Julian?’ vroeg Charlotte.

‘Hij heeft een grote wond op zijn achterhoofd die gehecht is,’ antwoordde Wouter mat. ‘Hij heeft nogal veel bloed verloren. Volgens de dokter bloedde hij als een

rund omdat hij stomdronken was. Hij mag vandaag of anders morgen waarschijnlijk weer naar huis. Zijn ouders zijn net weggegaan.'

'Hoe kon het gebeuren?' Anna zag Wouter in elkaar krimpen onder haar vraag. Ze legde een hand op zijn knie.

'Ik weet het niet, echt niet.' Hij schudde zijn hoofd. 'Het was zo absurd. We hadden wat gedronken en liepen naar huis. Op de een of andere manier kwam het op Tessa. Ik zei dat ik hoopte dat het snel voorbij zou zijn, of zoiets. Ik bedoel – het moet voor Julian afschuwelijk zijn dat de politie alles weer oprakelt. En toen sloegen de stoppen bij hem door. Zomaar opeens,' zei Wouter. 'Hij begon te schreeuwen en me te slaan. Ik heb hem afgeweerd, en toen struikelde hij en viel hij met zijn hoofd op de stoep.' Wouter hief zijn handen op. 'Ik neem hem niks kwalijk, maar ik maak me echt zorgen over Julian. Ik ben bang dat hij het niet meer aankan... nou, jullie weten wel wat ik bedoel.'

Ze knikten.

'Ik vind het echt onwijs klote voor je,' zei Charlotte. Ze zweeg even en vervolgde peinzend: 'Zeg, Wouter, heeft Julian misschien wat geslikt? De vorige keer ging hij ook helemaal door het lint van de pillen die ik had meegenomen.'

Wouter zei niets en staarde naar de grond.

'Oh, verdomme,' riep Charlotte, 'jullie hebben wat gebruikt. Waarom heb je hem niet tegengehouden?'

'Hij wilde niet luisteren. Hij had die dingen zelf bij zich, een hele hand vol, in alle kleuren van de regenboog. Ik heb geen idee wat voor rommel hij heeft geslikt.' Wouter begroef zijn gezicht in zijn handen. 'Het is allemaal mijn schuld, hè?'

'Doe niet zo gek,' zei Charlotte en ze sloeg haar armen

om Wouter heen. 'Natuurlijk is het jouw schuld niet dat Julian zichzelf naar de klote slikt. Ik vind het lief dat je hem nog zo in bescherming neemt.' Ze zuchtte. 'Laten we maar even bij Julian gaan kijken. Ga je mee?'

Wouters schouders zakten. 'Dat lijkt me geen goed idee. Hij wil me niet zien. Ik wacht hier wel even op jullie.'

Charlotte wierp een snelle, bezorgde blik op Wouter.

'We kunnen ook bij jou blijven als je dat liever wilt.'

'Nee, ga alsjeblieft. Het zal Julian goed doen om jullie te zien. Echt.'

'Je bent een schat,' zei Charlotte en ze gaf hem een zoen op zijn wang.

Julian deelde een kamer met een andere patiënt. Hij lag bij het raam. Zijn kamergenoot was een man van middelbare leeftijd die met een koptelefoon op tv keek en geen aandacht besteedde aan hun korte begroeting. Julian lag op zijn rug met zijn ogen gesloten. Over zijn voorhoofd liep een breed verband. Hij had een infuus in zijn arm en zijn huid zag er asgrauw en doorschijnend uit.

Anna wilde dat ze boos op hem kon zijn, maar ze voelde nu alleen maar medelijden. 'Hé, slaapkop, wij zijn het,' zei ze voorzichtig.

Julian opende zijn ogen. 'Hallo,' zei hij schor en hij probeerde te glimlachen. 'Wat fijn dat jullie konden komen.'

Hij kwam moeizaam overeind en duwde zijn kussen achter zijn rug.

Charlotte gaf hem het bosje bloemen. 'Voor jou. Hopelijk mag je snel weer naar huis.' Ze grijnsde wat schaapachtig.

'Goh, dank je wel, zeg. Hebben jullie die voor mij gekocht?' Hij leek geroerd en legde de bloemen op het tafeltje naast zijn bed.

'Doet het veel pijn?' vroeg Charlotte, wijzend op zijn hoofd.

‘Gaaf wel. Ze hebben me pijnstillers gegeven.’

Er viel een stilte.

‘Jullie hebben Wouter zeker al gesproken?’ zei Julian op-eens. Hij zei het op een kille, minachtende toon.

‘Ja,’ zei Anna.

‘Wat zei hij?’

Anna zag dat Charlotte haar een waarschuwend blik toewierp en ze zweeg ongemakkelijk.

Julian keek hen met samengeknepen ogen aan. ‘Ah, ik geloof dat ik wel kan raden wat hij heeft gezegd.’ Hij opende met zijn handen twee denkbeeldige aanhalings-tokens. ‘Die arme Julian is doorgedraaid. Hij wist niet meer wat hij deed, bla, bla. Waarschijnlijk heeft Wouter ook zijn diepste zorgen over mij met jullie gedeeld, niet-waar? Echt roerend, hoor.’

‘Julian!’ riep Charlotte.

‘Is het dan niet zo gegaan?’ vroeg Anna.

Julian gaf geen antwoord en staaarde naar buiten.

Anna zuchtte. ‘Wat is er in vredesnaam dan wel ge-beurd?’

Julian liet zijn hoofd hangen. Uiteindelijk zei hij zacht: ‘Het is gegaan zoals Wouter heeft verteld dat het is ge-gaan.’ Hij wreef met duim en wijsvinger in zijn ogen. ‘Ik ben moe.’

‘Oké, we gaan,’ zei Charlotte. Ze keek naar Julian die er aangeslagen uitzag. ‘Oh lieverd, je moet ook geen pillen meer gebruiken als je drinkt. Beloof je dat?’

‘Pillen?’ mompelde Julian verward. ‘Ach, natuurlijk.’

Hij trok een grimas en zei spottend: ‘Jullie hebben met Wouter gepraat, de beste vriend die een junk zich kan wensen.’

‘Hé, het maakt echt niet uit wat er is gebeurd,’ zei Char-lotte. ‘Het is ook zo’n rottijd voor je.’

Hij knikte. ‘Zeg, kunnen jullie nog wat voor me doen?’

‘Tuurlijk,’ antwoordde Anna. ‘Wat je maar wilt.’
‘Ik had maandagmiddag een afspraak met Hugo. Willen jullie aan Wouter vragen of hij die voor mij afzegt?’ Hij sloot zijn ogen. ‘Dat vindt hij vast niet erg.’

Hoofdstuk 21

Julian kwam op maandag uit het ziekenhuis. Charlotte had hem gebeld. Het was een kort gesprek geworden, had ze Anna verteld. Hij had suf en verward geklonken en Charlotte vermoedde dat hij onder de medicijnen zat. De dokter had tegen Julian gezegd dat hij een zware hersenschudding had en nog minstens een paar weken thuis moest blijven. Julian had beweerd dat hij geen bezoek mocht hebben.

Op vrijdagochtend zwaaide Anna haar ouders uit. Het was nog vroeg, en ze had snel een mouwloos, turkooizen topje met een roze en rood gestreept rokje en slippertjes aangeschoten. Ze huiverde in de frisse ochtendlucht.

‘Vind je het echt niet erg dat we twee weken weggaan?’ vroeg haar moeder terwijl ze haar koffer naar de taxi tilde. ‘We kunnen ook thuisblijven.’

‘Doe niet zo gek,’ zei Anna. ‘Deze vakantie hebben jullie al een jaar geleden geboekt. Jullie gaan bijna nooit samen weg, en al helemaal niet naar Kenia.’

Haar vader gaf haar een zoen. ‘Als er wat is, het telefoonnummer van ons hotel hangt op het prikbord.’

Anna grinnikte. ‘Ik red me wel. En nu opschieten, anders missen jullie je vlucht en kom ik te laat op school.’ ‘Eet je wel goed?’ riep haar moeder uit het raampje van de taxi. ‘Er ligt voor twee dagen eten in de vriezer. Je

hoeft het alleen maar op te warmen in de magnetron.’
‘Mam, alsjeblieft, ik ben geen kind meer.’

Haar moeder zei nog wat, maar de taxi reed weg. Anna hief lachend haar hand op en liep naar haar fiets.

‘Lekker, zeg, twee weken alleen thuis,’ fluisterde Charlotte. Ze hadden het laatste lesuur wiskunde en de leraar deelde een stapel nagekeken proefwerken uit.

‘Ja, dat vind ik ook,’ antwoordde Anna zacht. ‘Heb je misschien zin om vanavond bij me te slapen? Dan bestellen we pizza en breken we mijn vaders wijnvoorraad aan.’

Charlotte giechelde. ‘Goed idee. Als jij vanmiddag mee gaat naar mijn oma. Mijn moeder klaagt dat ik de laatste tijd nooit meer naar haar toe ga. Dus heb ik maar beloofd langs te gaan, maar ik heb er helemaal geen zin in.’ Anna kreunde. Charlottes oma zat in een verzorgingshuis.

‘Ah, toe,’ zei Charlotte smekend. ‘We hoeven niet lang te blijven. Of moet je vanmiddag weer naar die psycholoog?’

‘Nee, ze stond vanochtend op mijn voicemail om onze afspraak af te zeggen. Ze was ziek of zo. Ik ga nu volgende week donderdag.’

‘Mooi, dus je gaat mee?’

‘Kunnen jullie je aandacht voor één keer eens bij de les houden?’ onderbrak de leraar hen. Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik heb hier een vier voor jou,’ zei hij terwijl hij Anna haar proefwerkblaadje teruggaf. ‘En, Charlotte, meer dan een één voor de moeite kon ik jou niet geven.’ Anna bekeek haar proefwerk, dat met rode pen was volgeschreven. Weer een onvoldoende. Vorige week had er een envelop van school op de deurmat gelegen die geadresseerd was aan haar ouders. Ze had hem openge-

maakt. Het was een brief van de conrector. Ze maakte zich zorgen over Anna en haar resultaten. Ze wilde graag een afspraak met haar ouders maken. Anna had de brief naar haar kamer meegenomen en nog niet aan haar ouders durven geven.

Charlotte leek niet met haar cijfer te zitten. 'We pakken meteen na deze les de bus naar mijn oma. Ik vind het onwijs lief dat je meegaat.'

Anna knikte en stopte het proefwerkblaadje diep in haar tas.

Het was benauwd en warm in de bus. Anna en Charlotte zaten op de achterbank. Voor hen zat een groep jonge kinderen. Ze hingen over de leuning en schreeuwden luid naar elkaar. Een vrouw die bij hen hoorde, keek Anna en Charlotte met een vermoeide en verontschuldigde blik aan: 'We gaan naar het zwembad. Verjaardagspartijtje.'

'Dat vond ik vroeger zelf ook hartstikke leuk,' zei Charlotte vriendelijk. 'We hebben er geen last van, hoor.' Ze pakte een zak drop uit haar tas. 'Ook eentje?' vroeg ze aan Anna.

'Nee, dank je,' zei Anna. Ze had er nu al spijt van dat ze meeinging naar de oma van Charlotte. De bedompte lucht in de bus maakte haar misselijk.

'Ik maak me zorgen over Wouter,' zei Charlotte met een mond vol drop. 'Hij kan maar niet uit zijn hoofd zetten wat er die zaterdagavond is gebeurd. Hij neemt zichzelf van alles kwalijk, wat natuurlijk onzin is. Julian had nooit die troep moeten slikken.'

'Ja,' antwoordde Anna. 'Maar Wouter en Julian moeten het toch op een of andere manier gaan uitpraten. Ik hoop dat Julian dat ook inziet.'

De bus stopte. De vrouw en de kinderen stapten uit en

zwaaiden naar hen. Ze glimlachten en wuifden terug. De bus trok weer op. Anna wist zeker dat ze zou gaan overgeven als ze niet snel op hun bestemming waren.

‘Kunnen wij niet iets doen?’ vroeg Charlotte. ‘Misschien kunnen we Julian overhalen zijn excuses aan te bieden.’ ‘Ik denk dat we ons er beter niet mee kunnen bemoeien,’ zei Anna.

‘Waarschijnlijk schrikt Julian zich rot als hij hoort hoe slecht het met Wouter gaat.’

‘Ik weet het niet. Maar nogmaals, dit is iets wat ze samen moeten oplossen.’

‘Je hebt gelijk.’ Charlotte zuchtte en stond op. ‘We zijn er.’ De buitenlucht voelde heerlijk fris en koel aan. Anna haalde diep adem. Het verzorgingstehuis lag tussen de weilanden. Het was een prachtige, groene omgeving. Ze volgden over een smal wandelpad de bordjes met *Verzorgingstehuis De Eilanden*.

Bij de receptie tekenden ze het gastenregister en ze kregen een plastic badge waarop *Bezoeker* stond.

‘Wel dragen hè?’ zei het jonge meisje achter de balie ongeïnteresseerd.

Over een smetteloos schoon geboende linoleum vloer liepen ze naar de afdeling waar Charlottes oma zat. Anna had nog nooit zoveel oude, zieke mensen bij elkaar gezien. Ze wist niet zo goed hoe ze moest kijken. Anna voelde zich bijna schuldig dat ze nog jong was en een paar gezonde benen had.

De kamer van Charlottes oma was klein en bedompt. Er stond een ijzeren bed, een houten tafel met twee stoelen en een tv. Aan de muur hingen een paar foto’s en aanschijfskaarten. De tv stond hard aan en liet een natuurprogramma over haaien zien. Charlottes oma keek er niet naar; ze zat in een rolstoel voor het raam en stuurde naar buiten.

‘Dag omaatje,’ zei Charlotte luid. ‘Ik ben er weer en ik heb een vriendinnetje meegenomen.’ Ze draaide de rolstoel om en gaf haar oma een zoen.

Er kwam geen blik van herkenning in haar oma’s ogen. De oude vrouw keek Charlotte aan alsof ze haar voor de eerste keer zag. ‘Ik heb dorst,’ zei ze klagend en bijna kinderlijk.

‘Er komt straks iemand langs met wat te drinken, oma,’ babbelde Charlotte.

De oude vrouw leek gerustgesteld en ze liet haar hoofd weer hangen. Haar ogen draaiden glazig weg, naar een andere wereld waar zij alleen toegang tot had.

‘Ze is hartstikke dement,’ verklaarde Charlotte tegen Anna.

‘Wat rot voor je,’ zei Anna. Ze vond het een beetje gênant dat Charlotte haar dit vertelde waar haar oma bij zat, maar de oude vrouw leek de woorden niet te horen. ‘Ach, ze heeft het zelf niet meer door. Een jaar of twee geleden heeft ze haar geheugen verloren. Heel soms herkent ze me nog. Nietwaar, oma?’

De oude vrouw schrok op. ‘Blijf je deze keer wat langer? De vorige keer was je zo weer weg.’ Charlottes oma schudde met haar hoofd en ze begon te huilen. ‘Je was zo weer weg,’ jammerde ze.

‘U vergist zich, oma,’ probeerde Charlotte haar te troosten. ‘Ik heb de vorige keer de hele avond bij u gezeten. We hebben samen tv gekeken.’

Maar haar oma begon nog harder te huilen. Charlotte keek Anna vertwijfeld aan en drukte op het knopje naast haar oma’s bed. Een belletje klonk en er ging een lampje branden.

Er verscheen een vrouw van middelbare leeftijd in een wit uniform in de deuropening. Ze liep naar Charlottes oma en ging gehurkt voor haar zitten. ‘Uw kleindochter

is er. Dan moet u niet gaan huilen,' zei ze op een rustige, vriendelijke toon. 'Stil maar, er is niks aan de hand.' Charlottes oma stopte net zo plotseling met huilen als ze was begonnen. Ze keek de verpleegster glimlachend aan. 'Ik heb dorst.'

De verpleegster haalde een glas water met een rietje. De oude vrouw zoog gulzig de vloeistof op.

'Wat fijn dat je er weer bent,' zei de verpleegster tegen Charlotte. 'Je oma krijgt er echt wel wat van mee, hoor. Demente mensen registreren dingen op een manier die voor ons moeilijk te vatten is. Het verbaast me altijd als ze zich opeens toch weer bepaalde gebeurtenissen lijken te herinneren. Alsof ze goede en slechte dagen hebben.' Ze keek op haar horloge. 'Over een halfuurtje komen we met de lunch. Willen jullie misschien mee-eten?'

'Nee, dank u wel,' antwoordde Charlotte snel. 'We moeten nog wat andere dingen doen.'

Charlotte nam afscheid van haar oma. Bij de receptie leverden ze hun badge in. Het meisje achter de balie zat te telefoneren en keek hen niet aan.

'Moeten we niet uittekenen?' zei Anna wijzend op het gastenboek.

'Laat maar,' antwoordde Charlotte. 'Daar zijn ze nooit zo precies in. Ze vinden het volgens mij belangrijker te weten wie er komt, dan dat ze bijhouden wie er weggaat. Alleen een gek blijft hier langer dan nodig is.'

Charlotte stak buiten een sigaret op. Ze blies de rook nonchalant uit. 'Zo, dat hebben we ook weer gehad.'

Anna nam een trekje van Charlottes sigaret. 'Gek idee dat je hier ook was op de avond van Tessa's dood.' Ze zweeg even. 'Denk je daar ook aan als je bij je oma op bezoek bent?'

'Nee.' Charlotte schudde haar hoofd. 'Ik kom hier de laatste tijd ook niet meer zo vaak. Het is zo'n depressief

gedoe. Het is maar goed dat mijn oma het niet meer doorheeft.'

'Het moet verschrikkelijk zijn om je geen dingen meer te kunnen herinneren,' zei Anna. 'Alsof je hele leven in één klap niet meer bestaat. Je oma leek er ook zo van overtuigd dat je de vorige keer maar heel even bij haar was geweest, het arme mens.'

Charlotte keek haar aan. 'Heb je zin om te gaan winkelen?' zei ze opeens. 'Ik heb echt geweldige topjes bij de H&M gezien. We kunnen de tijd dat we ons nog wel iets kunnen herinneren maar beter zo goed mogelijk besteden, toch? Daar zou mijn oma het vast wel mee eens zijn geweest.'

Hoofdstuk 22

Het was buiten donker geworden. Anna had de kaarsen in de huiskamer aangestoken en nipte aan een glas wijn. Charlotte was naar de hal gelopen om de pizzakoerier open te doen.

Anna hoorde de voordeur dichtslaan en een brommer wegrijden.

'Ons diner is klaar.' Charlotte kwam grijnzend de kamer in met twee enorme kartonnen dozen. 'Eén pepperoni de luxe en één four cheeses.'

Ze gingen aan tafel zitten.

'Op ons,' zei Charlotte en ze dronk haar wijnglas in één teug leeg.

Anna volgde giechelend haar voorbeeld. Ze waren net aan hun tweede fles wijn begonnen, en Anna voelde zich lichtelijk aangeschoten.

Charlotte schonk hun glazen bij. Ze droeg een zwarte, wijde broek en een strak topje. Ze zag er ontspannen en stralend uit in het zachte licht van de kaarsen.

'Ik zag een foto van Tessa in je kamer staan toen ik daarnet mijn spullen bracht.' Ze nam een grote hap van haar pizza.

'Het is de foto van de rouwkaart,' zei Anna.

'Ah, ik dacht al dat ik hem herkende. Die foto heb ik thuis vast ook nog wel ergens liggen.' Charlotte veegde een sliertje gesmolten kaas van haar kin. 'Heb jij trouwens nog iets van die Hugo gehoord?'

'Nee,' zei Anna. 'Ik hoop dat het onderzoek een beetje vlot. Ik lees er niks meer over.' Het nieuws dat Tessa waarschijnlijk geen zelfmoord had gepleegd, had de plaatselijke pers een paar dagen lang beziggehouden. Maar nu stonden de kranten vol met de komende verkiezingen.

'Hij heeft mij gisteren gebeld. Wist je dat?' vroeg Charlotte.

Anna schudde ontkennend haar hoofd. Het verbaasde haar een beetje. 'Waarom belde hij?'

'Oh, hij had wat vragen. Hoe vaak ik Tessa zag, en zo. En hij wilde trouwens ook iets over jou weten.' Charlotte schoof haar bord met de half opgegeten pizza opzij en stak een sigaret op. 'Ook eentje?'

'Lekker,' zei Anna en ze pakte een sigaret van Charlotte aan. 'Maar wat vroeg hij dan over mij?' De gedachte dat Hugo vragen over haar stelde, gaf haar een ongerust gevoel.

'Hij vroeg of ik wist waarom je met Tessa in een café had afgesproken op de avond van haar verdwijning. Ik heb hem gezegd dat ik geen idee had. Want je hebt me ook nooit verteld dat jullie een afspraak hadden.' Ze glimlachte naar Anna, maar haar stem had een licht beschuldigende toon.

'Oh, het was gewoon een afspraakje. Niks belangrijks.' Het was ook niet belangrijk. Nu niet meer in ieder geval. 'Dat vermoedde ik al,' zei Charlotte en ze keek Anna peinzend aan. Opeens zuchtte ze. 'Ik denk nog bijna elke dag aan Tessa. Ik mis haar zo erg.' Charlottes gezicht was bleek in de rook van haar sigaret.

'Ik ook,' antwoordde Anna zacht.

'Ik kan er niet meer tegen,' mompelde Charlotte. 'Kan niet meer. Godverdomme. Waarom is ze toch dood?' Ze nam een grote slok wijn en zette met een trillende hand

het glas op de tafel. 'En nu dat gedoe met Wouter en Julian. Komt er ooit nog een einde aan deze kuttijd?'

Anna stond op en liep naar Charlotte toe. 'Tessa's dood is voor ons allemaal een verlies waarmee we zo goed mogelijk moeten leren leven. Maar gelukkig kunnen we elkaar daarmee helpen.'

Charlotte draaide zich met haar ogen vol tranen naar Anna.

'Ja, we kunnen elkaar daarmee helpen,' herhaalde ze toonloos. Ze stond op. Haar ogen speurden Anna's gezicht af. 'Help me dan, Anna. Help me dan, alsjeblieft.'

Anna sloeg instinctief haar armen om Charlotte heen. Ze kon haar eigen tranen niet meer tegenhouden. Ze gleden over haar wangen, drupten in haar mond, en vermengden zich met de zure smaak van te veel wijn.

Charlotte zakte tegen Anna's schouder. 'Anna...,' fluis-terde ze schor. Opeens kuste ze Anna.

Haar lippen voelden warm en prettig aan op Anna's mond en voor een moment voelde Anna geen twijfel. Toen verstijfde ze en deed ze een stap naar achteren.

'Sorry, Charlotte, maar ik kan dit niet.'

'Hoezo?' vroeg Charlotte. 'Het voelde toch goed?' Ze pakte Anna's hand.

Anna trok haar hand terug. 'We kunnen hier niet mee doorgaan.'

'Waarom?' Charlotte's ogen kleurden donker.

'Nou, ja, gewoon... Ik denk dat we ons allebei even hebben laten meeslepen door ons verdriet. Dat snap je toch ook wel?'

'Nee,' zei Charlotte koppig. 'Dat snap ik niet. Het was toch een fijne zoen? Niet dan?'

'Ja.' Anna keek haar recht in haar ogen. 'Het was een fijne zoen. En ik mag je heel erg graag. Maar ik ben gewoon niet verliefd op je.'

‘En wel op Tessa?’ Er verscheen een harde blik in Charlottes ogen.

Anna staaarde haar geschrokken aan. ‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Oh, denk je dat ik het niet doorhad,’ snauwde ze. ‘Ik zag jullie wel naar elkaar kijken. Maar laat maar hoor, je hoeft me echt niet te vertellen wat jullie samen allemaal hebben uitgespookt.’

‘Er valt niets te vertellen, Charlotte,’ zei Anna op een zachte, indringende toon. ‘Er is nooit iets tussen Tessa en mij gebeurd.’

‘Dat zal wel,’ beet Charlotte haar toe. ‘Ik denk dat ik maar eens naar huis ga. Ik voel me een beetje misselijk worden. Ik spreek je nog wel.’ Ze pakte haar spullen en gooide hard de deur dicht.

Anna verborg haar gezicht in haar handen en bleef zo een poosje zitten. Haar hoofd klopte en ze voelde zich ellendig. Ze kon zich niet voorstellen dat haar leven een nog grotere puinhoop kon worden.

Hoofdstuk 23

Anna had het weekend meerdere malen op het punt gestaan om Charlotte te bellen, maar uiteindelijk had ze het toch niet gedaan. Wat had ze in 's hemelsnaam tegen Charlotte moeten zeggen? Anna zag enorm op tegen het weerzien met Charlotte op school. Zondagavond sliep ze slecht en ze werd wakker met dikke, branderige ogen. Ze stond veel te lang onder de douche en moest opschieten om niet te laat op school te komen. Ze trok snel een spijkerbroek en een T-shirt aan en griste wat boeken en schriften bij elkaar. Ze vloog de deur uit, sprong op haar fiets en was net op tijd voor haar eerste lesuur. Anna zag dat Charlotte naast een ander meisje was gaan zitten; ze haalde diep adem en probeerde geen aandacht te schenken aan de lege stoel naast haar.

In de eerste pauze liep Anna naar buiten. Wouter en Charlotte zaten met hun rug naar haar toe op een muurtje en rookten een sigaret. Anna hoorde Charlotte hard lachen.

'Hai,' zei ze.

Wouter draaide zich om. 'Hé, kom je erbij zitten?'

'Misschien zo,' antwoordde ze.

Charlotte keek niet op en mompelde een koele, afstandelijke groet.

Anna legde haar hand op Charlottes arm. 'Heb je even?'

'Rot toch op,' siste Charlotte en ze schudde haar arm los.

‘Goed,’ zei Anna na een pijnlijke stilte. ‘Wat jij wilt.’ Charlotte stond op. Ze keek Anna een moment lang aan. Haar gezicht vertoonde geen enkele emotie. Toen liep ze weg, zonder iets te zeggen.

‘Tjonge,’ floot Wouter. ‘Gezellige boel, zeg. Wat is er met jullie aan de hand?’

‘Oh, niks,’ antwoordde Anna en ze beet op haar lip.

‘Ja, ja, dat zal wel.’ Hij trok een wenkbrauw op.

‘Of in ieder geval niks waar ik nu met jou over wil praten,’ zei ze geërgerd.

Wouter grijnsde. ‘Oké, rustig maar. Ik ken mijn plek.’ Hij hield Anna zijn pakje met sigaretten voor. ‘Wil je er een-tje?’

‘Lekker.’ Ze ging naast Wouter op het muurtje zitten.

Ze rookten zwijgend hun sigaret.

‘Nee maar, kijk eens wie we daar hebben,’ zei Wouter opeens.

Anna zag een lange gestalte over het schoolplein komen aanlopen. *Julian?*, dacht ze, *dat kan niet*.

Maar het was hem wel. Het verband om zijn hoofd was verdwenen. Zijn huidskleur was grauw en doorschijnend en zijn haar viel in lange, vette slierten over zijn gezicht. Hij had zijn handen in de zakken van zijn spijkerbroek en hij floot een deuntje.

Hij ging voor hen staan. Anna dacht dat hij elk moment kon stoppen met fluiten, maar hij hield niet op.

Uiteindelijk zei ze: ‘Julian, wat doe jij hier? Moet je niet in bed liggen?’

Hij lachte, kalm, totaal niet verbaasd door haar vraag.

‘Ik moest er van de dokter even uit. Werken aan mijn herstel, heet dat. Dus ben ik wat gaan wandelen. En toevallig kwam ik langs school.’ Een pluk haar waaide over zijn voorhoofd en hij begon weer te fluiten.

‘Eh, oké,’ zei Anna. ‘Nou, het is goed je weer te zien.’

Wanneer mag je weer naar school van de dokter?' Ze wachtte op een reactie, maar die kwam niet. Julian veranderde slechts de melodie die hij aan het fluiten was.

'Gaat alles verder goed?' vroeg Wouter voorzichtig.

Julian glimlachte.

'Betekent dat een ja? Dat zou hartstikke fijn zijn, man.'

Het fluiten stopte. 'Je hebt echt geen gevoelens, hè?' zei Julian onverwacht fel.

Wouter staaarde hem geschrokken aan. 'Waar heb je het over?' vroeg hij. 'Dat slaat nergens op.'

'Oh ja?' Hij tuitte zijn lippen. 'Ik denk daar toch anders over. Maar het geeft niet,' zei hij na een lange, ongemakkelijke stilte. 'Volgens mij begrijpen wij elkaar al een poosje niet meer zo goed, nietwaar?'

'Wat is er in godsnaam met jou aan de hand?' vroeg Wouter.

Julian schudde zijn hoofd. 'Niets,' antwoordde hij. 'Alleen ben ik wakker geschud uit een lange, donkere droom. Mijn leven is de laatste tijd zo leeg en zinloos geweest. Ik was niet in staat naar mijn gevoelens te luisteren. Maar dat is veranderd op de avond dat ik in het ziekenhuis belandde. Ik ga nu mijn eigen keuzes maken, als je begrijpt wat ik bedoel.' Hij knikte vriendelijk en begon weer te fluiten.

'Ik geloof dat ik maar beter kan gaan,' zei Wouter schor.

'We hebben het er nog wel eens over. Het maakt niet uit.'

'Wouter!' riep Anna. 'Hij bedoelt het vast niet zo.'

'Dat is lief gezegd, Anna,' zei Wouter. 'Maar dit is niet het goede moment om dingen uit te praten.' Hij stond op. Zijn gezicht was wit weggetrokken. 'Ik zie jullie.'

'Zo,' zei Julian toen Wouter weg was. 'Nu zijn we nog maar met zijn tweetjes. En je weet wat er dan kan gebeuren.'

Anna negeerde zijn laatste opmerking. 'Julian, alsjeblieft,

wat heb je toch? Dit kan je niet maken,' zei ze geschokt. 'Begrijp je dan niet hoe moeilijk dit voor Wouter is?'

Hij haalde zijn schouders op en keek op zijn horloge. 'Ik moet weer naar huis,' zei hij. 'Doktersvoorschrift.' Hij draaide zich om.

Anna keek perplex naar zijn rug die zich van haar verwijderde. 'Julian,' riep ze. 'Luister naar me.'

Hij bleef doorlopen en zei hard: 'Waarom zou ik? Misschien moet je je maar eens afvragen wat j ouw rol in het geheel is. Het zal je waarschijnlijk niet bevallen wat je dan ontdekt.'

Anna beet op haar lip en schudde haar hoofd. Ze vroeg zich af wat ze ooit aantrekkelijk aan hem had gevonden.

Anna was nog nooit zo blij geweest toen de bel ging na het laatste lesuur. Ze pakte snel haar spullen en ging weg zonder iemand gedag te zeggen. Ze fietste naar de supermarkt om boodschappen te doen. Na vijf minuten lagen een fles cola light, twee zakken chips, tompouces, een reep witte chocolade en een zak drop in haar winkelmandje. Ze liep naar het diepvriesvak. De koude, droge vrieslucht sloeg in haar gezicht en liet de glazen deur beslaan. Ze zocht een goedkope kant-en-klaarmaaltijd uit. Anna betwijfelde of haar moeder dit voor ogen had gehad toen ze zei dat ze goed moest eten. Het kon haar niks schelen. Ze ging vanavond op de bank hangen met bergen zoetigheid en snacks. Misschien zou het helpen om deze afschuwelijke rotdag te vergeten.

Ze rekende haar boodschappen af en kocht bij de balie twee pakjes sigaretten. Ze kreeg juist haar wisselgeld terug toen haar telefoon ging. Onhandig viste ze met haar vrije hand haar telefoon uit haar tas.

'Anna.' Ze klemde de telefoon tussen haar kin en schouder en zocht haar portemonnee.

'D-dag Anna.'

'Hè, wat?' Er viel een muntje op de grond. Anna schoof het muntstuk naar zich toe met haar voet, terwijl ze ondertussen probeerde te bedenken wie ze aan de lijn had.

'M-m-met T-t-tom. V-van T-t-tessa, w-weet je n-n-nog?'

'Oh, hoi Tom,' zei Anna lichtelijk verrast. 'Natuurlijk weet ik dat nog. Ik rijd niet elke dag mensen aan met mijn fiets.'

Ze hoorde hem aan de andere kant grinniken.

Een vrouw die naast haar stond, zei geërgerd: 'Je houdt de hele rij op. Kan je niet buiten bellen?'

Anna zwaaide verontschuldigend met haar hand. Ze bukte om het muntje op te pakken. 'Zeg Tom, kan ik jou straks terugbellen? Het komt nu niet zo goed uit.'

'I-ik h-h-had al-l-leen een k-k-k-korte v-v-vraag, h-h-hoor.' Hij klonk wat teleurgesteld.

'Nou, oké, toe dan maar.'

'I-ik h-h-heb t-t-twee k-k-kaartje voor d-de f-f-film v-van-na-na-vond.' Hij stotterde nu erg en kwam bijna niet uit zijn woorden. 'H-h-heb j-je z-z-z-zin om m-m-mee te g-g-gaan?'

Anna viel even stil, compleet verrast door zijn vraag. De vrouw naast haar trok aan haar arm.

'Wacht even, Tom,' zei ze. 'Ja?' vroeg ze geïrriteerd aan de vrouw.

'Kan je nu eindelijk ophouden met bellen en weggaan? Ik zou graag iets willen kopen.' Ze duwde Anna hardhandig opzij en wurmde zich naar de balie. 'Asociaal, die jeugd van tegenwoordig.'

'Wat zei u?' vroeg Anna kwaad.

'Uitschot zonder opvoeding, dat zijn jullie,' zei de vrouw vinnig.

Opeens knapte er iets bij Anna. Eerst het gedoe met

Charlotte en Julian, en nu die stomme vrouw die haar aankeek alsof ze ongedierte was. Ze had zin om haar de huid vol te schelden.

Op dat moment herhaalde Tom zijn vraag: 'W-w-wil j-je nu m-m-mee n-n-naar d-de f-f-film, o-of n-n-niet?'

'Nee, ik heb vanavond geen tijd,' snauwde ze. Ze had direct spijt van haar botte antwoord. Veel aardiger vervolgde ze: 'Een andere keer misschien?'

'L-l-laat m-m-maar. I-ik s-s-snap h-h-het al. S-s-stom v-v-van m-me. D-d-dag.'

'Nee, Tom, wacht. Het ligt aan mij. Het is gewoon mijn dag niet.' Maar Tom had al opgehangen.

'Oh, kut,' vloekte Anna en ze stak haar middelvinger op naar de vrouw.

Hoofdstuk 24

De volgende ochtend werd Anna wakker door het harde gepiep van haar wekker. Ze draaide zich op haar rug. De herinnering aan haar droom van vannacht was nog levendig. Ze had over Tessa gedroomd. Die was haar kamer binnengelopen en op haar bed gaan zitten. Ze had zich naar voren gebogen en in Anna's oor gefluisterd: 'Je moet goed op jezelf passen, beloof je dat?' Ze had Anna een zoen op haar wang gegeven en was weer weggegaan. In het ochtendlicht vervaagde de droom snel tot de onwerkelijkheid die het was geweest. Anna haatte het moment van wakker worden; soms leek het wel alsof ze elke ochtend opnieuw afscheid van Tessa moest nemen.

Anna trok een strakke, lichtblauwe broek aan met een turkooizen bloesje en ging naar de keuken. Ze goot wat cornflakes en melk in een kom en lepelde de weeïge, drassige massa naar binnen. Ze had helemaal geen zin om naar school te gaan.

De telefoon ging.

'Anna Verkoos.'

'Hallo lieverd,' klonk de stem van haar moeder. 'Hoe gaat het?'

'Goed,' antwoordde Anna zo opgewekt mogelijk. 'En met jullie?'

'Zalig. Het is hier heerlijk weer en we hebben een

prachtig hotel aan het strand. We vertrekken vanmiddag op een safari naar het binnenland. We zijn zaterdag weer terug in het hotel. De komende dagen zijn we dus wat lastig telefonisch te bereiken,' zei ze. 'Dat wilde ik je even laten weten, voor het geval dat je ons wilde bellen.'

Anna glimlachte. 'Geen probleem. Alles gaat hier gewoon zijn gangetje. Ik denk dat ik een paar dagen zonder jullie stem nog wel doorkom.'

'Ja, ja, dat weet ik ook wel,' zei haar moeder vrolijk. 'Oh, we komen zondag over een week trouwens rond een uur of twee thuis. Misschien kunnen we wat nieuwe zomerkleren voor je gaan kopen? Als je tenminste geen andere plannen hebt?'

Die had Anna niet. 'Dat lijkt me super, mam. En neem maar een leuke foto van papa bij een leeuw, of zo.'

'Och, hou op zeg. Hij denkt echt dat hij Indiana Jones is. Hij heeft een of andere idiote junglebroek aan.'

'Doe hem maar veel liefs.'

'Dat zal ik doen. Zijn er verder geen gekke dingen gebeurd?'

'Nee, mam, er zijn geen gekke dingen gebeurd. Jullie moeten lekker genieten van je vakantie. Ik red me wel.' Het volgende telefoontje ging Anna veel gemakkelijker af dan ze had gedacht.

'Ik heb keelpijn,' hoestte ze. Ze hoopte dat het niet te overdreven klonk. 'En koorts. Hopelijk voel ik me straks wat beter en kan ik nog even naar school komen.'

'Dat lijkt me niet verstandig,' zei de conciërge bij wie ze zich ziek meldde op een vaderlijke toon. 'Blijf vandaag maar lekker thuis. Het heerst. En goed uitzieken, hè?'

'Dat zal ik doen,' zei Anna schor en ze hing glimlachend op.

Ze liep de stad in. Het was een schitterende dag. De sierkersen langs de straten stonden volop in bloei. Geurige, volle trossen met zachtroze bloemetjes hingen aan de takken van de bomen en een dikke laag bloemblaadjes bedekte de stoepen. Het leek net alsof het roze blaadjes had gesneeuwd. Anna werd overspoeld door een gelukkig gevoel; ze kon op deze lentedag alles doen waar ze zin in had. Het aantal mogelijkheden was overweldigend. Ze kon een boek gaan kopen. Of moest ze nieuwe schoenen gaan passen? Naar het park? Eigenlijk was ze te vol van haar vrijheid om veel te doen.

Ze kocht een ijsje, één bolletje pistache en één bolletje citroen, en zocht een bankje uit. Het ijsje smaakte heerlijk, zoet en zuur, en deed haar denken aan de zomervakantie. De zon scheen warm op haar blote armen en wangen. Anna strekte haar benen en sloot haar ogen. De geluiden van de stad klonken zacht en vertrouwd. Ze hoorde de wind in de bomen ritselen, auto's in de verte optrekken, stemmen tegen elkaar praten en roepen; de geluiden dreven steeds verder weg in haar lome, slaperige geest.

Anna schrok op van twee luide piepjes. Ze knipperde met haar ogen tegen het felle zonlicht en zag op haar horloge dat ze bijna een uur had geslapen. Haar nek voelde stijf en pijnlijk aan. Ze vond in haar tas haar mobiele telefoon. Ze had een sms-bericht van Wouter ontvangen, las ze in het scherm. Ze opende het bericht. *Waar ben je? We hebben nu een onverwacht SO Duits*, stond er.

Ik ben ziek, stuurde ze terug. *En laat me met rust*, dacht ze erachteraan.

Ze borg haar spullen op en ging staan. In haar tas begon haar telefoon te rinkelen. Dat is vast Wouter, dacht ze geërgerd, die haar sms had gelezen en haar nu belde. Ze negeerde het gerinkel en liep weg.

Anna bleef de hele middag in de stad. Bij een bakker kocht ze een broodje. Ze at haar lunch al wandelend op en glimlachte naar een taxichauffeur die naar haar toeterde. Het was heerlijk om nergens aan te hoeven denken en anoniem op te gaan in de mensenmenigte die zich door de zonnige, drukke straten bewoog. Ze liep langs een bioscoop; er draaide een film waar ze nog nooit van had gehoord. Anna ging naar binnen en kocht een kaartje. De zaal was bijna leeg. Het was warm en donker en de projector startte met een luid geratel. De film was verschrikkelijk traag, met lange stiltes waarin de spelers met wanhopige blikken in de camera keken. Eigenlijk begreep Anna niet zo goed waar het verhaal over ging. In de pauze liep ze weg, de zaal uit, door de hal die naar oude koffie en verschaalde sigaretten rook, naar buiten. Ze zwaaide lachend naar de man achter het loket die haar een filmkaartje had verkocht en ademde de frisse namiddaglucht in. In de verte zag Anna een tram aankomen. Ze begon te rennen. De zon wierp lichtbundels over de toppen van de gebouwen – zacht en goud. De tram stopte bij de halte en Anna stapte licht hijgend in.

‘Waar gaat de reis naartoe?’ vroeg de tramconducteur.

‘Dat weet ik nog niet,’ zei Anna grijnzend. De dag was nog steeds te mooi om plannen te hebben.

Het was avond toen Anna thuiskwam. Het huis was donker en stil. Ze liep naar de keuken en zette water voor thee op. Misschien zou ze zich morgen ook wel ziek melden. Uit haar tas haalde ze een pakje sigaretten en haar mobiele telefoon. Ze zag dat ze een voicemailbericht had ontvangen. Waarschijnlijk had Wouter het niet kunnen laten om een boodschap achter te laten. Ze zuchtte en draaide het telefoonnummer van haar voice-

mail. Ze werd lichtelijk verrast door een hoge, vreemde mannenstem die ze niet herkende.

‘Dag Anna, jammer dat je niet opneemt. Maar het maakt niet uit, niet voor mij in ieder geval. Wist je dat ik elke dag aan je denk? Ik zie je lopen. Je lacht en voelt je veilig. Maar dat ben je niet, want ik ga je vermoorden. Hopelijk vind je dat niet vervelend. Heb je je ooit wel eens afgevraagd hoe het voelt om dood te gaan? Het schijnt maar heel even pijn te doen. Ik spreek je snel weer.’

DEEL III

Mei

Hoofdstuk 25

Ze heeft het er zelf naar gemaakt. Anna, met haar blonde haren en grote, onschuldige, blauwe ogen. Ik heb haar lange tijd het voordeel van mijn twijfel gegeven en gedacht dat ze anders was dan Tessa; dat het zeg maar niet haar schuld was dat ze zo close met Tessa was. Ze heeft het dan ook verschrikkelijk slim gespeeld. Ze lijkt zo vriendelijk, met die zweem van verlegenheid die altijd over haar gezicht hangt. Alsof zij er niks aan kon doen dat alles zo is gelopen. Ik was er bijna ingetrapt. Maar ze is niet zo onschuldig als ze eruitziet. Ze is een arrogant kutwif, net als Tessa. Door haar is alles weer zwart geworden. Ik word gek van de duistere gedachten. Ze zoemen als een zwerm dolgedraaide bijen door mijn hoofd. Het moet ophouden. Anna moet haar plek leren. Gelukkig weet ik nu wat me te doen staat. Ik ben wijzer geworden na Tessa's dood; ik snap nu dat de ontlading en bevrediging in het einde zit. Ik ben dankbaar voor het zoete inzicht dat me toen heeft overvallen. Dit keer laat ik het niet zomaar gebeuren, dit keer ga ik er heel bewust van genieten. Het vooruitzicht alleen maakt al dat ik me wat beter voel.

Het was een heldere avond, met volle maan, de tuin was als zilver en de bomen wierpen lange, zwarte schaduw en op het gazon. Het donker van de bomen omsloot haar. Anna wist niet meer hoe ze buiten was gekomen. Anna wist niks meer. Haar hoofd voelde licht en leeg

aan, alsof ze een verdovend middel had geslikt dat al haar gedachten verdoezelde.

Ze zag een schim door de tuin lopen. Anna keek toe hoe de gedaante langs de bomen sloop en steeds dichterbij kwam – zonder angst, zonder gevoel, met alleen een soort verlamme berusting. De schim stapte in een baan maanlicht. Het was Tessa.

‘Tessa!’ riep ze, zonder verbaasd te zijn haar te zien.

Tessa bleef staan en keek op. Sporen van tranen glinsterden op haar wangen en er lag een grauwe sluier van angst over haar gezicht.

‘Oh, jij bent het,’ zei ze zacht. ‘Het spijt me, Anna, het spijt me zo verschrikkelijk. Nu ben jij er ook bij betrokken.’

Toen draaide ze zich om en was ze verdwenen.

Nu ben jij er ook bij betrokken. De werkelijkheid kwam als een klap bij Anna terug. Ze kon een paar seconden niet meer ademen. Haar hart sidderde in haar borstkas en ze had overal kippenvel. *O God, dacht ze, mijn God, Tessa je hebt gelijk.* Ze begon te huilen. Een paar minuten geleden was ze nog een toeschouwer geweest. Nu had het verhaal van Tessa haar met één telefoontje ingehaald en opgeslokt, donker en dreigend en onomkeerbaar. Anna zakte door haar benen en gaf over. Ze bleef heel lang zo zitten voordat ze opstond en naar de keuken liep.

De warmte van de keuken kalmeerde Anna een beetje. Ze had alle lampen in de keuken aangedaan en de deuren op slot gedraaid. Ze knipperde met haar ogen in het felle kunstlicht, een golf van misselijkheid onderdrukkend, en wachtte op de politie.

Hugo had verrast geklonken toen ze hem had gebeld. Ze was een verward verhaal begonnen over het tele-

foontje dat ze had ontvangen. Hij had gezwegen aan de andere kant van de lijn. Ze was bang geweest dat hij haar niet serieus nam, maar opeens had hij kortaf gezegd: 'Waar ben je?'

'Thuis,' had ze geantwoord.

'Ik kom er direct aan.' Toen had hij opgehangen.

Anna rookte de ene na de andere sigaret. Bij elk geluid dat ze hoorde, schrok ze op. Ze wist dat ze overdreven reageerde; ze was alleen thuis, maar toch. Na een half uur ging de bel van de voordeur. Anna liep naar de hal en gluurde door het raampje van de deur. Ze zag twee agenten staan, van wie Hugo er eentje was. Ze deed de deur open.

'Anna?' zei de onbekende politieagent vriendelijk glimlachend. 'Ik ben inspecteur De Zwart. Frank de Zwart.' Hij gaf haar een hand die warm en geruststellend aanvoelde. 'En dit is inspecteur Hugo Koetsier. Maar die ken je volgens mij al, nietwaar?'

Ze knikte.

'Hallo Anna,' zei Hugo. Hij gaf haar ook een hand. 'Vind je het goed als we binnenkomen?'

Anna gaf geen antwoord, maar ging hen voor naar de keuken. De Zwart en Hugo gingen zitten. Anna bleef staan en leunde tegen het aanrecht.

De Zwart kwam direct ter zake. 'Heb je dat bericht nog?' vroeg hij.

'Ja,' zei ze, terwijl ze op haar mobiele telefoon wees.

De Zwart pakte haar telefoon en hij luisterde zwijgend de boodschap af. Anna keek naar zijn gezicht. Het stond neutraal; hij had net zo goed naar de radio kunnen luisteren. Alleen een lichte frons tussen zijn wenkbrauwen verried iets van zorgen. Hij schreef wat op in een notitieblok en gaf Hugo de telefoon.

'We hebben jammer genoeg geen telefoonnummer. De

nummerherkenning stond uitgeschakeld,' zei hij zake-
lijk tegen Hugo. Hij wendde zich tot Anna en vervolgde
vriendelijk: 'Heeft hij je al eens eerder gebeld?'

'Nee,' zei Anna zacht.

De Zwart glimlachte. 'Herken je de stem? Heeft iemand
een reden om een hekel aan je te hebben? Zijn er de laat-
ste tijd vreemde ontmoetingen geweest? Heb je een
vriendje, of een vriendje gehad?'

Anna schudde ontkennend haar hoofd op zijn spervuur
van vragen en staarde naar haar schoenen. Ze vonden
haar vast een hulpeloos, onhandig kind.

'Anna,' kwam Hugo's stem rustig van de keukentafel.
'We hebben reden om aan te nemen dat je gevaar loopt.'
'Hè, wat?' Anna hief haar hoofd op. Ze had gehoopt een
sprankje geruststelling of een glimlach in Hugo's ogen
te zien, maar ze stonden serieus en bezorgd.

'Ik wil niet dat je in paniek raakt, maar we denken dat
dit dezelfde persoon is die ook Tessa heeft gebeld.'

'Dat dacht ik al,' zei Anna dof. Ze was bang dat ze weer
moest overgeven.

Hugo pakte haar elleboog beet. 'Moet je niet even gaan
zitten, meisje?'

Anna liet zich op een stoel duwen.

'Hier, een zakdoek.'

Ze nam verbaasd een tissue van Hugo aan. Ze hilde,
zonder dat ze het in de gaten had.

'Je hoeft je geen zorgen te maken. We gaan je goed be-
schermen,' zei De Zwart. 'Hugo zal hier blijven en een
oogje in het zeil houden. 's Nachts zal hij voor de deur
van je huis posten in een auto. Soms zal een andere
agent hem afwisselen. En overdag zal hij je overal naar-
toe brengen waar je maar wilt. Een eigen chauffeur op je
zestiende, dat heeft niemand, toch?' Hij moest grijnzen
om zijn opmerking.

Anna probeerde terug te glimlachen, maar het lukte niet.

'Ondertussen gaan wij uitzoeken wie jou opbelt. Je vindt het toch niet erg dat we je telefoon meenemen?' De Zwart wachtte haar antwoord niet af en stopte haar mobiele telefoon in zijn zak. 'We moeten snappen waarom hij jou heeft uitgekozen. En Tessa. We vermoeden dat er een verband bestaat. Waar zijn je ouders trouwens?' Hij keek zoekend de keuken rond, alsof hij verwachtte haar ouders achter de ijskast aan te treffen.

'Op vakantie,' antwoordde Anna mat. 'Ze zijn op safari. In Kenia. Ik kan ze niet bereiken.'

'Heb je misschien de naam van de reisorganisatie waar je ouders hun vakantie hebben geboekt?' vroeg De Zwart. 'Nee, maar ik heb wel het telefoonnummer van het hotel waar ze zaterdag weer terugkomen,' zei ze. 'Is dat ook goed?'

'Dat is nog beter zelfs,' mompelde De Zwart. 'Het lukt ons wel om je ouders op te sporen. Goed,' zei hij, 'laten we nu maar eens gaan doornemen met wie je allemaal omgaat en of daar iemand tussen zit die een reden zou kunnen hebben om je te bedreigen.'

Ze bleven nog zeker een uur zitten. Anna gaf hun de namen van vrienden, kennissen, klasgenoten, van iedereen die ze maar kon bedenken. Anna kon zich niet voorstellen dat de dader iemand was die ze kende. Maar ze schreven alles op en stelden zo nu en dan een vraag.

'We weten genoeg,' zei Hugo op een gegeven moment. Hij klapte zijn notitieblokje dicht en stond op. 'Ik zit buiten in een donkerblauwe Volkswagen voor je huis. Vanavond zal ik door een andere agent worden afgelost.' Hij krabbelde iets op een papiertje dat hij aan haar gaf. 'Als er wat is, dan kan je dit nummer bellen. Binnen tien seconden zijn we dan binnen.'

Tien seconden leken haar heel lang als iemand op het punt stond haar te vermoorden, maar dat zei ze niet.

'Op welke school zit je? Dan melden we je af,' zei De Zwart.

'School?' vroeg Anna verbaasd. 'Afmelden? Dat kan toch niet?' Ze lachte nerveus.

De Zwart antwoordde zonder te lachen. 'Dat kan zeker wel, jongedame. Telefoontjes zoals jij die hebt ontvangen, zijn een ernstige vorm van bedreiging. We willen geen enkel risico lopen met betrekking tot jouw veiligheid. En we kunnen je niet voldoende bescherming bieden op een school waar honderden mensen in en uit lopen. Het spijt me, maar jij gaat voorlopig niet naar school.'

Toen ze weg waren, smeerde Anna een boterham. Ze voelde zich moe, bang en raar. Na een paar happen liet ze de boterham staan. Anna liep naar de huiskamer en keek uit het raam. Ze zag een donkerblauwe auto aan de overkant van de straat staan. Hugo's silhouet was zichtbaar in de auto. Ze trok de gordijnen dicht en liep naar boven. Ze kleedde zich uit en ging in bed liggen met een boek. Ze las bijna niets van de woorden.

Ze moest steeds aan Tessa denken. Had ze op het bouwterrein geweten dat ze dood zou gaan? Hoe waren haar laatste seconden geweest? Ze moest dezelfde verlamrende angst in haar lichaam hebben gevoeld die Anna nu ook voelde. Waarom Tessa? En waarom zij nu? Anna trok haar dekens tot aan haar kin. Ze wist het niet.

Ze legde haar boek weg, maar liet het licht aan. Ze moest er niet aan denken alleen, in het donker, de nacht door te brengen.

Hoofdstuk 26

Anna werd de volgende ochtend vroeg wakker, ver dwaasd van de vermoeidheid en de vreemde dromen. Ze keek uit haar slaapkamerraam. Het was een druilerige ochtend, grijs en regenachtig. Ze ontdekte Hugo's auto. De ramen zagen er beslagen uit en ze kon niet ontdekken of hij in de auto zat.

Ze liep naar de badkamer. In de spiegel zag ze een gezicht dat ze bijna niet herkende. Er lagen donkere schaduwen onder haar jukbeenderen, haar ogen stonden mat en zenuwachtig en haar haar piekte in vettige plukken rond haar hoofd. Ze nam een snelle douche en trok haar kleren aan. Ze deed haar haren in een simpele paardenstaart en nam niet de moeite om zich op te maken.

Even voor negen uur werd er aangebeld. Anna deed open. Het was Hugo. Hij zag er fris en geschoren uit. Op zijn haar lag een waas van regendruppeltjes.

'Ik zag dat je wakker was. Er brandte licht. Alles goed?' vroeg Hugo vriendelijk. Hij trok zijn natte jas uit.

'Gaat wel.'

'Kijk eens,' zei hij terwijl hij een papieren zak in zijn hand omhooghield. 'Ontbijt. Daar heb je vast niet zelf aan gedacht.'

Dat was waar. Maar Anna was bang dat ze geen hap door haar keel kon krijgen. 'Dank je.'

Hugo knikte en liep naar de keuken. 'Heb je koffie?' Anna zette koffie en dekte de tafel met twee borden. De vorige dag was ze nog een gewoon zestienjarig meisje dat naar school moest. Nu liep haar leven gevaar en zat ze in de keuken te ontbijten met een man die ze nauwelijks kende. Ze kon het maar moeilijk geloven.

Hugo had twee chocoladebroodjes gekocht. Anna doopte haar broodje in haar koffie en nam een hap. Het smaakte zoet, vet en naar lauwe koffie.

'Hebben jullie al een idee wie het heeft gedaan?' vroeg ze. Hugo grinnikte. 'Zo snel gaat dat niet.' Hij brak de helft van zijn chocoladebroodje af en spoelde de hap weg met een grote slok koffie. 'Weet je, Anna, het is gewoon heel lastig. Het kan een onbekende zijn die je nog nooit bewust hebt opgemerkt. Maar het kan ook een vriend zijn die zich plotseling anders gedraagt. Je kan ons helpen door goed te kijken naar je omgeving.'

Dit was niet het antwoord waarop Anna had gehoopt.

'Maar jullie moeten toch wel een idee hebben?' zei ze.

'Nee, jij dan wel?'

'Eh, nee, maar ik kan me niet voorstellen dat het iemand is die ik ken,' zei Anna koppig. 'Die stem was me anders echt wel bekend voorgekomen.'

'Wie weet. Het is niet zo moeilijk om een stem onherkenbaar te verdraaien. Maar we zullen er binnenkort wel achter gaan komen.'

'Denk je dat?'

Hugo keek haar aan. Er lag een verraste blik in zijn ogen. 'Ja, natuurlijk. Waarom vraag je dat?'

Anna aarzelde even, om vervolgens zacht te zeggen: 'Het is nu bijna twee maanden geleden dat Tessa is gestorven. Jullie weten nog steeds niet wie er bij haar was op die avond. Waarom zouden jullie er dit keer wel achter komen?'

Hugo kneep zijn ogen samen en hij keek haar peinzend aan. 'Dat is niet helemaal eerlijk. We zijn al een heel eind gevorderd in het onderzoek naar Tessa's dood.' De blik in zijn ogen verzachtte. 'Je mist haar, nietwaar Anna?'

Ze knikte.

Hugo pakte haar hand beet. 'Het komt weer goed, echt.'

Ze zwegden een tijdje.

'Heeft hij nog gebeld?' vroeg Anna.

Hugo gaf geen antwoord.

'Ja dus,' zei ze. Een tinteling van angst kroop langs haar nek. 'Wat heeft hij gezegd? En wat hebben jullie tegen hem gezegd?'

Stilte. Hugo maakte een onduidelijk geluid achter in zijn keel, dat van alles kon betekenen. Toen zei hij somber: 'Hij heeft een bericht op je voicemail ingesproken.'

'Hè? Waarom hebben jullie niet opgenomen?'

Hugo drukte zijn vingertoppen tegen elkaar en leunde achterover in zijn stoel. 'We willen hem zo lang mogelijk in de waan laten dat je zelf je telefoon nog hebt. Zo hebben we meer tijd om uit te vinden waar hij vandaan belt.'

'Ja maar, misschien bedenkt hij zich wel als hij doorheeft dat de politie achter hem aan zit. Zou dat niet kunnen?' vroeg ze hoopvol.

'Nee, dat denk ik niet, Anna. We hebben het hier niet over een hobbyist die vrouwen telefonisch lastigvalt. We hebben het hier over een moordenaar. Het was een nogal... onaangenaam bericht dat hij heeft ingesproken. Hij heeft exact omschreven welke kleren Tessa de avond van haar dood droeg. Hij kon zelfs vertellen wat de kleur van het elastiekje in haar haar was. Het spijt me, ik begrijp hoe afschuwelijk dit allemaal voor je moet zijn.'

Anna bleef stil zitten en probeerde niet na te denken. Ze hoopte dat Hugo iets zou zeggen wat de spanning zou wegnemen. Maar hij zweeg.

Het werd een vreemde, verbrokkelde dag. Politie-
men-
sen liepen in en uit. Ze stampten met verregende jassen en natte schoenen door het huis, praatten op een gedempte toon met Hugo, en vertrokken weer net zo abrupt als ze waren binnengekomen. De blik in hun ogen leek even te veranderen als ze haar in het huis tegenkwamen. Anna dacht een flits van medelijden te zien, voordat hun ogen weer uitdrukkingloos wegdraaiden. Het leek wel alsof ze ervan schrokken dat hun werk en mogelijke toekomstige slachtoffer een gezicht kreeg.

Ze lunchte samen met Hugo. Broodjes met kaas die een agent aan de deur had afgeleverd. Ze smaakten muf en naar karton. Hugo vroeg of ze nog plannen had voor vanmiddag. Ze vond het een idiote vraag. Sinds gisteren maakte ze geen plannen meer; sinds gisteren bepaalde de politie hoe haar dag eruitzag. Maar ze antwoordde beleefd dat ze thuis wilde blijven.

Ze zat op de bank in de huiskamer en bladerde lusteloos door een boek toen de telefoon ging. Er verscheen een waakzame blik in Hugo's ogen, maar hij knikte als teken dat ze de telefoon kon opnemen. Anna wist dat de politie ook hun vaste telefoonlijn in de gaten hield. Ze probeerde zo normaal mogelijk op te nemen.

Het was Wouter. Op de achtergrond klonken de geluiden van de stad. 'Jezus Anna, wat is er met je aan de hand? Je neemt je mobiele telefoon niet op, komt niet naar school... ben je ernstig ziek of zo? Wat-' Een auto toeterde. 'Eikel,' schreeuwde Wouter. 'Anna, sorry, ben je er nog?'

'Ja, wacht even,' onderbak Anna hem. Ze legde haar hand over de hoorn en vroeg aan Hugo: 'Is het oké als Wouter langskomt?'

Hugo haalde zijn schouders op. 'Wat jij wilt.'

'Kan je hierheen komen?' zei ze tegen Wouter. 'Je zult niet geloven wat er is gebeurd.'

Hoofdstuk 27

Toen Anna de deur voor Wouter opendeed, verwachtte ze dat ze zou gaan huilen, maar verrassend genoeg bleef ze rustig. Eindelijk zag ze weer een normaal en vertrouwd gezicht.

‘Shit zeg,’ floot Wouter. ‘Jij ziet er slecht uit.’ Hij liep achter Anna aan naar de huiskamer. ‘Ik hoop dat die ziekte van je niet besmettelijk is, want dan—’

Anna had wel verwacht dat Wouter verbaasd zou zijn om Hugo te zien, maar het kwam aan als een klap. Wouter liet zijn rugzak uit zijn handen vallen en deinsde achteruit.

‘Wat doet hij hier?’ riep hij.

Hugo stak zijn hand op. ‘Dag Wouter, leuk om jou ook weer eens te zien.’

‘Wat is er in godsnaam aan de hand?’ Wouter zakte op een stoel. Zijn ogen schoten nerveus heen en weer tussen Anna en Hugo. ‘Kan iemand mij alsjeblieft vertellen wat er aan de hand is?’

Wouter bleef minutenlang, zo leek het, ongelovig naar hen kijken nadat Hugo in korte, zakelijke bewoordingen had verteld wat er was gebeurd.

‘Mijn God,’ zei hij uiteindelijk. Zijn gezicht was asgraauw weggetrokken. ‘Wat afschuwelijk. Oh Anna, wat verschrikkelijk. Eerst Tessa, en nu jij,’ stamelde hij. ‘Ik zou het niet overleven als er ook iets met jou gebeurde—’ Hij

zweeg abrupt en staaarde naar de grond. 'Sorry,' zei hij zacht. 'Zo bedoelde ik het niet. Natuurlijk gebeurt er niets met jou. De politie is er nu bij betrokken, toch?'

'Precies,' knikte Hugo. 'Je vriendin is in veilige handen. Er kan haar niks overkomen.'

'En, eh, weten jullie dan al wie er bij Tessa was op de avond van haar dood?'

Er kwam een flauwe glimlach op Hugo's gezicht. 'Nee, dat weten we nog niet. Maar we zijn er wel behoorlijk zeker van dat het dezelfde persoon is die Anna nu telefonisch bedreigt.' Hij liep naar Wouter en gaf hem een klopje op zijn schouder. 'Hé, maak je geen zorgen. Deze man maakt zeker een keer een fout en dan pakken we hem. En reken maar dat we hem dubbel en dwars laten boeten voor wat hij heeft gedaan.'

Wouter probeerde te grijnzen. 'Mooi zo.'

Hugo liep naar de deur. 'Ik zal jullie alleen laten. Jullie willen vast samen even bijpraten.' Hij wendde zich tot Anna. 'Je weet me te vinden, hè, als er iets is?'

Anna wachtte tot ze de voordeur hoorde dichtslaan. In gedachten zag ze Hugo naar zijn auto lopen die voor het huis stond.

'Thee?' vroeg ze aan Wouter.

'Heb je niet iets anders? Jezus, ik kan wel wat sterkers gebruiken.'

Anna ging naar de keuken en haalde twee blikjes bier uit de ijskast. Toen ze terugkwam liep Wouter onrustig in de woonkamer rond, hij pakte een paar fotolijstjes op en zette ze weer neer, liep naar het raam en keek naar buiten. 'Kan je alsjeblieft gaan zitten, Wouter? Hier word ik hartstikke nerveus van.'

'Wat? Oh, sorry.' Hij pakte een stoel en stak een sigaret op. 'Je moet wel erg bang zijn,' zei hij en hij blies de rook van zijn sigaret langzaam uit.

Anna zuchtte. 'Ik ben de hele tijd misselijk en ik kan geen hap door mijn keel krijgen. En ik moet steeds aan Tessa denken. Ik ben zo bang dat ik zoals haar zal eindigen. Stom, niet?'

Wouter schudde zijn hoofd. Hij had al weer wat meer kleur op zijn wangen gekregen. 'Nee, nee, helemaal niet. Er loopt daar buiten gewoon iemand rond die je wil vermoorden. Heb je enig idee wie het zou kunnen zijn?'

'Nee, wist ik het maar. Het is allemaal zo onwerkelijk. Ik probeer steeds te bedenken wie een reden zou kunnen hebben dit Tessa en mij aan te doen. Het maalt gewoon maar door in mijn hoofd. Er moet toch iets te vinden zijn? Mensen die we gemeen hebben? Misschien is het wel de groenteboer, of de postbode, of..., nou ja, het kan iedereen zijn.' Anna zweeg wanhopig. 'Als ik iets voor je kan doen,' zei hij, 'dan moet je het zeggen.'

'Dank je,' antwoordde ze. 'Je bent lief. Ik ben zo blij dat je er bent. Je hebt geen idee wat dat voor me betekent.' Anna voelde de tranen in haar ogen prikken en nam snel een grote slok van haar bier. 'Hoe gaat het met Julian?'

'Ik zou het niet weten,' zei Wouter schamper. 'Hij was vandaag weer even op school, maar we hebben niet echt gezellig bijgepraat, om het zo maar te noemen.'

'Ik vind het zo vervelend voor je,' zei ze.

Hij haalde zijn schouders op. 'Dat is niet iets waar jij je nu druk over moet maken. Je hebt genoeg andere dingen aan je hoofd. Hij trekt wel weer bij. Voordat je het weet zitten we weer samen in de kroeg en lachen we om wat er is gebeurd.'

Ze zwegen even.

'Wil je misschien blijven eten?' vroeg Anna. 'We kunnen Chinees halen. Of pizza's.'

'Lekker,' zei Wouter. 'Ik heb toch niks te doen.'

‘Fijn. Anders had ik de hele avond samen met Hugo gezeten.’

‘Wat?’ Wouter keek haar verbaasd aan.

‘Ja,’ zei ze en ze trok een grimas. ‘Hij ontbijt met me, haalt lunch. Hij durft me volgens mij geen moment alleen te laten omdat mijn ouders op vakantie zijn. Je vindt het toch niet erg dat hij mee-eet? Hij is best wel aardig.’

Wouter mompelde iets wat klonk alsof hij ermee instemde.

Ze dronken nog een biertje. Anna was net het telefoonnummer van de pizzeria aan het zoeken, toen Wouter opstond en zijn mobiele telefoon uit zijn rugzak haalde. ‘Dat dacht ik al,’ zei hij. ‘Ik heb een oproep gemist. Even mijn antwoordapparaat afluisteren.’ Hij hield zijn telefoon dicht bij zijn hoofd en luisterde met samengeknepen ogen. ‘Shit,’ zei hij. ‘Dat was mijn moeder. Mijn oma is op bezoek en ze wil dat ik thuis kom eten. Sorry, Anna, ik was veel liever bij jou gebleven. Maar ik zie mijn oma bijna nooit.’

‘Maakt niet uit,’ zei ze en ze probeerde niet teleurgesteld te klinken.

Wouter pakte zijn jas. ‘Ik kom morgen nog wel even langs. Oké?’ Hij pakte Anna’s hand en kneep er zachtjes in.

Ze gaf hem een zoen op zijn wang en liep mee naar de voordeur.

‘Pas je goed op jezelf?’ Wouter deed zijn jas dicht. ‘En wel bellen, hè, als er iets is?’

‘Dat zal ik doen,’ zei Anna zo flink mogelijk. Ze zag dat Hugo in zijn auto naar hen keek. Ze deed de deur dicht en liep het stille huis in.

Hoofdstuk 28

Vera Feijt schoof ongemakkelijk in haar stoel heen en weer, alsof ze niet precies wist wat ze moest zeggen. Anna kon het haar niet kwalijk nemen; het was haar waarschijnlijk nogal rauw op haar dak gevallen dat haar patiënt nu opeens werd bedreigd.

Hugo had haar vanmiddag met de auto gebracht. Hij was mee naar binnen gegaan en hij had Vera Feijt een paar minuten apart genomen. Toen ze terugkwamen had Vera Feijt haar aangekeken met een licht bezorgde uitdrukking op haar gezicht.

Die uitdrukking was nog niet verdwenen. Vera Feijt leunde voorover. 'Hoe voel je je?'

'Ik weet het niet,' zei Anna vermoed.

Vera Feijt zei niets, ze keek Anna alleen maar aan.

'Ik ben bang,' zei Anna om de stilte te verbreken. Haar stem klonk zwak en trilde.

'En verder?'

'Eh, verder niets,' antwoordde Anna naar waarheid. Het was net alsof de angst elk ander gevoel had weggevaagd. Verdriet, woede, verbazing, het bestond niet, ze was alleen maar bang.

'Heb je enig idee waarom hij jou heeft uitgekozen? En Tessa?'

Ze leunde dichterbij Anna toe.

Anna schudde haar hoofd.

'Je bent het voorwerp van iemands obsessieve aandacht geworden, Anna.' De bezorgde uitdrukking op haar gezicht verdiepte zich. 'Dat is zeer ingrijpend en traumatisch. Er moet iets gebeurd zijn wat zijn aandacht heeft geprikkeld. Twee keer. Eerst bij Tessa, en nu bij jou.' Ze ging nog verder voorover in haar stoel zitten en ze kon Anna nu bijna aanraken. 'Deze persoon denkt niet zoals jij en ik. Hij is ziek, heel ziek zelfs in zijn hoofd. Misschien is er iets in zijn jeugd gebeurd, misschien voelt hij zich onbegrepen. Het bedreigen van mensen geeft hem een gevoel van macht, van controle. De manier waarop hij zijn slachtoffers uitzoekt, zegt ook veel over zijn persoonlijkheid en problemen.'

'U zou bij de politie moeten gaan werken,' zei Anna mat. Ze keek Anna aan alsof ze dwars door haar heen zag. Anna werd er ongemakkelijk van. Het bleef lange tijd stil.

'Ik ben gespecialiseerd in jeugdpsychologie,' zei ze ten slotte. 'Al jaren help ik kinderen die om wat voor reden dan ook hun problemen niet meer zelf kunnen oplossen. Echtscheidingen, school, ouders, het kan van alles zijn. Maar dit is de eerste keer dat ik iemand voor me heb zitten die wordt bedreigd door een moordenaar. Ik weet niet of ik je hiermee wel goed kan helpen, Anna.' Ze zweeg even. 'Ik kan je doorverwijzen naar een andere therapeut, als dat is wat je wilt?'

'Nee,' antwoordde Anna met samengeknepen keel. 'Dat wil ik niet. De politie moet die man oppakken, dat is het enige wat me nu echt kan helpen.'

Vera Feijt verschoof haar stoel een eindje, maar ze was nog steeds heel dichtbij. 'Je staat onder zware druk. Je zit midden in een rouwproces en opeens is je eigen leven ook nog eens in gevaar. Het kan helpen om erover te praten.'

'Dat zal wel.'

'Wil je er nu over praten?'

'Ik zou nu graag naar huis willen.'

'Goed,' zei ze. 'Dat begrijp ik.' Ze schreef iets op een papiertje. 'Dit is mijn privé-nummer thuis. Zo kan je me altijd bereiken. Zie ik je volgende week weer?'

Anna knikte. 'Ja, als het aan mij ligt wel. Ik weet alleen niet wat de plannen van die gek zijn.'

Hugo reed geconcentreerd door het verkeer. Het was iets na vijven en de avondspits was volop op gang gekomen. 'We hebben je ouders gevonden,' zei hij zonder zijn ogen van de weg af te halen. 'Ze komen met de eerste vlucht naar huis. Ze landen zaterdagmiddag.'

Anna voelde een enorme opluchting. Haar ogen begonnen te prikken en ze was even niet in staat iets terug te zeggen.

Hugo keek haar kort aan en glimlachte. 'Ik heb het nummer waar ze te bereiken zijn. Ze zijn enorm geschrokken. Je moet ze zo maar even bellen.'

'Dat zou fijn zijn,' zei ze zacht.

Ze reden zwijgend verder.

'Was alles verder goed bij je psycholoog?' vroeg Hugo na een tijdje. 'Ze leek me een aardige vrouw. Waar hebben jullie het eigenlijk over gehad?'

'Oh, over dingen,' mompelde Anna.

Ze staaarde uit het raampje. Auto's, fietsers en wandelaars flitsten voorbij. Sommige gezichten kon ze zien; ze lachten, praatten of keken doelloos voor zich uit. Maar geen enkel gezicht stond bang.

'Hoe lang ga je al naar haar toe?'

'Mm, een paar weken, of zo.'

Hugo knikte. 'Het moet ook een bijzonder moeilijke tijd voor je zijn.'

'Ja,' zei Anna en ze sloot haar ogen. 'Dat was precies wat zij ook zei.'

Thuis knipperde het lampje van het antwoordapparaat. Anna drukte op de weergaveknop. Ze hoorde de stem van Charlotte, snel en kortaf. 'Ik hoorde van Wouter wat er aan de hand was.' Ze zweeg even. 'Sterkte ermee. Ik spreek je nog wel.'

Anna zakte op de bank. Dat was dan haar vriendin. Ze trok het bandje uit het antwoordapparaat en gooide het in een hoek.

Ze is bang. Ik zie de angst in harde lijnen in haar gezicht gegroefd staan. Ze heeft donkere kringen onder haar ogen en haar huid ziet er ongezond uit, grijs en bleek. Ze is net een vogeltje dat te lang opgesloten heeft gezeten en niet meer zelf durft te vliegen; ze kruipt schuw weg in een hoekje nu haar krampachtig opgebouwde kooitje wordt afgebroken.

Ze ziet me niet staan, maar ik haar wel. Ik volg haar, onopgemerkt, houd haar in de gaten, net zoals bij Tessa. Ik wil niks missen van haar radeloosheid, van haar verval. Ze is alleen en op zichzelf aangewezen. Met haar angst groeit mijn zekerheid en doelbewustheid. Ik weet dat ze gaat breken. Achter het vroegere masker van zelfverzekerdheid schuilt een zielig zwak, klein meisje. En ik ga haar dat laten zien. Ik heb alle tijd. Ze kunnen me toch niet pakken.

De politie rent blind achter de feiten aan. Soms moet ik echt lachen. Tessa is dood. En Tessa werd telefonisch bedreigd. Anna wordt telefonisch bedreigd. Dus Anna's leven is in gevaar. Maar ze zien het verband niet. Ik heb de touwtjes in handen, ik bepaal het ritme, de wereld is van mij. Eindelijk. Het loopt allemaal zo goed. Mijn hoofd is licht en vrij. Ik koester de nacht, maar ik geniet nu ook van de dag. Laat ze maar achter

een stem aanjagen. Ze kunnen daar toch de oplossing niet in horen. Ik ben niet achterlijk.

Misschien is het leuk om wat met haar te gaan spelen. Ik ga door totdat ze niets meer overheeft. Zou God zich ook zo hebben gevoeld toen hij de wereld schiep? Machtig en groots, maar ongrijpbaar. Hij wist ook dat de mens eerst moest lijden om de echte zin van het leven te kunnen begrijpen.

Hoofdstuk 29

Anna zat aan de keukentafel met een jonge agent die ze vanochtend had ontmoet. Hij heette Peter Rooi en hij had gemillimeterd blond haar en een dun snorretje, dat doorschijnend op zijn bovenlip lag. Hij slurpte van zijn koffie en keek haar aan met een nietszeggende blik. Anna wenste dat Hugo er weer was.

‘Hugo heeft werk te doen op het bureau,’ had Peter Rooi gezegd toen ze hem had binnengelaten. ‘Dat moest ik je vertellen van hem. Ik blijf nu bij je.’

Anna kon zich niet meer herinneren of hij vandaag nog wat anders had gezegd. Ze zuchtte en dacht aan het telefoongesprek gisteravond met haar ouders. Het was zo prettig geweest om hun stem weer horen – zacht, veilig en geruststellend. Alles zou weer goed komen, had haar vader gezegd. Op het moment zelf had ze hem geloofd. Nu voelde ze zich afgetobd en uitgeput, na weer een slapeloze nacht. Ze had vanochtend bijna een half uur onder de douche gestaan en daarna een witte, lage heupbroek aangetrokken met daarop een rood en roze hemdje over elkaar heen. Ze had haar haren geborsteld tot ze glansden en mascara en lipgloss opgedaan. Maar ze zag er nog steeds moe en grijs uit.

De bel van de voordeur ging. Peter Rooi leek even te schrikken en stond op. ‘Ik doe wel open,’ zei hij. Anna haalde haar schouders op en liep achter hem aan. Wou-

ter stond op de stoep. Hij had een enorme fruitmand in zijn handen. Peter Rooi keek hem bedenkelijk aan.

‘Ik ken hem,’ zei Anna.

Peter Rooi stapte wat ongemakkelijk opzij. ‘Nou, dan zal het wel goed zijn,’ mompelde hij.

Ze knikte.

‘Ik wacht anders wel even in de auto.’

‘Graag,’ zei Anna. Ze keek hoe Peter Rooi naar zijn auto slenterde en liet Wouter binnen.

‘Voor jou,’ zei Wouter en hij gaf haar de fruitmand.

‘Dank je.’

‘Ik wist niet waar je van hield,’ zei Wouter. ‘Dus heb ik maar van alles wat genomen. Appels, druiven, perziken, bananen. En een pak sinaasappelsap.’ Hij grijnsde schaapachtig. ‘Het is in ieder geval heel erg gezond. Ik dacht dat je dat wel kon gebruiken.’

Anna glimlachte. ‘Het ziet er mooi uit. Echt.’

Hij keek op zijn horloge. ‘Ik moet er zo wel weer vandoor. Waar is die Hugo trouwens? Ik dacht dat hij je niet alleen wilde laten?’

‘Hij is op het bureau. Wil je echt niet even blijven?’

‘Hm,’ zei Wouter nadenkend, ‘nou, vooruit dan maar.’

Hij trok zijn jas uit en gooide hem op de grond. ‘Hé, sorry dat ik gisteren niet meer ben langsgekomen. Er kwamen wat dingen tussen.’ Hij ging op de bank zitten.

‘Weten ze al wat meer over de persoon die je opbelt?’

‘Nee,’ zei ze mat. ‘Het begint er nogal hopeloos uit te zien, vind je ook niet?’

‘Je hebt in ieder geval de voorpagina van de krant gehaald. Je was vandaag het gesprek op school.’ Wouter haalde uit zijn rugzak een in vieren gevouwen krantenpagina. ‘Hier, ik heb het artikel voor je meegenomen.’

Anna schudde vermoeid haar hoofd. ‘Hou maar, ik heb het al gezien.’ Ze had het bericht vanochtend keer op keer

gelezen, met een groeiend gevoel van afgrijzen. Het was een groot, schreeuwerig artikel. MOORDENAAR VINDT NIEUW SLACHTOFFER, was de kop. POLITIE WEET ZICH GEEN RAAD. Ze hadden ook een foto van haar afgebeeld. Anna die met gebogen hoofd voor de praktijk van Vera Feijt stond. De foto moest gisteren zijn genomen, terwijl ze nietsvermoedend naar buiten was gelopen.

'Iemand moet gelekt hebben naar de pers,' had Peter Rooi slechts gezegd. 'Zoiets houd je niet tegen in zo'n grote zaak.' Hij leek er niet mee te zitten.

Anna stond op. 'Ik ga thee zetten. Wil jij ook, Wouter?'
'Lekker. Met wat suiker-'

Ze schrokken allebei van de voordeur die met een knal werd dichtgeslagen. Er klonken snelle voetstappen en de deur van de huiskamer vloog open. 'Ik heb Hugo aan de telefoon,' riep Peter Rooi hijgend. Zijn gezicht was rood aangelopen. 'Ik breng je nu naar het bureau. We hebben een doorbraak.'

'Anna,' zei Hugo op een toon die verwelkomend was en tegelijk duidelijk maakte dat hij iets belangrijks te vertellen had. 'Ga zitten.'

Anna pakte een stoel. Ze hoorde vaag ergens op de gang mensen lachen. Hugo ging tegenover haar op de rand van zijn bureau zitten. Hij keek ernstig en bezorgd. 'Wel,' zei hij uiteindelijk. 'Ik ben blij dat je er bent. Er is een nogal belangrijke wending in het onderzoek gekomen.'

Anna's hart sloeg over. Ze knikte.

Hugo schraapte zijn keel. 'Ik weet niet zo goed hoe ik je dit moet vertellen.'

'Wat is er dan?' Een huivering trok langs haar rug.

Hugo zweeg. Stofdeeltjes zweefden in een bundel licht van de bureaulamp. Hij zuchtte en hief zijn handen op.

‘Verdomme, er is geen gemakkelijke manier om dit te zeggen. Anna, we hebben Charlotte een uur geleden opgepakt. We vermoeden dat ze betrokken is bij de bedreigingen. En Tessa’s dood. Het spijt me.’

Er viel een stilte. Anna keek naar de muur. Witte verf. Een ingelijste foto van een zeilboot. Het beeld vervaagde en haar armen vielen langs haar lichaam alsof ze niet van haar waren. Ze voelde alleen een vreselijke, verpletterende pijn, een verlamdende verwarring.

‘Ik snap het niet,’ antwoordde ze verstikt.

Hij knikte somber. ‘Dat begrijp ik. Het valt natuurlijk nogal rauw op je dak. Maar we weten sinds een paar dagen dat Charlotte heeft gelogen over de avond van Tessa’s dood.’ Zijn stem sneed door Anna heen. ‘Ze is die avond wel bij haar oma in het verzorgingstehuis geweest, maar ze is veel korter gebleven dan ze ons heeft verteld. Daar zijn we achter gekomen door de banden te bekijken van de bewakingscamera’s die bij de uitgang hangen. Nadat ze haar naam in het bezoekersregister had gezet, is ze bijna direct weer vertrokken. Wist je dat het verzorgingstehuis maar een kleine twintig minuten met de bus van het bouwterrein af ligt? Charlotte had die avond genoeg tijd om naar het bouwterrein te gaan en Tessa daar te ontmoeten.’

Een zwaar zoemend geluid echode in Anna’s hoofd. *Het kan Charlotte niet zijn*, dacht ze, *ze vergissen zich*, maar Hugo praatte door.

‘We hebben Charlotte geconfronteerd met haar vroege vertrek. Ze weigert te zeggen waar ze wel was op die avond.’

Anna schudde haar hoofd en staaarde Hugo aan. Ze werd misselijk van de ernstige blik, vol met medelijden, die op zijn gezicht lag. Ze moest iets zeggen. ‘Ja maar, dat ze geen andere verklaring heeft, betekent toch nog

niet, is toch niet meteen het bewijs dat ze er iets mee te maken heeft?’

Hugo stak zijn handen in zijn zakken. ‘Nee, dat klopt. Maar we hebben vandaag opeens het telefoonnummer kunnen achterhalen van de beller die je bedreigt. Het was op een ingenieuze manier afgeschermd, het heeft ons dagen gekost om door de beveiliging heen te breken.’ Hij keek weg. ‘Het is een mobiel telefoonnummer dat op Charlottes naam staat geregistreerd. Het spijt me, Anna, maar dat was voor ons meer dan voldoende bewijs om haar te arresteren.’

Anna werd heel duizelig – *het was Charlottes telefoon geweest*. Ze ging rechtop zitten. ‘Maar het was niet Charlottes stem,’ zei ze schril. ‘Het was een man. Dat hebben jullie toch ook wel gehoord?’

‘We denken ook niet dat Charlotte je zelf heeft opgebeld. We vermoeden dat ze het samen met iemand anders heeft gedaan. Maar zolang ze geen sluitende verklaring heeft voor de avond van Tessa’s dood, is ze onze belangrijkste verdachte.’ Hugo zuchtte. ‘Ik vind het heel vervelend voor je’ – vervelend! Alsof het over een nietszeggende inbraak ging, een fietsendiefstal, terwijl haar wereld was ingestort! – ‘maar ik vond dat je het moest weten voordat je het nieuws van iemand anders zou horen. De pers zit boven op deze zaak, en–’

Hij praatte maar door. Anna kon er niet meer tegen. Abrupt onderbrak ze hem: ‘Is ze hier?’

Hugo viel stil en knipperde met zijn ogen. ‘Ja, waarom vraag je dat?’

‘Ik wil haar spreken.’

Hugo’s gezichtsuitdrukking veranderde niet, maar hij blies langzaam zijn adem uit, een subtiel teken dat hij verrast was. ‘Het is, denk ik, beter als je haar nu niet ziet,’ antwoordde hij zo vriendelijk mogelijk.

Ze stond op en liep naar de deur. 'Waar is ze? Ik ga niet weg voordat ik haar heb gesproken.'

Hij sloeg zijn armen over elkaar en keek haar een paar seconden strak aan. 'Oké,' zei Hugo uiteindelijk. Hij pakte de telefoon en draaide zijn rug naar haar toe. 'Ik kijk wel of ik iets voor je kan regelen. Als je nog een moment geduld hebt.'

Anna hoorde Hugo op korte, afgemeten toon met iemand bellen. Ze luisterde niet naar de woorden en keek door het raam naar buiten, murw en wezenloos. *Waarom, moest ze steeds maar denken, waarom gebeurt dit, Charlotte?*

Hoofdstuk 30

Charlotte zat aan een tafel, in een kleine kamer. Hugo had Anna er zwijgend heen gebracht. Toen ze voor de deur stonden, had hij beleefd gezegd: 'Ik houd jullie in de kamer hiernaast in de gaten. Mocht het misgaan, dan ben ik in een paar tellen bij je. Anders kom ik je over een kwartier weer ophalen.'

Anna pakte de lege stoel aan de andere kant van de tafel. Pas toen keek Charlotte op. Ze leek niet blij te zijn Anna te zien.

'Wat doe jij hier?' zei ze toonloos. Haar haren piekten verward in haar gezicht en over haar wangen liepen zwarte mascarasporen.

Anna zei niets. Ze dacht aan Tessa, lachend en vrolijk en vol vertrouwen in haar vriendschap met Charlotte, ze dacht aan de telefoontjes die ze zelf had gekregen en de verlamme angste die daarna haar leven was gaan beheersen.

'Ik kan het uitleggen,' zei Charlotte.

'Heel graag,' zei Anna.

Charlotte begon te praten. Anna vond het pijnlijk haar over haar woorden te horen struikelen.

'Het is één grote vergissing, dat denk jij toch ook? Ik heb er helemaal niks mee te maken.'

Anna zweeg.

Er sloop een wanhopige, smekende toon in Charlottes

stem. 'Het is mijn oude mobiele telefoonnummer waarmee is gebeld. Jij kan je toch ook nog wel herinneren dat ik mijn mobieltje kwijt was?' zei ze haperend. 'Dat was ergens begin dit jaar. De enige fout die ik heb gemaakt is om dat rot ding nooit op te zeggen, of om aangifte te doen van verlies. En nu ben ik plotseling de nummer-één-verdachte geworden. Terwijl ik al maanden een andere telefoon en een ander nummer heb.' Ze klonk nu hysterisch.

'Waar was je op de avond van Tessa's dood?' vroeg Anna vermoeid. 'Je was niet bij je oma, zoals je had gezegd.'

Charlotte kneep haar ogen samen. 'Oh, ik hoor het al,' zei ze. Haar stem klonk opeens ijzig en hard. 'Je bent ingepakt door die mooie verhaaltjes van de politie. *Charlotte heeft gelogen, en het was haar mobiele telefoonnummer, dus Charlotte is schuldig.* Zeg het dan! Zeg dan dat je denkt dat ik het heb gedaan!'

Anna kromp ineen. 'Dat zeg ik niet,' zei ze zacht. 'Maar waar was je op de avond van Tessa's dood? Alsjeblieft, Charlotte, vertel het me. Dan kunnen we een eind maken aan dit misverstand.'

'Het gaat je geen donder aan waar ik was,' snauwde Charlotte. Er lagen rode vlekken op haar wangen. 'Rot toch op.'

'Hè?'

'Ach, doe toch niet zo onnozel, Anna,' snauwde ze. 'Ik kan die lieve glimlach en die grote, schijnheilige, blauwe ogen van je niet meer zien. Dacht je dat ik niet door had hoe je Tessa hebt ingepakt? Hoe je haar van me hebt verwijderd? Ik snap niet wat Tessa in zo'n suffe, nietszeggende trut heeft gezien. Maar omwille van Tessa heb ik je geduld.' Ze lachte, kil en onpersoonlijk. 'Denk je nu echt dat ik de moeite zou nemen om jou te bedrei-

gen. Je overschat jezelf. Je kan me echt niks schelen...'
Anna kon er niet meer tegen. Ze schoof haar stoel hard naar achteren. 'Ik geloof je niet, je bent overstuur door wat er is gebeurd. Laat me je helpen, Charlotte, we zijn vriendinnen.'

Charlotte snoof. 'Waarom denk je dat? Omdat ik een tijdje aardig tegen je heb gedaan? Word toch eens volwassen. Dat vond ik alleen maar grappig. Ik dacht: wat Tessa kan krijgen, kan ik ook krijgen. Maar ik snap nog steeds niet wat ze zo bijzonder aan je vond.'

Er viel een pijnlijke stilte.

'Het is niet waar,' fluisterde Anna. 'Je weet niet wat je zegt.'

Charlotte haalde onverschillig haar schouders op. 'Dan niet. Je geloof maar wat je wilt. Als je mij er maar niet langer mee lastigvalt.'

Anna voelde zich opeens ziek en uitgeput. Ze dacht dat ze het niet veel langer kon uithouden met Charlotte in één kamer. Ze stond op.

'Goed zo, ga maar weg,' zei Charlotte minachtend. 'Ren maar naar je pappie en mammie. Maar zij kunnen je nu ook niet helpen. Je staat er dit keer helemaal alleen voor. Ik lees wel in de krant wanneer je ontmoeting met de echte moordenaar heeft plaatsgevonden.' Ze boog haar hoofd achterover en lachte hard. 'Dan snappen die sukels hier eindelijk ook dat ze de verkeerde hebben gearresteerd.'

Het was gebeurd voordat Anna erover had kunnen na denken. Charlottes mond viel open. Er stond een grote witte afdruk van Anna's hand op haar wang. Toen stroomde al het bloed terug en verscheen er een vuurrode plek. Charlotte begon te krijsen.

'Vuil kutwif,' gilde ze, en ze haalde naar Anna uit. 'Hoe durf je!'

Anna merkte niet eens dat Charlotte haar had geraakt. Ze kon alleen maar vol ongeloof kijken naar haar vroegere vriendin, die hysterisch en met een onbeschrijflijke minachting in haar blik voor haar stond te schreeuwen. Ze haatte haar opeens.

Er klonken snelle voetstappen op de gang en Hugo stormde met een andere agent de kamer binnen. Beide mannen wierpen zich op Charlotte, die met een verhit hoofd riep: 'Het is allemaal haar schuld.' Ze probeerde zich los te worstelen en trapte wild om zich heen. 'Jullie hebben de verkeerde te pakken.'

'Je kan beter de kamer verlaten, Anna,' gaf Hugo haar te verstaan. 'Voordat je het nog erger maakt. En wacht in mijn kantoor op mij. Verdomme, zeg, zijn jullie gek geworden?'

Anna liep naar de deur zonder een woord te zeggen. Ze keek niet meer om toen ze de ruimte verliet. Ze liep door de gang, langs Hugo's kantoor, steeds verder en verder. Ze kon niet meer denken, wilde niet meer denken. Ze wilde alleen zijn. Niemand lette op haar toen ze het politiebureau verliet.

Buiten was het schemerig geworden. Een dicht, grijs regengordijn viel uit de hemel. Iemand passeerde haar gehaast. Anna zag dat het Rina Bongers was, maar zij zag Anna niet. Haar gezicht was wit weggetrokken en haar blik was ergens anders, ver weg. Ze liep richting het politiebureau. Waarschijnlijk moest ze een verklaring over Charlotte afgeven, dacht Anna verdoofd. Ze had geen zin haar te groeten. Anna draaide zich om en stapte de warme, klamme regen in.

Met wijdopen ogen liep ze door de straten, de reghdruppels spatten uiteen in haar gezicht, dropen langs haar wangen en kin. Ze kon niet verder kijken dan een

paar meter vooruit, alles was grijs en ondoorgrondelijk als een droom waaruit ze niet wakker kon worden.

Hoofdstuk 31

Wouter zat thuis op haar te wachten met een verbijsterde uitdrukking op zijn gezicht. Uit de boxen klonk hard een cd van Eminem en er stond een volle asbak en een halflege fles whisky van haar vader voor hem op tafel. Hij rook sterk naar alcohol.

‘Is het waar?’ zei hij onduidelijk articulerend. ‘Hebben ze Charlotte gearresteerd? Het nieuws verspreidt zich als een lopend vuurtje. O, mijn God. Ik kan het gewoon niet geloven. Ik ben op je blijven wachten.’

Het duurde lang voordat Anna een woord kon uitbrengen.

‘Ja, het is waar. Charlotte is gearresteerd,’ zei ze. ‘Moet je nu niet naar huis?’ Ze had geen behoefte aan zijn gezelschap, aan wat voor gezelschap dan ook.

Wouter negeerde haar opmerking en zocht met één hand zijn sigaretten die naast hem op de bank lagen. ‘Jezus, wie had dat ooit gedacht. Charlotte!’

Anna zweeg.

Hij pakte een aansteker, en na twee of drie keer proberen, slaagde hij erin zijn sigaret aan te steken. Langzaam blies hij de rook uit. ‘Maar nu ik er wat langer over nadenk,’ zei hij na een poosje – zijn stem daalde: ‘Het verbaast me eigenlijk niets.’

‘Hè?’

Wouter leunde achterover in de bank. ‘Ja,’ zei hij ditmaal wat luider. ‘Het verbaast me helemaal niets.’ Hij nam

nog een trek van zijn sigaret; een sliertje rook kringelde uit zijn neusgaten. 'Heb ik niet altijd al gezegd dat ze ja-loers was op de vriendschap tussen jou en Tessa?'

Anna schrok van de harde ondertoon in zijn stem. 'Je moet ophouden met drinken,' zei ze. 'Je bent dronken.' 'Een beetje,' antwoordde Wouter peinzend. 'Maar ik heb wel gelijk, of niet?' Hij keek haar aan met een licht triomfantelijke blik.

In de stilte die viel stond hij op. 'Kom, laat me wat voor je inschenken. Jij ziet er uit alsof je ook wel wat sterks kan gebruiken.'

'Ik wil dat je weggaat.'

Hij hield zijn hoofd schuin, verbaasd door haar sombere toon. 'Anna toch. Dit is niet het moment om je van je vrienden af te keren,' zei hij ontdaan. 'Dit kan je niet alleen verwerken. Ik ben je vriend, laat me je helpen.'

Anna moest denken aan die middag, toen ze zelf deze zin had uitgesproken tegen Charlotte. Ze wendde haar blik af. Ze hoorde het zachte, diepe gebrom van een vliegtuig dat overvloog, onzichtbaar in de donkere hemel. Ze kon nooit ophouden met fantaseren over de mensen achter de kleine raampjes; op weg naar een geheimzinnige bestemming, ver weg van hun normale leven. Kon zij nu maar wegvliegen. Het geluid van het vliegtuig stierf weg. Anna begon te huilen.

'Goed zo, laat je maar gaan,' zei Wouter zacht. Hij sloeg zijn armen om haar heen en trok haar naar zich toe.

Anna rook zijn warme, zure adem. Zijn ruwe wang schuurde tegen haar huid. Ze voelde zijn hand over haar rug strijken, omhoog kruipen, hoorde zijn stem in haar oor fluisteren. Opeens kreeg ze het benauwd.

'Dank je, het gaat wel weer,' zei ze. Ze deed een stap naar achteren.

Wouters hand bleef op haar schouder rusten. 'Waarom geef je er niet aan toe?' zei hij met een dikke tong. 'We willen het allebei.'

De greep om haar schouder verstrakte en zijn vingers drukten nu diep in haar vel.

'Laat me los,' zei Anna.

Het geluid van de voordeurbel klonk hard, twee keer. Wouter knee een moment zijn ogen samen en liet toen los. 'Bezoek,' zei hij schouderophalend. 'Ik denk dat ik er maar eens vandoor ga.'

'Dat lijkt me een goed idee,' zei Anna ijzig. Ze haalde diep adem en liep naar de voordeur. Ze opende de deur op een kier, en trok hem wijd open toen ze zag dat het Julian was. Ze had iemand van de politie verwacht die haar kwam vertellen dat ze er niet vandoor had mogen gaan.

Julian zag er beroerd uit. 'Ik had geen tijd om eerder langs te komen,' zei hij wat afstandelijk. 'Het is afschuwelijk wat er nu met je gebeurt.'

'Wat aardig dat je langskomt,' antwoordde Anna verast. 'Wil je misschien even binnenkomen?'

Julians ogen vernauwden zich en er kwam een koppige trek rond zijn mond.

'Hé, gaat het wel?' vroeg ze. 'Ik snap best dat je niet wilt blijven. Het moet voor jou ook een verschrikkelijke dag zijn geweest.'

'Wat doet hij hier?' zei Julian scherp en hij wees over haar schouder.

Anna draaide zich verrast om; ze had niet gemerkt dat Wouter achter haar was komen staan.

'Dag Julian, leuk om jou ook weer eens te zien,' zei Wouter overdreven hard. Hij stak een sigaret aan, nonchalant leunend tegen de deurpost. 'Ik moest aan je denken toen ik hoorde dat Charlotte was gearresteerd.'

Julians gezicht trok grauw weg. 'Wat? Is dit een van je flauwe grappen? Ik kan er niet om lachen.'

Wouter schudde traag zijn hoofd en hij begon te glimlachen. 'Nee maar, je weet het nog niet. Maar je moet niet altijd het slechtste van me denken. Vertel jij het hem dan, Anna, van mij neemt hij toch niks aan.'

Anna sloot voor een moment haar ogen. 'Het is waar,' zei ze zacht. 'Charlotte is vandaag gearresteerd. Ze wordt verdacht van betrokkenheid bij Tessa's dood. Het spijt me dat je het op deze manier moet horen. Waarschijnlijk hebben ze je nog niet weten te bereiken.' Ze legde haar hand op Julians arm.

Julian trok zijn arm ruw weg. Plotseling, zo heftig dat Anna er bang van werd, sloeg hij met zijn vuisten tegen zijn voorhoofd. 'Kut!' schreeuwde hij. 'Kut! Kut!'

'Dat had je niet verwacht, hè?' zei Wouter. 'Wij allemaal niet.'

'Vuile klootzak,' gilde Julian. 'Je denkt echt alleen maar aan jezelf, hè?'

Anna was te ontzet om te reageren. Ze keek geschokt naar Julian.

'Ik ga er een eind aan maken,' zei Julian en hij draaide zich om. 'En dit keer kan je me niet tegenhouden.'

Wouter opende zijn mond en klapte hem weer dicht. Hij keek alsof hij geslagen was. 'Als je alles wilt verpesten, Julian, doe het dan,' zei hij schril. 'Het is het stomste dat je in je leven kunt doen.'

'Het stomste wat ik in mijn leven heb gedaan, was naar jou luisteren,' riep Julian terwijl hij wegliep.

'Wacht,' gilde Wouter. Hij duwde Anna opzij en rende achter Julian aan. 'Dit kan je niet maken. Niet na alles wat ik voor je heb gedaan.'

Hoofdstuk 32

Uiteindelijk moest Anna het wel geloven. Hugo had het haar meerdere malen moeten vertellen, steeds in andere bewoordingen, maar elke keer weer met dezelfde afschuwelijke boodschap. Haar geest leek gewoon niet te kunnen bevatten wat er was gebeurd.

Tegen elf uur was de bel gegaan. Hugo had voor de deur gestaan met een spierwit gezicht. Zijn das hing los, en zijn overhemd zag er groezelig en gekreukt uit. Hij was naar binnen gelopen zonder iets te zeggen.

‘Je kunt maar beter gaan zitten,’ zei hij na een poosje. ‘Het is niet leuk wat ik je ga vertellen.’

Anna rookte de ene sigaret na de andere. Stukje bij beetje kreeg ze het verhaal te horen. Charlotte was aan het begin van de avond vrijgelaten. Rina Bongers was uit zichzelf naar het bureau gekomen, en na haar verklaring hadden ze haar niet langer kunnen vasthouden. Charlotte bleek op de avond van Tessa’s dood bij Rina Bongers te zijn geweest. Haar huis lag slechts een paar honderd meter verwijderd van het verzorgingstehuis van Charlottes oma. Charlotte scheen het zo wel vaker te hebben gedaan; ze vertelde haar moeder dat ze naar haar oma ging, maar ze was dan bij Rina.

‘Ze hadden samen iets,’ zei Hugo. ‘Charlotte en Rina! Dat was waarom Charlotte ons niet wilde vertellen waar ze die avond was.’ Hij schudde zijn hoofd alsof hij het

zelf nog nauwelijks kon geloven. 'Een relatie tussen een leerlinge en een conrector is natuurlijk uit den boze. Dat heeft Rina ook ingezien, dus daarom heeft ze de relatie een tijdje geleden verbroken. De avond van Tessa's dood was de laatste keer dat ze elkaar bij haar thuis hebben gezien.' Hugo zuchtte diep. 'Gelukkig heeft Rina besloten om open kaart te spelen toen ze van Charlottes arrestatie had gehoord. Nadat ze bij ons is weggegaan, heeft ze haar baan opgezegd. Charlotte zal waarschijnlijk van school worden geschorst. Het zal een enorm schandaal worden, ook omdat het een lesbische relatie was.'

Anna verborg haar gezicht in haar handen. Een storm aan losse beelden en herinneringen die zich langzaam aaneenregen tot een logisch geheel schoot door haar hoofd. Rina Bongers die lachend vertelde dat haar huis achter het verzorgingstehuis De Eilanden lag, de geruchten over haar lesbische geaardheid, Charlotte die huilend en overstuur de kamer van Rina op school verliet, Charlottes moeder die klaagde dat haar dochter de laatste tijd niet meer bij haar oma langsging.

'Ik snap het,' zei ze schor. 'Dank je dat je me dit bent komen vertellen.'

'Ik ben eigenlijk gekomen om je wat anders te vertellen,' zei hij afgemat. 'Deze zaak heeft ons allemaal verrast. Op meerdere fronten, kan ik wel zeggen.'

Anna ging rechtop zitten. De blik in Hugo's ogen maakte haar bang.

Toen begon Hugo te vertellen, langzaam en monotoon, zonder haar aan te kijken. Anna hoorde wel wat hij zei, maar ze begreep het niet. Ze begreep niks meer. Alles werd stil in haar hoofd, op het zware geluid van haar ademhaling na. *In. Uit. In. Uit.* Anna wiegde op het ritme mee.

‘Hé, gaat het wel?’ Hugo’s stem kwam van heel ver. Anna keek verdwaasd op. Door een mist van tranen zag ze Hugo’s gezicht.

‘Ik snap het niet,’ kon ze alleen maar zeggen. ‘Ik snap het niet.’

‘Wij eerst ook niet,’ antwoordde Hugo en hij raakte even haar arm aan. ‘Maar zo is het toch echt gegaan. Vanavond is Julian naar het bureau gekomen om zichzelf aan te geven. Hij wilde voorkomen dat Charlotte de schuld kreeg. Hij wist toen nog niet dat Charlotte geen verdachte meer was. Voordat hij naar ons toekwam, is hij eerst nog langs Tessa’s ouders gegaan om alles op te biechten. Ik weet niet wat hem heeft bezielde. Dat arme gezin is compleet ingestort.’

Anna’s gedachten dwaalden weer af, blokkeerden, op zoek naar een veilige plek.

‘Anna, alsjeblieft, luister naar me,’ zei Hugo. ‘Je mag je hier niet voor afsluiten. Dit gaat ook over jou.’

Ze knikte.

Hij zuchtte diep. ‘We zijn zo blind geweest. Ik kan het mezelf maar moeilijk vergeven.’ Hugo zweeg een moment en zei toen zacht. ‘Tessa is op de avond van haar dood wel naar haar afspraak met Julian gegaan, ondanks zijn eerdere ontkenningen. Tessa wilde hem iets vertellen. Op een rustige plek waar ze niet gestoord konden worden. In de BMW van Julians moeder zijn ze naar het bouwterrein gereden – dat verklaart ook de auto die wandelaars daar hebben gezien. Toen heeft Tessa hem verteld dat het uit was. Het scheen al een tijdje niet zo goed tussen hen te gaan.’

Hij wreef met zijn vingertoppen over zijn slapen. ‘Op het bouwterrein kregen Julian en Tessa ruzie. Naar Julians eigen zeggen kon hij het niet aan dat ze het had uitgemaakt. De woordenwisseling ging er verhit aan toe,

en toen...' – Hugo sloot voor een moment zijn ogen – '...toen maakte Tessa een onverwachte beweging en gleeed ze uit. Ze viel, zomaar opeens, in een bouwput. Het was gebeurd voordat Julian er erg in had. Hij kon niks meer doen.'

Anna wilde roepen dat Hugo moest ophouden, zijn zinnen beten in haar verdoofde geest, maar ze kon hem alleen maar wezenloos aanstaren.

'Volkomen overstuur heeft hij Wouter opgebeld en alles verteld,' praatte Hugo door. 'Julian wilde de politie bellen, zegt hij zelf, maar Wouter heeft hem dit uit zijn hoofd gepraat. Julian is naar Wouter gereden en ze zijn samen naar een café gegaan. Dit hebben ze later ook als alibi opgegeven, waarbij ze elkaar hebben gedekt. Uiteindelijk heeft Wouter hem ervan overtuigd dat het beter was om de waarheid te verzwijgen. Volgens Wouter zou toch niemand geloven dat het een ongeluk was. En zo is het gegaan, althans dat is wat Julian ons heeft verteld. Maar we weten bijna zeker dat hij sommige stukken voor ons heeft verdraaid, voor zichzelf mooier heeft gemaakt. Tenslotte heeft hij zo lang gelogen over alles.'

Er viel een stilte.

Het was zo vreemd, dacht Anna. Alles zag er nog net zo uit als een uur geleden. Keukentafel. Stoel. Ijskast. Maar niks zou ooit meer hetzelfde zijn.

'Na Julians bekentenis kunnen we hem in ieder geval één strafbaar feit ten laste leggen: het hinderen van de voortgang van het onderzoek,' vervolgde Hugo zake-lijk. 'We hebben meer tijd nodig om alles goed uit te zoeken. Wouter is van de aardbodem verdwenen, maar die vinden we nog wel. Het schijnt dat Julian al eerder op het punt heeft gestaan alles op te biechten, maar dat Wouter toen letterlijk het idee uit zijn hoofd heeft gesla-gen waardoor Julian zelfs in het ziekenhuis is beland.'

Anna vroeg, meer voor de vorm dan dat ze het nog echt wilde weten: 'Heeft Julian mij ook steeds gebeld?'

Hugo knikte. 'Ja, ook al ontkent hij dat zelf. Maar we hebben Charlottes oude telefoon in zijn tas gevonden. Hij is compleet doorgedraaid toen we hem daarmee confronteerden. We zijn er ook achter gekomen dat Julian al jaren zwaar depressief is en dat hij onder behandeling van een psychiater staat. Hij schijnt de laatste tijd zijn medicijnen niet meer te hebben geslikt. Dat verklaart het obsessieve, vreemde gedrag. Waarschijnlijk heeft hij Charlottes mobiele telefoon een keertje gepikt en is hij daarmee Tessa, en daarna jou gaan opbellen. Het is achteraf allemaal zo logisch.'

Hugo viel eindelijk stil. Alles was gezegd. Het luchtte hem zichtbaar op.

'Dat was het dan, niet?' zei Anna toonloos.

'Ja,' zei Hugo, 'dat was het dan.' Hij stond op en glimlachte. 'Voor jou stopt de nachtmerrie hier. Misschien hebben we nog een officiële verklaring van je nodig, maar dat is dan ook alles. Je kan weer verder gaan met je leven.'

Het absurde van Hugo's woorden drong tot haar door. Ze lachte, hoog en hysterisch.

'Wil je dat ik iemand bel om vanavond bij je te blijven?' vroeg Hugo terwijl hij naar de deur liep. 'Ik bedoel, het hoeft nu niet meer, maar ik kan me voorstellen dat je niet alleen wilt zijn.'

Anna wilde niks liever dan alleen zijn. Maar tegen Hugo zei ze zo beheerst mogelijk: 'Nee dank je, ik red me wel. Mijn ouders komen morgen weer thuis. Dus je hoeft je geen zorgen te maken.'

Hoofdstuk 33

Hoe nu verder? Dat was het eerste wat Anna dacht toen ze de volgende ochtend wakker werd. Ze wist het niet. In de badkamerspiegel zag ze zichzelf met wezenloze, doffe ogen. Haar eerste gedachte was dat haar leven net zo goed voorbij had kunnen zijn. Er was niks meer van over. Ze had bijna een jaar lang in een leeg, hol toneeldecor rondgelopen, zonder het zelf te hebben geweten. Het maakte alles zo waardeloos, zo eenzaam. Hier stond ze dan. In elkaar gedoken voor de spiegel, met het hoofd heel diep gebogen, afgesneden van iedereen en van zichzelf. Toen dacht ze aan Tessa en werd ze boos. Haar dood zou nog zinlozer zijn als zij het nu ging opgeven. Ze moest, op wat voor manier dan ook, weer opnieuw beginnen.

Dus trok ze een spijkerbroek en een trui aan, kamde haar haren, en ging naar buiten. Het was een heldere, stralende ochtend waarop de zon fel over de bedauwde tuinen scheen. Ze begon te lopen. Steeds verder en verder, zonder een doel voor ogen te hebben. Mensen liepen langs, ze lachten, praatten, lieten een moment van hun leven horen voordat ze weer voorbij waren. Anna liep door zonder na te denken. Herinneringen kwamen bovendrijven, onwillekeurig en zonder enige logica. Anna liet ze wegglijden en dacht alleen aan de koele, frisse ochtendlucht die haar wangen liet tintelen. Bij elke stap die ze zette, werd haar hoofd leger.

Toen ze tegen de middag thuiskwam, waren haar ouders net aangekomen. De koffers stonden nog in de gang. Anna hielp haar vader de bagage naar boven te tillen. Haar moeder zette thee en probeerde zo normaal mogelijk te doen, maar in haar waterige ogen lag een zenuwachtige, strakke blik. Haar ouders hadden van de politie al gehoord wat er gisteren was gebeurd. Anna was blij dat ze het verhaal niet zelf hoefde te vertellen. Ze was bang dat ze er nooit normaal over zou kunnen praten.

Het duurde twee dagen voordat haar ouders haar weer alleen durfden te laten. Het was meivakantie en Anna hoefde niet naar school. Ze ruimde haar bureau en kasten op en vulde vuilniszakken met oude troep. In een kistje kwam ze de foto tegen die het jaar ervoor was genomen met sinterklaasavond. Ze stonden er alle vijf lachend op, ingepakt in dikke winterjassen. Anna verscheurde de foto en gooide de snippers weg. Ze werkte aan één stuk door, totdat ze honger kreeg.

In de keuken maakte ze voor zichzelf een sandwich klaar. Mayonaise, ham, kaas, komkommer. Ze dacht erover om haar slaapkamer te gaan stofzuigen, toen buiten het geluid van een claxon klonk.

Ze smeerde nog wat extra mayonaise op haar boterham. De claxon klonk nogmaals, drie keer kort en de vierde keer een paar seconden lang.

Ze liep naar de huiskamer. Door het raam zag ze iemand aan de overkant van de straat staan, naast een auto waarvan de deur wagenwijd open stond. Hij had haar ook gezien en begon wild te zwaaien. Ze kon hem nu nog onmogelijk negeren.

‘Dag, Tom,’ zei ze vermoeid toen ze de voordeur opendeed. ‘Wat doe jij hier?’

‘H-hoi A-a-anna. I-ik r-r-reed hier t-t-t-toevallig l-l-langs.’ Hij grijnsde verlegen. ‘I-ik w-w-wil n-nu l-l-liever

niet t-t-thuis z-zijn, b-b-begrijp j-je w-wel? M-m-mijn m-moeder is n-nog s-steeds h-h-helemaal o-overstuur n-na wat er is g-g-gebeurd.'

Anna knikte wat gegeneerd. Ze had weer alleen aan zichzelf gedacht. Zo vriendelijk mogelijk vroeg ze: 'Mijn moeder komt zo thuis, maar wil je misschien een kopje thee?'

'O, d-d-dat w-w-wist i-ik n-n-niet.' Hij keek ongemakkelijk naar zijn schoenpunten. 'D-dan g-ga ik m-m-maar w-w-weer.'

'Nee, ben je gek. Ze is hier pas over een uurtje. Ik zou het juist heel fijn vinden als je even binnenkomt.'

Hij lachte. 'O-o-oké, m-maar ik m-moet e-even m-m-mijn auto op s-s-slot doen.'

Anna keek hoe hij wat slungelig naar zijn auto liep, een rood gedrocht dat er oud en verroest uitzag.

'Ik wist niet dat je een auto had,' zei ze toen hij terug was.

'M-m-mooi hè?' zei hij trots. 'H-h-heb i-ik v-v-vorig j-jaar voor een p-p-prikkie g-g-gekocht.'

Ergens diep in haar hoofd kwam iets opzetten, een gedachte, maar het was al weg voordat ze het had kunnen grijpen. Ze haalde haar schouders op en liep voor Tom uit naar de keuken.

'W-w-wat een g-g-gezellige k-k-keuken,' zei hij.

Hij liep naar het raam en keek naar buiten. 'V-v-vind je h-h-het e-erg als ik d-d-de g-g-gordijnen d-dicht d-doe? Het z-z-zonlicht schijnt i-in m-m-mijn o-ogen.' Hij glimlachte en zijn gezicht zag er vrolijk en levendig uit.

Anna knikte afwezig en zette water op voor de thee.

Tom liet de rolgordijnen zakken en de keuken werd schemerig zachtgeel. 'I-i-ik h-h-heb j-je in j-je l-l-lunch g-gestoord,' zei hij en hij wees op haar bord met de half opgegeten sandwich. 'S-S-sorry.'

‘Maakt niet uit,’ zei ze. ‘Wil je misschien ook iets eten?’ Ze opende de deur van de ijskast. ‘Ik heb kaas, rosbief, ham.’ Ze stopte toen ze zag dat hij haar strak aankeek. Het gaf haar een onbehaaglijk gevoel. ‘Wat is er?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘N-niets. D-dank j-je, m-maar i-ik h-h-heb al w-w-wat g-gegeten.’

‘O. Wil je dan misschien een koekje bij je thee?’

Hij lachte en gaf haar een knikje. ‘L-l-lekker. W-w-waar is d-de wc?’

‘Op de gang, tweede deur rechts,’ antwoordde Anna.

‘D-d-dat m-m-moet i-ik k-kunnen v-v-vinden,’ zei hij grijnzend. Hij draaide zich om in de deuropening. ‘N-n-niet w-w-weggaan, hè?’

Ze moest lachen om zijn opmerking. ‘Ik woon hier, Tom,’ riep ze hem na. Ze liep naar het aanrecht en pakte de theepot. De wc werd doorgetrokken. Ze hoorde de wc-deur opengaan en het geluid van stromend water. In gedachten zag ze hem zijn handen wassen boven het wasbakje.

‘Ik h-heb altijd al g-geweten dat Julian er wat mee te maken h-had,’ zei hij verrassend vloeiend vanuit de gang. ‘Jij ook n-niet?’

‘Je zou bij de politie moeten gaan werken,’ riep Anna en ze schonk het kokende theewater in.

‘Ik s-snap niet wat Tessa in h-hem heeft gezien.’ Zijn stem klonk nu hoger dan anders, en op een vreemde manier bekend.

Anna opende een keukenkastje, op zoek naar koekjes. Haar hand bleef in de lucht steken.

‘Sorry, wat zei je?’ vroeg ze opeens.

‘Dat ik n-niet snap wat Tessa in hem heeft gezien.’ De kraan werd dichtgedraaid.

Ze wist het zeker – helder en duidelijk – er was geen twijfel mogelijk.

Ze pakte haar mobiele telefoon.

Hij kwam binnen.

Ze glimlachte vriendelijk.

‘Wat doe je?’ vroeg hij en hij liep naar haar toe. Hij stotterde nu helemaal niet meer en er lag een vreemde gloed in zijn ogen.

‘Oh, sorry, ik had een oproep gemist.’ Ze legde de telefoon op het aanrecht. ‘Zeg, luister Tom, zullen we een nieuwe afspraak maken? Ik heb opeens ontzettende hoofdpijn.’

‘Wat vervelend.’ Hij glimlachte aan één stuk door en zag er opgewonden uit. ‘Maar ik blijf nog even, Anna. Nog even.’

Het was haar nog nooit opgevallen dat hij zo groot was. Ze deed een stap naar achteren en voelde de rand van het aanrecht in haar rug prikken.

Hij pakte haar hand beet en kneep er hard in.

‘Tom, je doet me pijn.’

‘Ja?’ vroeg hij dromerig. Een sliertje speeksel hing uit zijn mondhoek.

Ze keek vluchtig om zich heen. Ze zag alleen haar mobiele telefoon binnen handbereik liggen.

‘Tessa had geen pijn toen ze viel,’ zei Tom afwezig.

‘Ssst, waarom zouden we het nu over Tessa moeten hebben?’ vroeg Anna. Ze voelde een kilte door zich heen gaan.

Tom luisterde niet. ‘Ze heeft me niet gezien op het bouwterrein. Julian ook niet. Die was alleen maar ruzie met haar aan het maken. Hij vond het niet leuk dat ze het uitmaakte. En toen zei hij opeens tegen haar dat hij met jou had gezoend.’

Anna’s adem stokte. *Wát had hij gezegd?* Ze voelde de keukenvloer onder haar voeten wegzakken.

Hij grijnsde. ‘Oh, ik zie aan je ogen dat het waar is. Stou-

te Anna toch, zoenen met de vriend van je beste vriendin. Tessa vond het helemaal niet leuk, weet je. Ze begon te huilen en schreeuwde tegen Julian dat hij een leugenaar was. Ze riep dat jij dat nooit zou doen. Ze was zo overstuur dat ze niet oplette en uitgleed, zomaar op eens. Het was zo'n dom ongeluk. Julian stond er als een of andere suffe griet bij te janken.'

Hij lachte en zijn hele gezicht straalde. 'Ik ben nog naar haar gaan kijken toen hij eindelijk weg was. Ze zag er zo mooi uit.'

Anna wendde haar hoofd af.

'Als jij niet met Julian had gezoend, dan was ze nu ook niet dood,' giechelde Tom. 'Is dat niet grappig?'

Anna werd opeens heel duizelig. Ze knipperde met haar ogen en duwde haar nagels diep in de palmen van haar handen. Ze dwong zichzelf te glimlachen en iets te zeggen. 'Tessa vindt het vast niet erg dat je haar en Julian bent gevolgd.' Ze moest even denken aan de rode auto op het bouwterrein waar ze in december bijna tegenop waren gereden. Zijn auto. Hij was hen toen ook gevolgd. Hij keek haar verrukt aan. 'Tessa was nooit bang als ik haar belde. Bij jou was het veel leuker.' Hij ging met zijn tong over zijn lippen. 'Het was zo makkelijk om het telefoonnummer te beveiligen voor de politie. En het was nog veel makkelijker om de beveiliging weer op te heffen. Wat denken jullie dat ik de godganse dag op mijn computer doe? Domme spelletjes spelen?'

'Wat slim van je. We zijn er allemaal ingetrapt.'

Hij duwde haar arm op haar rug. Zijn andere hand bewoog naar haar nek en streelde haar blote huid. Hij glimlachte lief.

'Tom is dom, Tom stottert, Tom kan niks,' zong hij kinderlijk.

'Dat moet je niet zeggen,' zei Anna zacht.

Zijn gezicht vertrok en hij keek haar boos aan. 'Jij bent net zo erg als Tessa,' snauwde hij. 'Jullie denken dat ik achterlijk ben. Maar ik kan het dit keer laten stoppen. En ik laat Julian niet weer het einde van me afpakken.'
'Je hoeft het niet te doen, Tom. Je kan nu nog terug.'
Zijn hand sloot zich om haar nek. Er lag kille verachting in zijn ogen. 'Je hebt dit allemaal aan jezelf te danken, Anna.'

Een felle pijn schoot door haar hoofd. Ze schreeuwde, klauwde naar zijn hand, schopte met haar benen terwijl haar keel steeds verder werd dichtgedrukt. Elke vezel in haar lichaam smeekte om zuurstof. Haar hoofd vulde zich met een zacht gezoem, ze zag rode vlekken voor haar ogen dansen. Ergens in haar verdoofde geest ontstond de gedachte dat ze dit had verdiend. En toen kwam de duisternis.

Hoofdstuk 34

‘Gaat het weer een beetje?’ Hugo’s stem kwam van heel ver.

Ze knikte en sloeg de deken die ze haar hadden gegeven verder om zich heen. Het huis was gevuld met mensen. Ze waren gekomen met drie politiewagens en een ambulance. Het was net op tijd, hadden ze haar verteld. Ze had geluk gehad. Een minuut later, en ze was er niet meer geweest. Ze hadden de deur ingetrapt en Tom volkomen hysterisch in de keuken aangetroffen. Hij stond over haar heen gebogen. Hij had heftig stotterend geroepen dat ze opeens was flauwgevallen en dat hij haar wilde helpen. Maar ze hadden alles gehoord. Woord voor woord. Tom was in een van de politiewagens afgevoerd.

Anna had hem niet meer gezien. Ze kon zich alleen nog herinneren dat alles vervaagde, en daarna de vreemde sensatie van een onbeschrijfelijke stilte en leegte. Ze had geen angst gevoeld. Die kwam pas toen ze bijkwam op de koude keukenvloer – fel licht dat in haar ogen scheen, onbekende gezichten die haar aanstaarden – en ze had zich een moment afgevraagd waarom ze haar hadden gered.

Hugo keek de keuken rond. Hij transpireerde en zag er beroerd uit. ‘Ik heb nog nooit zo’n afschuwelijk telefoontje gekregen,’ zei hij. ‘We zijn hier meteen naartoe

gereden.' Hij keek Anna aan met een ongelukkige blik in zijn ogen.

Anna keek weg. Ze had Hugo gebeld toen Tom op de wc was. Maar Tom was teruggekomen voordat ze iets had kunnen zeggen. Ze was bang geweest dat hij zou door-draaien als hij erachter kwam dat ze de politie belde. Ze had haar telefoon met de open lijn naast zich neer gelegd en geprobeerd tijd te rekken, hopen- de dat Hugo zou begrijpen wat er aan de hand was.

Een broeder in een groen uniform kwam voor haar staan.

'Kan je zelf naar de ambulance lopen?' vroeg hij vriendelijk. 'Of heb je liever dat ik een brancard laat komen? We gaan je naar het ziekenhuis brengen, meisje.'

'Ik blijf liever hier.'

'Hé dame, dat gaat zomaar niet. We moeten je in het ziekenhuis laten onderzoeken. Je had hier bijna niet meer gezeten.'

'Ik zei,' herhaalde Anna zo kalm mogelijk, 'dat ik liever hier blijf. Het gaat wel weer.'

Hugo knikte kort naar de broeder. 'Laat maar. Ik neem de verantwoordelijkheid wel op me.'

'Goed dan,' antwoordde hij nors. 'Ik vind het onverstandig, maar als dit is wat jullie willen.' Hij haalde zijn schouders op en liep weg.

Er viel een stilte.

'Oh, Anna,' zei Hugo uiteindelijk. 'We hebben er zo'n troep van gemaakt. We zijn nog nooit zo vaak op het verkeerde been gezet. Door onze stomme handelswijze had je wel dood kunnen zijn.'

Anna kreeg bijna medelijden met Hugo. Hij had altijd zo zijn best gedaan, dat was alleen niet goed genoeg geweest. 'Jullie hielden vast aan de gedachte dat degene van de telefoontjes ook verantwoordelijk was voor Tes-

sa's dood. Maar dat was niet zo. Tessa's dood was precies zoals Julian het heeft verteld: een dom ongeluk. Tom was de persoon die haar telefonisch bedreigde, waarschijnlijk om haar te treiteren. Toevallig is hij Julian en Tessa naar het bouwterrein gevolgd en heeft hij alles gezien. Tessa's dood heeft hem slechts op een idee gebracht.'

'Hoe wist je dat Tom je steeds had gebeld?'

'Ik herkende opeens de stem die me had bedreigd.'

Hugo schudde zijn hoofd. 'We hebben nooit serieus aan hem gedacht als een verdachte. Hoe kan iemand zo lang zwaar stotteren en dan opeens...?'

Dat had Anna zich ook steeds afgevraagd sinds ze weer bij kennis was gekomen. Maar opeens had ze het begrepen. Het inzicht was glashelder haar verdoofde geest binnengedrongen. 'Haat,' zei Anna huiverend. 'Hij haatte Tessa al zijn hele leven. Ze gaf hem het idee dat hij niks voorstelde, dat hij waardeloos was. Zijn woede groeide elke dag, totdat die groter werd dan hijzelf. Toen hij hier in de keuken stond, was hij een ander persoon. Alsof hij buiten zichzelf was getreden.'

'Het is dat ik hem door jouw telefoon heb horen praten. Anders had ik het zelf niet kunnen geloven. Hij stotterde weer toen we hem hier vonden, compleet ingestort en in de war. We gaan hem meteen ondervragen op het bureau. Maar we hebben meer dan genoeg bewijs om hem schuldig te laten bevinden aan bedreiging en poging tot moord.'

Hij zweeg even en zei toen kortaf: 'Ik heb Tom ook door jouw telefoon horen zeggen dat je met Julian hebt gezond. Is dat waar, Anna?'

Anna zei niets.

Hugo vatte haar zwijgen op als een bevestiging. 'Jezus,

Anna, als we dat eerder hadden geweten... Waarom heb je het ons niet verteld?' Hij schudde zijn hoofd, alsof hij wilde zeggen: 'Het is ook jouw schuld.'

Ze staaarde naar de grond. Ze wist dat hij gelijk had, maar ze kon en wilde er nu niet over praten. 'Wat gaan jullie nu met Julian doen? En Wouter?' vroeg ze ontwijkend.

Hugo zuchtte en leek zich neer te leggen bij haar vraag. 'Wouter is weer terecht. Hij had zich opgesloten in zijn kamer. Zijn ouders hebben hem de volgende dag meteen naar het bureau gebracht. Hij stond als een klein kind te huilen. Julian en Wouter zullen beiden worden vervolgd voor het opzettelijk hinderen van het onderzoek. Het blijft onvergeeflijk wat ze hebben gedaan. Het hangt van de rechter af wat voor straf ze krijgen. Dat kan variëren van een taakstraf tot een korte gevangenisstraf.'

Met een vermoeid gebaar haalde hij zijn hand door zijn haar. 'We laten Charlottes oude telefoon op vingerafdrukken onderzoeken. Waarschijnlijk staan alleen Toms afdrukken erop. Het moet niet moeilijk voor hem zijn geweest om de telefoon te stelen, tenslotte was Charlotte vaak bij Tessa op bezoek. En we vermoeden dat Tom stiekem de telefoon in Julians tas heeft gestopt op de avond dat Julian bij hen thuis was om alles op te biechten.'

De voordeur sloeg dicht en Anna hoorde haar moeders stem. Ze praatte op een gedempte, opgewonden toon met een agent.

Ze stond op. 'Ik kan maar beter naar haar toe gaan. Volgens mij is alles hier ook wel gezegd, niet?'

Hugo knikte zwijgend.

'Anna,' riep hij opeens.

Ze draaide zich om.

'Het spijt me.'

'Ja, het spijt mij ook,' zei ze uiteindelijk.

Epiloog

*Maart
Een jaar later*

Ze was er al. Het was een winderige, gure ochtend in maart. De regen striemde in vlagen over de begraafplaats en hulde de rijen met grafstenen in een grijze, natte nevel. Ze stond diep weggedoken in de kraag van haar jas en ze zag Anna niet aankomen. Het was vandaag precies een jaar geleden dat Tessa op die plek was begraven. Ze had Anna twee weken geleden opgebeld en gezegd dat ze graag wat wilde afspreken. Ze hadden elkaar niet meer gesproken sinds Anna met haar ouders in september was verhuisd.

Toen Anna vanochtend in de trein naar Amsterdam had gezeten, had ze gedacht aan het afgelopen jaar. Het lag zo ver weg. Het was alsof ze door een dicht bos had gedwaald en nu pas om kon kijken naar de plek waar ze was begonnen. Het was heel lang zo grijs en zwart geweest.

Anna liep naar haar toe.

'Dag mevrouw Van Leeuwen.'

Tessa's moeder schrok op.

'Oh, hallo Anna. Ik wist niet dat je er al was.'

Ze gaven elkaar een hand.

'Hoe gaat het nu met je?' vroeg ze.

'Oh, wel goed. Dank u.'

'Ben je al wat gewend op je nieuwe school? Je zit weer in de vierde klas, toch?'

Anna stak een sigaret op en inhaleerde diep. 'Ja, ik ben vorig jaar blijven zitten. Maar het gaat nu wel aardig op deze school.'

Haar ouders hadden na de zomer besloten om te gaan verhuizen. Ze hadden eerst nog geprobeerd hun leven weer op te pakken in hun oude huis. Maar er waren te veel herinneringen.

'Fijn,' zei Tessa's moeder. 'Fijn dat het weer wat beter met je gaat.'

Een windvlaag rolde over de begraafplaats en er viel een oude bloempot om op het graf. Tessa's moeder bukte zich en zette de stenen pot weer op zijn plek.

'Weet je, Anna,' zei ze. 'Ik kom hier nog bijna elke dag. In het begin stonden er altijd wel nieuwe bloemen. Maar nu al lang niet meer. Soms lijkt het wel of er maanden niemand meer naar haar toe is gegaan. Alsof de wereld zich nu pas echt van haar aan het losmaken is.' Ze keek haar aan. 'Jij bent haar nog niet vergeten, toch?'

'Nee,' zei Anna. 'Ik ben haar niet vergeten.'

Ze wist niet zo goed wat ze verder moest zeggen, er lag teveel tussen hen: een grote berg met gedeeld verdriet en verschrikkingen die ze allebei op hun eigen manier hadden moeten beklimmen.

Een groep ganzen vloog boven hun hoofd, op de weg terug van een lange overwintering.

Tessa's moeder glimlachte droevig. 'Het wordt weer lente. Ik vind dat zo'n wonderlijke gedachte.' Ze zweeg even. 'Soms zou ik willen dat Tom ook was gestorven,' zei ze zacht. 'Dat was beter geweest. Nu is er niemand die om hem rouwt.'

Anna wist dat Tom voor onbepaalde tijd in een tbs-kliniek was opgenomen. De rechter had hem ontoerekeningsvatbaar verklaard. Ze herinnerde zich zijn gezicht toen hij voor haar stond in de keuken. Het was verwron-

gen en vol haat, maar soms dacht ze dat ze daaronder ook iets van wanhoop en ontredding had gezien. Julian en Wouter hadden slechts een werkstraf van vijftig uur gekregen. Van Charlotte had ze nooit meer iets gehoord. 'Het spijt me,' zei Tessa's moeder opeens. 'Ik heb je hier niet laten komen om alles weer op te rakelen.'

Anna gooide haar sigaret op de grond en stak haar handen in haar zakken. 'Het maakt niet uit. Ik kan er nu wel over praten.'

'Ik wil je iets geven.' Ze pakte een stapeltje schriften uit haar tas. 'Ik heb laatst Tessa's kamer opgeruimd en toen vond ik ze, verstopt in de bodem van haar kast. Ik kon ze niet weggooien.'

'Wat is het?' vroeg Anna nieuwsgierig.

'Het zijn haar dagboeken.' Ze haalde vermoeid haar schouders op. 'Ik denk dat Tessa het fijn gevonden zou hebben als jij ze had gekregen. Ze schrijft veel over jou.' Anna pakte de schriften aan. Ze voelden glad en koel aan. Ze stopte ze snel onder haar jas.

'Dank u wel.'

'Wat ze voor jou voelde was heel speciaal. Ik ben blij dat ze zo'n bijzondere vriendschap in haar korte tijd op aarde heeft mogen meemaken.'

'U weet toch wel dat ik, met Julian...,' zei Anna zacht en ze keek wat ongemakkelijk weg.

'Ja, dat weet ik,' antwoordde ze vriendelijk. 'Maar ik weet ook zeker dat jullie vriendschap dit te boven was gekomen. Iedereen maakt wel eens fouten, Anna. En ik denk dat je voor deze fout nu wel genoeg bent gestraft, vind je ook niet?'

Anna zweeg voor een moment, en zei toen: 'Ik heb er-mee leren leven.'

Tessa's moeder knikte. 'Ben jij nu eigenlijk met iemand?' 'Een vriend, bedoelt u? Een paar weken geleden heb ik

iemand ontmoet die ik vaak zie. Hij zit op een andere school.'

'Dat is goed te horen,' zei Tessa's moeder en ze glimlachte. 'Je kan niet je hele leven blijven treuren, daarvoor ben je nog veel te jong. Je ouders zullen vast ook blij zijn dat je iemand hebt ontmoet.'

'Ze vinden het prima.' Anna grijnsde. 'Ze moesten wel even aan het idee wennen.'

Tessa's moeder lachte en voor een moment leek haar gezicht vrolijk en vrij van zorgen. 'Doe je ouders maar mijn hartelijke groeten.'

'Dat zal ik doen.' Anna keek op haar horloge. 'Het spijt me, maar ik kan niet langer blijven. Ik heb mijn ouders beloofd niet te laat thuis te komen. Loopt u mee?'

'Nee, ik blijf hier denk ik nog even.' Ze omhelsde Anna. 'Het was fijn je weer te zien.'

'Nou, tot ziens dan maar,' zei Anna.

'Wie weet,' antwoordde ze niet onvriendelijk. 'Maar soms is het ook goed om dingen af te sluiten.'

Anna liep over het wandelpad naar het station. Ze keek naar de overvliegende wolken en wist dat ze Tessa altijd met zich zou meedragen. Ze dacht nog zo vaak aan haar, aan de eerste dag dat ze Tessa op school had gezien, aan de dingen die ze samen hadden meegemaakt, aan de laatste weken voor haar dood. Ze dacht aan zo veel dingen. Ook aan wat zijzelf en Julian hadden gedaan. Het was op een gekke manier onderdeel geworden van haar vriendschap met Tessa. De schaamte en het schuldgevoel waren niet verdwenen, maar wel gesleten. En er was uiteindelijk een ander gevoel voor in de plek gekomen. Het besef dat ze trots moest zijn op de band die Tessa en zij samen hadden gehad. Dat was ze aan Tessa en aan hun vriendschap verplicht.

Op haar nieuwe school kende niemand Tessa. Ze kenden wel het verhaal, maar voor hen was het iets onvoorstelbaars, een bizarre gebeurtenis. Toen ze net op school was gekomen, had ze er niet over willen praten. Ze moest even glimlachen bij die herinnering. Want als mensen nu vroegen wat er met Tessa was gebeurd, zei ze altijd: 'Dat was mijn beste vriendin. Ik vertel je graag meer over haar.'

